

OECD Transfer Pricing Guidelines for
Multinational Enterprises and Tax Administrations

บทที่ 1

หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ The Arm's Length Principle

January 2020

เอกสารแปลนี้ใช้เป็นแนวทางเพื่อทำความเข้าใจเท่านั้น
ไม่สามารถใช้อ้างอิงทางกฎหมายได้

บทที่ 1 หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ

(The Arm's Length Principle)

เอกสารแปลฉบับนี้ ตลอดจนข้อมูลและแผนที่ใด ๆ ที่รวมอยู่ในเอกสารแปลฉบับนี้ จะไม่กระทบต่อสถานะหรืออำนาจอธิปไตยเหนือดินแดนใด ๆ ต่อการกำหนดเขตแดนและขอบเขตระหว่างประเทศ และต่อชื่อของดินแดน เมือง หรือพื้นที่ใด ๆ

This document, as well as any data and map included herein, are without prejudice to the status of or sovereignty over any territory, to the delimitation of international frontiers and boundaries and to the name of any territory, city, or area.

เอกสารแปลฉบับนี้เป็นการแปลบางส่วนจากเอกสารต้นฉบับที่ตีพิมพ์โดย OECD เป็นภาษาอังกฤษภายใต้ชื่อ: OECD Transfer Pricing Guidelines for Multinational Enterprises and Tax Administrations 2022 © OECD 2022 , <https://doi.org/10.1787/0e655865-en>

เอกสารแปลฉบับนี้ไม่ได้จัดทำโดย OECD และไม่ควรถือเป็นคำแปลของ OECD อย่างเป็นทางการ คุณภาพของการแปลและความสอดคล้องกับข้อความภาษาต้นฉบับของงานถือเป็นความรับผิดชอบของผู้แปลหรือผู้จัดทำเอกสารแปลฉบับนี้แต่เพียงผู้เดียว ในกรณีที่มีความแตกต่างระหว่างงานต้นฉบับและเอกสารแปลฉบับนี้ ให้ถือว่าข้อความของงานต้นฉบับถูกต้องเท่านั้น

© 2023 สภาวิชาชีพบัญชีแห่งประเทศไทย (TFAC) สำหรับเอกสารแปลฉบับนี้

คณะกรรมการวางแผนทางการจัดเอกสารกำหนดราคาโอน
ภายใต้คณะกรรมการวิชาชีพบัญชีด้านการบัญชีภาษีอากร วาระปี 2563 – 2566

1. นางสาวภาวนา ธรรมศิลา	ประธานคณะกรรมการ
2. ดร.จิรารักษ์ พิพัฒน์นราพงศ์	คณะกรรมการ
3. นางชลลดา พุฒินศิลป์	คณะกรรมการ
4. นายชุมพร เสนไสย	คณะกรรมการ
5. นางสาวพรเพ็ญ เอื้อปิยะชาติ	คณะกรรมการ
6. ดร.สมบูรณ์ เอื้ออักษมาสัย	คณะกรรมการ
7. ดร.สาธิต ผ่องธัญญา	คณะกรรมการ
8. นายสาโรช ทองประคำ	คณะกรรมการ
9. นางสาวันทนา ศักดิ์สุทธายาคม	คณะกรรมการ
10. นางสุภรณ์ ทิวากรพรรณราย	คณะกรรมการ
11. นางสาวสุชาดา กรวิทยาศิลป์	คณะกรรมการ
12. นางสาวโนรา โพธิ์มัจฉา	คณะกรรมการ
13. นางสาวณัฐอรินทร์ พลภูงา	คณะกรรมการ

ผู้รับผิดชอบในการดำเนินการจัดทำเอกสารแปล

1. ดร.จิรารักษ์ พิพัฒน์นราพงศ์	ผู้แปล
2. นางสาวพรเพ็ญ เอื้อปิยะชาติ	ผู้แปล
3. นางสาวภาวนา ธรรมศิลา	ผู้อ่านทวน
4. นางชลลดา พุฒินศิลป์	ผู้อ่านทวน
5. นางสุภรณ์ ทิวากรพรรณราย	ผู้อ่านทวน

บทที่ 1 หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ (The Arm's Length Principle)

A. บทนำ	1
B. หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ	2
B.1 มาตรา 9 ของแบบจำลองอนุสัญญาภาษีซ้อน OECD	2
B.2 การรักษาหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับตามฉันทามติระหว่างประเทศ	5
C. แนวทางที่ไม่ใช่หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ: การแบ่งส่วนโดยใช้สูตรทั่วโลก	5
C.1 ความเป็นมาและคำอธิบายเกี่ยวกับแนวทาง	5
C.2 การเปรียบเทียบกับหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ	6
C.3 การปฏิเสธวิธีที่ไม่ใช่ผลตอบแทนที่พึงได้รับ	9
D. แนวทางการใช้หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ	9
D.1 การระบุความสัมพันธ์ทางการค้าหรือการเงิน	9
D.1.1 ข้อตกลงตามสัญญาในการทำธุรกรรม	12
D.1.2 การวิเคราะห์หน้าที่งาน	15
D.1.3 คุณลักษณะของทรัพย์สินหรือบริการ	38
D.1.4 สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ	39
D.1.5 กลยุทธ์ทางธุรกิจ	40
D.2 การรับรู้ธุรกรรมที่วิเคราะห์อย่างถูกต้อง	42
D.3 ผลขาดทุน	44
D.4 ผลกระทบจากนโยบายรัฐบาล	45
D.5 การใช้การประเมินราคาบุคลากร	47
D.6 การประหยัดจากที่ตั้งและลักษณะอื่นๆ ของตลาดท้องถิ่น	48
D.6.1 การประหยัดต้นทุนจากสถานที่ตั้ง	48
D.6.2 ลักษณะอื่น ๆ ของตลาดท้องถิ่น	49
D.7 การใช้แรงงานร่วมกัน	51
D.8 การทำงานร่วมกันของกลุ่มกิจการข้ามชาติ	53

บทที่ 1 หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ (The Arm's Length Principle)

A. บทนำ

1.1 ในบทนี้กล่าวถึงเบื้องหลังการอธิบายเกี่ยวกับหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ ซึ่งเป็นมาตรฐานสากลในการกำหนดราคาโอนระหว่างประเทศที่ประเทศสมาชิก OECD เห็นชอบว่า กลุ่มกิจการข้ามชาติและกรมสรรพากรควรใช้หลักการดังกล่าวรวมถึงแนวปฏิบัติในการใช้หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับเพื่อวัตถุประสงค์ทางภาษี

1.2 โดยทั่วไป ข้อกำหนดด้านการพาณิชย์และการเงิน (เช่น ราคาและเงื่อนไขในการโอนสินค้าหรือบริการ) ของธุรกรรมระหว่างกิจการที่เป็นอิสระจะถูกกำหนดโดยกลไกตลาด ในขณะที่ข้อกำหนดทางด้านการพาณิชย์และการเงินของธุรกรรมระหว่างบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กัน อาจไม่ได้รับผลกระทบจากกลไกตลาดโดยตรง แต่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันก็มักจะพยายามจำลองกลไกตลาดในการเข้าทำธุรกรรมระหว่างกันเช่นเดียวกับธุรกรรมระหว่างกิจการที่เป็นอิสระดังที่จะอธิบายต่อไปในย่อหน้าที่ 1.5 กรมสรรพากรไม่ควรสมมติโดยอัตโนมัติว่า บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันพยายามที่จะถ่ายโอนกำไร การกำหนดราคาตลาดให้ถูกต้องอาจมีความยากลำบากเนื่องจากไม่มีกลไกตลาดหรือมีการใช้กลยุทธ์ทางการตลาดเป็นการเฉพาะ สิ่งสำคัญที่พึงระลึกไว้คือ ไม่ว่าภาระผูกพันตามสัญญาระหว่างคู่สัญญาเพื่อชำระราคาที่กำหนดขึ้นหรือความตั้งใจของคู่สัญญาในการลดภาษีจะเป็นอย่างไร การปรับปรุงเพื่อให้ได้ประมาณการผลตอบแทนที่พึงได้รับเป็นสิ่งจำเป็น ดังนั้น การปรับปรุงทางภาษีตามหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับจะไม่ส่งผลกระทบต่อภาระผูกพันตามสัญญาที่ไม่ได้มีวัตถุประสงค์ด้านภาษีระหว่างบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กัน และแม้ว่าจะไม่มีความตั้งใจที่จะลดหรือหลีกเลี่ยงภาษีการปรับปรุงก็อาจต้องทำ การพิจารณาราคาโอนไม่ควรสับสนกับการพิจารณาปัญหาฉ้อโกงหรือหลีกเลี่ยงภาษี แม้ว่านโยบายราคาโอนอาจถูกใช้เพื่อวัตถุประสงค์ดังกล่าว

1.3 เมื่อราคาโอนไม่สะท้อนกลไกตลาดและหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ ภาระภาษีของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันและรายได้ภาษีของประเทศจะถูกบิดเบือน ดังนั้น ประเทศสมาชิก OECD เห็นชอบว่า เพื่อแก้ไขการถูกบิดเบือนกำไรและให้เป็นไปตามหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ กำไรทางภาษีของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันอาจมีความจำเป็นต้องถูกปรับปรุงอย่างเหมาะสมโดยการกำหนดข้อกำหนดความสัมพันธ์ทางด้านการพาณิชย์และการเงินที่ควรจะเป็นระหว่างกิจการที่เป็นอิสระสำหรับธุรกรรมที่เทียบเคียงกันได้ภายใต้สถานการณ์ที่เทียบเคียงกันได้

1.4 นอกจากข้อพิจารณาเรื่องภาษี ปัจจัยที่อาจส่งผลให้มีการบิดเบือนข้อกำหนดความสัมพันธ์ทางด้านการพาณิชย์และการเงินระหว่างบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กัน เช่น แรง

กีดกันจากความขัดแย้งของรัฐบาล (ในประเทศและในต่างประเทศ) เกี่ยวกับการประเมินราคาบุคลากร อารการเพื่อป้องกันการทุ่มตลาด และการควบคุมด้านการซื้อขายหรือด้านราคา นอกจากนี้ การบิดเบือนราคาโอนยังอาจเกิดจากความต้องการกระแสเงินสดของบริษัทภายในกลุ่มกิจการข้ามชาติ กลุ่มกิจการข้ามชาติซึ่งถูกถือหุ้นโดยสาธารณชนอาจได้รับแรงกดดันจากผู้ถือหุ้นให้แสดงผลกำไรสูงในระดับบริษัทแม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้ารายงานต่อผู้ถือหุ้นไม่ใช่ผลกำไรรวม ปัจจัยทั้งหมดเหล่านี้อาจส่งผลกระทบต่อราคาโอนและจำนวนกำไรที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันในกลุ่มกิจการข้ามชาติรับรู้

1.5 ไม่ควรตั้งสมมติฐานว่า ข้อกำหนดทางด้านการพาณิชย์และการเงินระหว่างบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันจะแตกต่างไปจากข้อกำหนดของตลาดเสรี บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันในบางครั้งก็มีความเป็นอิสระมากและมักจะสามารถต่อรองกับคู่สัญญาที่มีความสัมพันธ์กันได้เสมือนกับคู่สัญญาที่เป็นอิสระ และตอบสนองต่อสถานการณ์ทางเศรษฐกิจที่เกิดจากสภาพตลาดทั้งกับคู่สัญญาที่เป็นอิสระและที่มีความสัมพันธ์กัน ตัวอย่างเช่น ผู้จัดการบริษัทในประเทศอาจมีความสนใจที่จะสร้างประวัติผลกำไรที่ดี และไม่ต้องการตั้งราคาสินค้าต่ำซึ่งจะทำให้กำไรของบริษัทลดลง กรมสรรพากรควรระลึกถึงปัจจัยเหล่านี้ในการจัดสรรกำลังเจ้าหน้าที่ในการคัดเลือกและตรวจสอบการกำหนดราคาโอน ในบางครั้งความสัมพันธ์ระหว่างบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันอาจมีผลต่อผลการเจรจาต่อรองกัน ดังนั้น หลักฐานการเจรจาต่อรองอย่างมากเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอที่จะแสดงว่าการทำธุรกรรมเป็นไปตามหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ

B. หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ

B.1 มาตรา 9 ของแบบจำลองอนุสัญญาภาษีซ้อน OECD

1.6 ในย่อหน้าที่ 1 มาตรา 9 ของอนุสัญญาภาษีซ้อน OECD แสดงหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับซึ่งเป็นหลักการของอนุสัญญาภาษีแบบทวิภาคีของประเทศสมาชิก OECD และประเทศที่ไม่ใช่สมาชิกที่รับหลักการนี้ มาตรา 9 กล่าวว่า

เมื่อข้อกำหนดระหว่างคู่สัญญาทั้งสอง (ที่มีความสัมพันธ์กัน) ทางด้านการพาณิชย์หรือการเงินแตกต่างจากข้อกำหนดระหว่างคู่สัญญาที่เป็นอิสระต่อกัน อาจทำให้กำไรซึ่งควรจะเป็นของคู่สัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งกลายเป็นกำไรซึ่งต้องเสียภาษีของคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง

ในการปรับปรุงกำไรโดยอ้างอิงข้อกำหนดระหว่างคู่สัญญาที่เป็นอิสระต่อกันในธุรกรรมและสถานการณ์ที่เทียบเคียงได้ (“ธุรกรรมที่มีได้ถูกควบคุม”) หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับใช้แนวทางพิจารณาสมาชิกของกลุ่มกิจการข้ามชาติเป็นรายการไม่ใช่ในฐานะส่วนประกอบของหน่วยธุรกิจที่ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ ซึ่งการพิจารณาสมาชิกของกลุ่มกิจการข้ามชาติเป็นรายการเสมือนเป็นกิจการที่ประกอบธุรกิจเป็นอิสระต่อกันก็เพื่อให้ความสนใจมุ่งเน้นไปที่ลักษณะของธุรกรรมที่สมาชิกของกลุ่มกิจการข้ามชาติเข้าทำระหว่างกัน และข้อกำหนดของธุรกรรมดังกล่าวว่าแตกต่างไปจากข้อกำหนดของธุรกรรมที่มีได้ถูกควบคุมหรือไม่ การวิเคราะห์ธุรกรรมที่ถูกควบคุมและมีได้ถูกควบคุมดังกล่าวคือการ

วิเคราะห์ความสามารถในการเทียบเคียงกันได้ ซึ่งเป็นหัวใจของการใช้หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ แนวทางในการวิเคราะห์ความสามารถในการเทียบเคียงกันกล่าวไว้ในหมวด D และในบทที่ 3

1.7 ความสามารถในการเทียบเคียงกันเป็นประเด็นสำคัญที่ต้องพิจารณาเพื่อหาความสมดุระหว่าง ความเชื่อถือได้ และภาระแก่ผู้เสียภาษีและกรมสรรพากร ในย่อหน้าที่ 1 ของข้อ 9 ของแบบจำลอง อนุสัญญาภาษีซ้อน OECD เป็นพื้นฐานในการวิเคราะห์ความสามารถในการเทียบเคียง โดยกล่าวถึงความ จำเป็นของ

- การเปรียบเทียบข้อกำหนด (รวมถึงราคา แต่ไม่จำกัดอยู่แค่ราคา) ที่กำหนดขึ้นระหว่าง บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันและคู่สัญญาที่เป็นอิสระ เพื่อตัดสินใจ ว่าต้องมีการปรับปรุงบัญชีเพื่อวัตถุประสงค์ในการคำนวณภาระภาษีของบริษัทหรือห้าง หุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันตามข้อ 9 ของแบบจำลองอนุสัญญาภาษีซ้อน OECD หรือไม่ (ดูย่อหน้าที่ 2 ของบทอธิบายของข้อ 9) และ
- การกำหนดจำนวนกำไรซึ่งควรจะต้องได้รับตามหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับเพื่อใช้ในการปรับปรุงบัญชี

1.8 มีหลายสาเหตุที่ประเทศสมาชิกกลุ่ม OECD และประเทศอื่น ๆ ใช้หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ เหตุผลหลักคือ ภายใต้หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ สมาชิกกลุ่มกิจการข้ามชาติและกิจการที่เป็นอิสระ จะได้รับการปฏิบัติทางภาษีอย่างเท่าเทียมกัน ไม่มีความได้เปรียบเสียเปรียบทางด้านภาษีที่จะทำให้ ความสามารถในการแข่งขันของแต่ละกิจการถูกบิดเบือน หลักการนี้ส่งเสริมให้เกิดการเจริญเติบโตทาง การค้าและการลงทุนระหว่างประเทศโดยการเอาปัจจัยทางด้านภาษีออกจากการตัดสินใจทางเศรษฐกิจ

1.9 หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพในกรณีของการซื้อขายสินค้าและ กุญแจเงิน อาจสามารถหาราคาที่พึงได้รับได้จากธุรกรรมที่สามารถเทียบเคียงได้ระหว่างกิจการที่เป็นอิสระ ภายใต้สถานการณ์ที่สามารถเทียบเคียงได้ นอกจากนี้ ยังมีกรณีที่มีการเปรียบเทียบธุรกรรมสามารถกระทำ ได้ในระดับตัวชี้วัดทางการเงิน เช่น กำไรส่วนเพิ่มจากต้นทุน กำไรขั้นต้น หรือกำไรสุทธิ อย่างไรก็ตาม ใน บางกรณีก็มีความยากลำบากหรือซับซ้อนในการใช้หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ เช่น ในกรณีกลุ่ม กิจการข้ามชาติที่มีการผลิตสินค้าซึ่งมีความเฉพาะตัวสูงแบบบูรณาการ เกี่ยวข้องกับสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่ มีลักษณะเฉพาะ และ/หรือการให้บริการเฉพาะทาง การแก้ปัญหาในกรณีเช่นนี้ ได้แก่ การใช้วิธีแบ่งสรร กำไรของธุรกรรมดังที่ได้อธิบายในบทที่ 2 ส่วน 3 แนวปฏิบัติในสถานการณ์เหล่านั้นว่าวิธีใดเหมาะสมที่สุดในแต่ละกรณี

1.10 หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับถูกบางคนมองว่ามีข้อบกพร่อง เพราะแนวทางพิจารณาเป็น รายการมักทำให้ไม่ได้ตระหนักถึงการประหยัดจากขนาดและความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมที่หลากหลายที่ เกิดจากธุรกิจแบบบูรณาการ อย่างไรก็ตาม ไม่ได้มีหลักเกณฑ์ที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางในการจัดสรร การประหยัดจากขนาดหรือประโยชน์ของการรวมกลุ่มระหว่างบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มี

ความสัมพันธ์กัน ประเด็นสำหรับทางเลือกที่เป็นไปได้ภายใต้หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับจะอธิบายในหมวด C ต่อไป

1.11 ความยากลำบากในทางปฏิบัติในการใช้หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับคือ บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันอาจทำธุรกรรมที่กิจการที่เป็นอิสระจะไม่ทำ ธุรกรรมเหล่านั้นอาจไม่จำเป็นที่จะต้องเกิดจากแรงจูงใจในการหลีกเลี่ยงภาษี แต่อาจเกิดจากข้อกำหนดทางการค้าระหว่างกัน สมาชิกของกลุ่มกิจการข้ามชาติอาจมีสถานการณ์ทางการค้าที่ต่างไปจากกิจการที่เป็นอิสระ ในกรณีที่กิจการที่เป็นอิสระไม่ค่อยทำธุรกรรมประเภทที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันทำ ทำให้ยากที่จะใช้หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ เพราะมีหลักฐานเพียงเล็กน้อยหรือไม่มีหลักฐานว่าข้อกำหนดระหว่างกิจการที่เป็นอิสระจะเป็นอย่างไร ข้อเท็จจริงเพียงแค่ว่าไม่พบว่ามีการทำธุรกรรมระหว่างกิจการที่เป็นอิสระ ไม่ได้หมายความว่า ธุรกรรมนั้นไม่เป็นไปตามหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ

1.12 ในบางกรณี หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับอาจก่อให้เกิดภาระทั้งแก่ผู้เสียภาษีและกรมสรรพากร ในการประเมินจำนวนและชนิดของธุรกรรมข้ามชาติ แม้ว่าบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันมักกำหนดข้อกำหนดของธุรกรรมขึ้นในขณะเข้าทำธุรกรรม แต่ในบางครั้ง หลังเกิดธุรกรรมขึ้นแล้วหลายปี บริษัทเหล่านั้นอาจถูกขอให้แสดงให้เห็นว่าข้อกำหนดนั้นเป็นไปตามหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ (ดูการอธิบายเรื่องเวลาและประเด็นในการปฏิบัติตามในหมวด B และ C ของบทที่ 3 และบทที่ 5 เรื่องเอกสาร) กรมสรรพากรอาจต้องสอบถามเอกสารต่าง ๆ ที่จัดทำขึ้นโดยผู้เสียภาษีเพื่อแสดงให้เห็นว่า ธุรกรรมระหว่างบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันเป็นไปตามหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ และอาจยังต้องรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับธุรกรรมที่ไม่ได้ถูกควบคุมที่เทียบเคียงได้ สภาพตลาดในขณะเกิดธุรกรรม เป็นต้น สำหรับธุรกรรมจำนวนมากและหลากหลาย การสอบถามดังกล่าวเมื่อเวลาผ่านไปมักทำได้ยากขึ้น

1.13 ทั้งกรมสรรพากรและผู้เสียภาษีมักพบความยากลำบากในการได้รับข้อมูลที่เพียงพอที่จะใช้หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ เพราะในการเปรียบเทียบธุรกรรมที่ไม่ถูกควบคุมและกิจกรรมทางธุรกิจของกิจการที่เป็นอิสระกับธุรกรรมและกิจกรรมของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันนั้น มักต้องการข้อมูลจำนวนมาก ในขณะที่ข้อมูลที่เข้าถึงได้อาจไม่สมบูรณ์และยากในการตีความ ข้อมูลอื่นถ้ามีก็อาจยากที่จะได้มาอันเนื่องจากเหตุผลที่ตั้งทางภูมิศาสตร์หรือเหตุผลอื่นของฝ่ายที่จะต้องได้มาซึ่งข้อมูล นอกจากนี้ เนื่องจากประเด็นเรื่องความลับทำให้อาจเป็นไปได้เลยที่จะได้ข้อมูลจากกิจการที่เป็นอิสระ ในกรณีอื่นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกิจการที่เป็นอิสระอาจไม่มีอยู่หรืออาจไม่มีกิจการที่เป็นอิสระที่เทียบเคียงได้ เช่น ในกรณีที่อุตสาหกรรมนั้นมีการบูรณาการในระดับสูง สิ่งสำคัญคือต้องไม่มองข้ามวัตถุประสงค์ที่ต้องการจะหาค่าประมาณการอย่างสมเหตุสมผลของผลตอบแทนที่พึงได้รับโดยอ้างอิงจากข้อมูลที่เชื่อถือได้ นอกจากนี้ ควรระลึกไว้ด้วยว่าการกำหนดราคาโอนไม่ใช่วิทยาศาสตร์แต่ต้องใช้ดุลยพินิจทั้งในส่วนของกรมสรรพากรและผู้เสียภาษี

B.2 การรักษาลักษณะผลตอบแทนที่พึงได้รับตามฉันทามติระหว่างประเทศ

1.14 ในมุมมองของประเทศสมาชิก OECD หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับเป็นทฤษฎีที่ดีและควรถูกใช้ต่อไปในการประเมินราคาโอนระหว่างบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กัน เนื่องจากเป็นการประมาณการการทำงานของตลาดเสรีที่ใกล้เคียงที่สุดในกรณีการโอนทรัพย์สิน (เช่น สินค้า สิทธิบัตรมีตัวตนอื่น หรือสิทธิบัตรไม่มีตัวตน) หรือบริการระหว่างบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กัน แม้ว่าในทางปฏิบัติหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับอาจจะไม่สามารถนำมาใช้อย่างตรงไปตรงมา แต่โดยทั่วไปก็สามารถให้ประมาณการระดับรายได้ระหว่างสมาชิกในกลุ่มกิจการข้ามชาติได้อย่างเหมาะสมและเป็นที่ยอมรับของกรมสรรพากร สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นความเป็นจริงและสถานการณ์เฉพาะของผู้เสียภาษีที่ถูกควบคุมและนำมาใช้เป็นเกณฑ์มาตรฐานการดำเนินงานปกติของตลาด

1.15 การไม่ใช้หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับเป็นการละทิ้งพื้นฐานทางทฤษฎีที่ดีตั้งอธิบายข้างต้นและคุกคามฉันทามติระหว่างประเทศซึ่งเป็นการเพิ่มความเสียหายอย่างมากต่อการเก็บภาษีซ้ำซ้อน ประสิทธิภาพที่เพิ่มขึ้นและทันสมัยมากขึ้นจากการใช้หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับก่อให้เกิดความเข้าใจร่วมกันระหว่างธุรกิจและการบริหารภาษี ซึ่งมีประโยชน์อย่างยิ่งในทางปฏิบัติในการบรรลุวัตถุประสงค์ที่จะรักษาฐานภาษีที่เหมาะสมในแต่ละประเทศและหลีกเลี่ยงการเก็บภาษีซ้ำซ้อน ควรมีการนำประสบการณ์นี้มาขยายความหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับอย่างละเอียดเพื่อปรับแต่งและพัฒนาการนำหลักการมาใช้โดยการให้คำแนะนำที่ชัดเจนยิ่งขึ้นแก่ผู้เสียภาษีและมีการตรวจสอบที่ทันทั่วถึง โดยสรุป ประเทศสมาชิก OECD ยังคงให้การสนับสนุนหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับอย่างเข้มแข็ง ในความเป็นจริง ยังไม่มีทางเลือกอื่นที่ถูกต้องตามกฎหมายหรือตามความเป็นจริงมาแทนหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ การแบ่งส่วนโดยใช้สูตรทั่วโลกซึ่งบางครั้งถูกกล่าวถึงว่าเป็นทางเลือกที่เป็นไปได้ก็ยังไม่เป็นที่ยอมรับในทางทฤษฎี ในการนำไปใช้หรือในทางปฏิบัติ (ดูหัวข้อ C ด้านล่างเรื่องการอธิบายเกี่ยวกับการแบ่งส่วนโดยใช้สูตรทั่วโลก)

C. แนวทางที่ไม่ใช้หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ: การแบ่งส่วนโดยใช้สูตรทั่วโลก

C.1 ความเป็นมาและคำอธิบายเกี่ยวกับแนวทาง

1.16 ในบางครั้ง มีการแนะนำให้ใช้การแบ่งส่วนโดยใช้สูตรทั่วโลกเป็นทางเลือกของหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับในการกำหนดระดับของผลกำไรที่เหมาะสมระหว่างประเทศ แม้ว่าในบางประเทศจะมีการนำการแบ่งส่วนโดยใช้สูตรทั่วโลกมาใช้แล้วก็ตาม แต่แนวทางนี้ก็ยังไม่ได้ถูกนำมาใช้ในการกำหนดผลกำไรระหว่างประเทศ

1.17 การแบ่งส่วนโดยใช้สูตรทั่วโลกจะแบ่งผลกำไรรวมทั่วโลกของกลุ่มกิจการข้ามชาติให้แก่แต่ละประเทศตามสูตรที่กำหนดไว้ล่วงหน้า องค์ประกอบสำคัญสามประการในการใช้การแบ่งส่วนโดยใช้สูตรทั่วโลก ประกอบด้วย การกำหนดหน่วยที่ถูกเก็บภาษี กล่าวคือ บริษัทในเครือและสาขาใดบ้างของกลุ่มกิจการข้ามชาติที่ต้องเสียภาษี การกำหนดผลกำไรทั่วโลกอย่างถูกต้อง และการกำหนดสูตรที่จะใช้แบ่ง

ส่วนกำไรทั่วโลก โดยส่วนใหญ่สูตรมักถูกกำหนดจากส่วนผสมของต้นทุน สินทรัพย์ เงินเดือน และยอดขาย

1.18 ไม่ควรสับสนระหว่างการแบ่งส่วนโดยใช้สูตรทั่วโลกกับวิธีกำไรที่เกี่ยวข้องกับธุรกรรมที่อธิบายใน ส่วนที่ 3 ของบทที่ 2 การแบ่งส่วนโดยใช้สูตรทั่วโลกจะใช้สูตรที่กำหนดล่วงหน้าในการแบ่งกำไรให้กับผู้ เสียภาษีทุกราย ในขณะที่วิธีกำไรที่เกี่ยวข้องกับธุรกรรมจะเปรียบเทียบกำไรของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วน นิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันบริษัทเดียวหรือหลายบริษัทกับกำไรของกิจการที่เป็นอิสระที่เทียบเคียง ภายใต้อาณาเขตที่เทียบเคียงได้ นอกจากนี้ การแบ่งส่วนโดยใช้สูตรทั่วโลกไม่ควรสับสนกับการใช้สูตรที่ พัฒนาขึ้นโดยกรมสรรพากรร่วมกับผู้เสียภาษีหรือกลุ่มกิจการข้ามชาติหลังจากได้มีการวิเคราะห์ ข้อเท็จจริงและสภาพแวดล้อมของผู้เสียภาษีเป็นการเฉพาะ เช่น การดำเนินการข้อตกลงร่วมกัน ข้อตกลง การกำหนดราคาล่วงหน้า หรือการกำหนดระดับทวีภาคีหรือพหุภาคีอื่น ๆ ซึ่งต่างจากการแบ่งส่วนโดยใช้ สูตรทั่วโลกที่มีการกำหนดสูตรล่วงหน้าและใช้ทั่วโลก

C.2. การเปรียบเทียบกับหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ

1.19 การแบ่งส่วนโดยใช้สูตรทั่วโลกได้รับการสนับสนุนให้เป็นทางเลือกแทนหลักการผลตอบแทนที่พึง ได้รับโดยผู้ให้การสนับสนุนมีความเห็นว่า มีความสะดวกในการบริหารและให้ความแน่นอนกับผู้เสียภาษี มากกว่า อีกทั้งยังสะท้อนความเป็นจริงทางเศรษฐกิจมากกว่า ผู้ให้การสนับสนุนโต้แย้งว่า กลุ่มกิจการข้าม ชาติควรถูกพิจารณาแบบกลุ่มหรือแบบรวมเพื่อสะท้อนความเป็นจริงทางธุรกิจของความสัมพันธ์ของกลุ่ม บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กัน วิธีพิจารณาแบบแยกไม่เหมาะสมสำหรับกลุ่มที่มี การบูรณาการสูงเพราะยากที่จะกำหนดว่า แต่ละบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันมี ส่วนก่อให้เกิดผลกำไรรวมของกลุ่มกิจการข้ามชาติอย่างไร

1.20 นอกจากข้อโต้แย้งดังกล่าว ผู้สนับสนุนยังโต้แย้งว่า การแบ่งส่วนโดยใช้สูตรทั่วโลกช่วยลดต้นทุน ของผู้เสียภาษีในการปฏิบัติตามข้อกำหนด เนื่องจากตามหลักการนี้ กลุ่มกิจการข้ามชาติจะจัดทำบัญชี เพียงชุดเดียวเท่านั้นเพื่อวัตถุประสงค์ด้านภาษีในประเทศ

1.21 ประเทศสมาชิก OECD ไม่ยอมรับข้อเสนอเหล่านี้และไม่ถือว่าการแบ่งส่วนโดยใช้สูตรทั่วโลกเป็น ทางเลือกแทนหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ ด้วยเหตุผลที่กล่าวถึงด้านล่าง

1.22 ประเด็นที่สำคัญที่สุดเกี่ยวกับการแบ่งส่วนโดยใช้สูตรทั่วโลก คือ ความยากในการนำไปใช้ทั้งเพื่อ ป้องกันการเก็บภาษีซ้ำซ้อนและก่อให้เกิดความมั่นใจว่ามีการเก็บภาษีเพียงครั้งเดียว เพื่อให้บรรลุสิ่งนี้ จะต้องมีการประสานงานระหว่างประเทศเป็นอย่างมาก และมีฉันทามติทั้งในการกำหนดสูตรล่วงหน้าที่จะ ใช้และในองค์ประกอบของกลุ่มที่เป็นปัญหา ตัวอย่างเช่น เพื่อหลีกเลี่ยงการเก็บภาษีซ้ำซ้อน ในขั้นแรก จะต้องมีการข้อตกลงร่วมกันที่จะใช้วิธีนี้ ตามด้วยมีข้อตกลงในการวัดฐานภาษีทั่วโลกของกลุ่มกิจการข้ามชาติ ในการใช้ระบบบัญชีร่วมกัน ในการกำหนดปัจจัยที่จะใช้ในการแบ่งฐานภาษีระหว่างประเทศต่าง ๆ (รวมถึงประเทศที่ไม่ใช่สมาชิก) และวิธีการวัดและให้น้ำหนักปัจจัยเหล่านั้น การบรรลุข้อตกลงเหล่านี้ต้อง ใช้เวลาและความยากอย่างมาก อีกทั้งยังไม่มี ความแน่นอนว่าประเทศต่าง ๆ จะเต็มใจที่จะยอมรับการใช้

สูตรสากลนี้

1.23 แม้ว่าบางประเทศจะยินดีที่จะใช้การแบ่งส่วนโดยใช้สูตรทั่วโลก ก็ยังอาจมีความขัดแย้งจากการที่แต่ละประเทศอาจต้องการเน้นหรือรวมปัจจัยที่แตกต่างกันในสูตรตามกิจกรรมหรือปัจจัยที่มีผลตามประเทศของตน แต่ละประเทศต่างมีแรงจูงใจอย่างมากที่จะคิดค้นสูตรเพื่อให้ประเทศของตนมีรายได้สูงสุด นอกจากนี้ กรมสรรพากรควรจะต้องพิจารณาร่วมกันว่า จะจัดการกับความเป็นไปได้ในการโยกย้ายปัจจัยการผลิตที่ใช้ในสูตร (เช่น ยอดขาย ทุน) ไปยังประเทศที่มีภาษีต่ำอย่างไร อาจมีการหลีกเลี่ยงภาษีโดยการจัดการกับส่วนประกอบของสูตรที่เกี่ยวข้อง เช่น การทำธุรกรรมทางการเงินที่ไม่จำเป็น การจงใจเคลื่อนย้ายสินทรัพย์ การกำหนดให้บริษัทใดบริษัทหนึ่งในกลุ่มกิจการข้ามชาติรักษาระดับสินค้าคงคลังเกินกว่าที่บริษัทที่ไม่ถูกควบคุมจะทำ เป็นต้น

1.24 ดังนั้น การเปลี่ยนไปใช้ระบบการแบ่งส่วนโดยใช้สูตรทั่วโลกจะก่อให้เกิดความซับซ้อนทางการเมืองและการบริหารอย่างมาก และต้องอาศัยความร่วมมือระหว่างประเทศในระดับที่ยากจะคาดหวังได้ในการจัดเก็บภาษีระหว่างประเทศ ความร่วมมือในระดับพหุภาคีดังกล่าวจะต้องรวมทุกประเทศหลัก ๆ ที่กลุ่มกิจการข้ามชาติมีการดำเนินงานอยู่ ซึ่งถ้าประเทศเหล่านั้นปฏิเสธที่จะเปลี่ยนไปใช้การแบ่งส่วนโดยใช้สูตรทั่วโลก กิจการข้ามชาติจะมีภาระในการต้องปฏิบัติตามสองระบบที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง กล่าวอีกนัยหนึ่งในธุรกรรมชุดเดียวกัน กิจการข้ามชาติจะต้องคำนวณผลกำไรที่เกิดขึ้นกับสมาชิกในกลุ่มตามสองมาตรฐานที่ต่างกันโดยสิ้นเชิง ซึ่งมีความเป็นไปได้ที่ผลลัพธ์ที่ได้ในทุกกรณีจะก่อให้เกิดการเก็บภาษีซ้ำซ้อน (หรือเก็บภาษีต่ำไป)

1.25 ยังมีประเด็นที่สำคัญอื่น ๆ นอกเหนือจากการเก็บภาษีซ้ำซ้อนตามที่กล่าวถึงข้างต้น ประเด็นหนึ่งคือ สูตรที่ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าโดยกำหนดขึ้นเองและไม่คำนึงถึงสถานะตลาด สถานการณ์เฉพาะของแต่ละกิจการ รวมถึงการจัดสรรทรัพยากรของฝ่ายบริหาร ดังนั้น ผลกำไรที่จัดสรรอาจไม่มีความสัมพันธ์กับข้อเท็จจริงแวดล้อมธุรกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การรวมกันของต้นทุน สินทรัพย์ เงินเดือน และยอดขายเพื่อกำหนดสูตรหาอัตรากำไรคงที่ต่อหน่วยสกุลเงิน (เช่น ดอลลาร์ ยูโร เยน) ของแต่ละองค์ประกอบเพื่อใช้กับสมาชิกทั้งหมดในกลุ่มในทุกประเทศ โดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างในหน้าที่ สินทรัพย์ ความเสี่ยง และประสิทธิภาพ ของสมาชิกในกลุ่มกิจการข้ามชาติ มีความเป็นไปได้ที่แนวทางดังกล่าวอาจทำให้กิจการซึ่งหากดำเนินการโดยอิสระมีผลขาดทุน กลับมีกำไร

1.26 อีกประเด็นหนึ่ง คือ การใช้การแบ่งส่วนโดยใช้สูตรทั่วโลกจัดการกับการเคลื่อนไหวของอัตราแลกเปลี่ยน แม้ว่าการเคลื่อนไหวของอัตราแลกเปลี่ยนจะทำให้การใช้หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับมีความซับซ้อน แต่ก็ไม่ได้ส่งผลกระทบต่อแบบเดียวกับการใช้การแบ่งส่วนโดยใช้สูตรทั่วโลก กล่าวคือ หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับสามารถจัดการกับผลกระทบทางเศรษฐกิจจากการเคลื่อนไหวของอัตราแลกเปลี่ยนได้ดีกว่า เพราะมีการวิเคราะห์ข้อเท็จจริงและสถานการณ์เฉพาะของผู้เสียภาษี ในกรณีที่สูตรที่ใช้ในการแบ่งส่วนทั่วโลกกำหนดขึ้นจากต้นทุน การใช้การแบ่งส่วนโดยใช้สูตรทั่วโลกจะส่งผลให้ บริษัทที่ตั้งอยู่ใน

ประเทศที่มีค่าเงินแข็งอย่างสม่ำเสมอเมื่อเทียบกับค่าเงินในอีกประเทศหนึ่งได้รับส่วนแบ่งกำไรที่มากกว่า เพื่อสะท้อนต้นทุนเงินเดือนที่เพิ่มขึ้นจากความผันผวนของสกุลเงิน ดังนั้น ในกรณีนี้ ภายใต้การใช้การแบ่งส่วนโดยใช้สูตรทั่วโลก การเคลื่อนไหวของอัตราแลกเปลี่ยนจะส่งผลให้กิจการที่มีความสัมพันธ์กันที่ดำเนินงานด้วยเงินสกุลที่แข็งค่าขึ้นมีกำไรเพิ่มขึ้น ในขณะที่ในระยะยาวค่าเงินที่แข็งขึ้นจะลดทอนความสามารถในการแข่งขันด้านการส่งออกและกดดันให้กำไรลดลง

1.27 ในทางตรงกันข้ามกับคำยืนยันของผู้สนับสนุน ในความเป็นจริงแล้วการแบ่งส่วนโดยใช้สูตรทั่วโลก อาจก่อให้เกิดต้นทุนในการปฏิบัติตามข้อกำหนดและการรวบรวมข้อมูลจำนวนมาก เนื่องจากต้องมีการรวบรวมข้อมูลของกลุ่มกิจการข้ามชาติทั้งหมดและนำเสนอในแต่ละประเทศตามสกุลเงินและกฎเกณฑ์ทางบัญชีและบัญชีภาษีของประเทศนั้น ๆ ดังนั้น โดยทั่วไปแล้ว เอกสารและข้อกำหนดในการปฏิบัติตามในการใช้การแบ่งส่วนโดยใช้สูตรทั่วโลกมักก่อให้เกิดภาระมากกว่าแนวทางการพิจารณาแยกเป็นรายธุรกิจตามหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ ต้นทุนในการใช้การแบ่งส่วนโดยใช้สูตรทั่วโลกจะเพิ่มขึ้นอีก หากบางประเทศไม่เห็นด้วยกับส่วนประกอบของสูตรหรือวิธีการวัดส่วนประกอบของสูตร

1.28 ความยากลำบากยังจะเกิดขึ้นจากการกำหนดยอดขายของแต่ละสมาชิกและการประเมินมูลค่าทรัพย์สิน (เช่น ต้นทุนในอดีตเทียบกับมูลค่าตลาด) โดยเฉพาะสินทรัพย์ไม่มีตัวตน ความยากลำบากเหล่านี้จะเพิ่มมากขึ้นจากการที่สมาชิกอยู่ในประเทศต่าง ๆ ที่มีมาตรฐานการบัญชีและสกุลเงินที่แตกต่างกัน มาตรฐานการบัญชีของทุกประเทศที่สมาชิกกลุ่มกิจการข้ามชาติตั้งอยู่จะต้องสอดคล้องกัน เพื่อให้ได้ตัวเลขผลกำไรที่มีความหมายสำหรับกลุ่มกิจการข้ามชาติ แน่นอนว่า ปัญหาเหล่านี้บางปัญหาก็มีอยู่ในการใช้หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ เช่น การประเมินมูลค่าสินทรัพย์และสินทรัพย์ไม่มีตัวตน อย่างไรก็ตาม ภายใต้หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับมีความก้าวหน้าที่สำคัญในการแก้ปัญหา ในขณะที่ภายใต้การแบ่งส่วนโดยใช้สูตรทั่วโลกยังไม่มี การแก้ปัญหาที่น่าเชื่อถือได้

1.29 การแบ่งส่วนโดยใช้สูตรทั่วโลกเป็นการเก็บภาษีกลุ่มกิจการข้ามชาติแบบรวมบัญชี เป็นการไม่ใช่แนวทางเก็บภาษีแต่ละกิจการแยกต่างหากจากกัน ดังนั้น ในทางปฏิบัติ การแบ่งส่วนโดยใช้สูตรทั่วโลกจึงไม่สามารถรับรู้ความแตกต่างทางภูมิศาสตร์ที่สำคัญ ประสิทธิภาพของแต่ละบริษัท และปัจจัยอื่น ๆ ที่เฉพาะเจาะจงของบริษัทใดบริษัทหนึ่ง หรือกลุ่มย่อยใดภายในกลุ่มบริษัทข้ามชาติที่อาจมีบทบาทในการกำหนดการแบ่งผลกำไรโดยชอบด้วยกฎหมายของกิจการที่ตั้งอยู่คนละประเทศกัน ในทางตรงกันข้าม หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับตระหนักดีว่า แต่ละบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กัน อาจเป็นศูนย์กำไรหรือขาดทุนที่แยกจากกันโดยมีลักษณะเฉพาะ และในเชิงเศรษฐกิจอาจได้รับผลกำไรใน ขณะที่กลุ่มกิจการข้ามชาติที่เหลือกำลังประสบภาวะขาดทุนก็ตาม การแบ่งส่วนโดยใช้สูตรทั่วโลกไม่มีความยืดหยุ่นที่จะตระหนักถึงความเป็นไปได้ที่อย่างเหมาะสม

1.30 การไม่คำนึงถึงธุรกรรมระหว่างกันภายในกลุ่มในการคำนวณกำไรรวม การแบ่งส่วนโดยใช้สูตรทั่วโลกย่อมก่อให้เกิดคำถามเกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีหัก ณ ที่จ่ายจากการชำระเงินระหว่างประเทศของ

สมาชิกในกลุ่ม รวมถึงการปฏิเสธกฎเกณฑ์หลายข้อภายใต้สนธิสัญญาภาษีวิภาคี

1.31 ในกรณีการแบ่งส่วนโดยใช้สูตรทั่วโลกไม่ได้ถูกใช้กับสมาชิกบางบริษัทในกลุ่มบริษัทข้ามชาติ จะต้องมีการแบ่งแยกระหว่างกลุ่มที่อยู่ภายใต้การแบ่งส่วนโดยใช้สูตรทั่วโลก และสมาชิกส่วนที่เหลือของกลุ่มบริษัทข้ามชาติ การแบ่งส่วนโดยใช้สูตรทั่วโลกไม่สามารถใช้กำหนดมูลค่าธุรกรรมระหว่างกลุ่มที่แบ่งส่วนโดยใช้สูตรทั่วโลกกับสมาชิกที่เหลือของกลุ่มบริษัทข้ามชาติ ดังนั้น ข้อเสียที่ชัดเจนของการแบ่งส่วนโดยใช้สูตรทั่วโลกคือ แนวทางนี้ไม่สามารถใช้แบ่งผลกำไรของกลุ่มกิจการข้ามชาติได้เว้นแต่จะถูกนำมาใช้กับกลุ่มบริษัทข้ามชาติทั้งกลุ่ม โดยเมื่อพิจารณาจากขนาดและระดับการดำเนินงานของกลุ่มบริษัทข้ามชาติรายใหญ่รวมทั้งข้อมูลที่เป็นในการดำเนินการแล้ว ถือเป็นงานหนักสำหรับกรมสรรพากรในประเทศเดียว ไม่ว่าในกรณีใด ๆ กลุ่มกิจการข้ามชาติจะต้องมีการจัดทำบัญชีแยกต่างหากสำหรับสมาชิกในกลุ่มที่ไม่ได้ใช้วิธีการแบ่งส่วนโดยใช้สูตรทั่วโลก ในความเป็นจริง ตามกฎเกณฑ์ทางการค้าและการบัญชีในหลาย ๆ ประเทศยังคงต้องการให้ใช้หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ (เช่น กฎเกณฑ์ของศุลกากร) ดังนั้น ผู้เสียภาษีอากรจะต้องบันทึกทุกธุรกรรมอย่างถูกต้องตามราคาผลตอบแทนที่พึงได้รับอยู่แล้วไม่ว่าบทบัญญัติด้านภาษีจะเป็นอย่างไร

C.3. การปฏิเสธวิธีที่ไม่ใช่ผลตอบแทนที่พึงได้รับ

1.32 จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ประเทศสมาชิก OECD ย้ำถึงการสนับสนุนฉันทามติเกี่ยวกับการใช้หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับที่เกิดขึ้นซึ่งมีการใช้ในช่วงหลายปีที่ผ่านมาทั้งในระหว่างประเทศสมาชิกและประเทศที่ไม่ใช่สมาชิก และเห็นชอบที่จะปฏิเสธการใช้การแบ่งส่วนโดยใช้สูตรทั่วโลกเป็นทางเลือกของหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ

D. แนวทางการใช้หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ

D.1. การระบุความสัมพันธ์ทางการค้าหรือการเงิน

1.33 ตามที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 1.6 "การวิเคราะห์เปรียบเทียบ" เป็นหัวใจสำคัญของการใช้หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ โดยเปรียบเทียบข้อกำหนดของธุรกรรมที่ถูกควบคุมกับข้อกำหนดที่ควรจะเป็นหากคู่สัญญาที่เป็นอิสระดำเนินธุรกรรมที่เทียบเคียงได้ภายใต้สถานการณ์ที่เทียบเคียงได้ ในการวิเคราะห์มีสองด้านหลัก: ด้านแรกคือ การระบุความสัมพันธ์ทางการค้าหรือการเงินระหว่างบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กัน รวมทั้งข้อกำหนดและสถานการณ์ทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์เหล่านั้นเพื่อให้ระบุธุรกรรมที่ถูกควบคุมได้อย่างถูกต้อง ด้านที่สองคือ การเปรียบเทียบข้อกำหนดและสถานการณ์ทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องของธุรกรรมที่ถูกควบคุมกับข้อกำหนดและสถานการณ์ทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องของธุรกรรมที่เทียบเคียงได้ระหว่างคู่สัญญาที่เป็นอิสระ ในส่วนนี้ของบทที่ 1 จะให้แนวทางในการระบุความสัมพันธ์ทางการค้าหรือการเงินระหว่างบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันและการระบุธุรกรรมที่ถูกควบคุมอย่างถูกต้อง โดยการวิเคราะห์ในด้านแรกนี้แตกต่างจากด้านที่สองซึ่งเป็นการพิจารณาราคาของธุรกรรมที่ถูกควบคุมนั้นตามหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ ในบทที่ 2 และ 3

จะให้แนวทางการวิเคราะห์ในด้านที่สอง ข้อมูลเกี่ยวกับธุรกรรมที่ถูกควบคุมซึ่งระบุไว้ในแนวทางในส่วนนี้มีความเกี่ยวข้องเป็นพิเศษกับขั้นตอนที่ 2 และ 3 ของกระบวนการทั่วไปในการวิเคราะห์เปรียบเทียบที่กล่าวไว้ในย่อหน้าที่ 3.4

1.34 ในการระบุความสัมพันธ์ทางการค้าหรือการเงินระหว่างบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กัน รวมทั้งข้อกำหนดและสถานการณ์ทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์เหล่านั้น จำเป็นต้องมีความเข้าใจภาพรวมของภาคอุตสาหกรรมที่กลุ่มบริษัทข้ามชาติดำเนินการ (เช่น การทำเหมือง เกษีกรรม สินค้าฟุ่มเฟือย) และปัจจัยที่มีผลกระทบต่อผลการดำเนินงานในภาคส่วนนั้น ๆ ซึ่งจะทำให้ตอบคำถามได้ว่า กลุ่มบริษัทข้ามชาติมีการตอบสนองต่อปัจจัยที่มีผลกระทบต่อผลการดำเนินงานในภาคอุตสาหกรรมนั้นอย่างไร รวมถึงกลยุทธ์ทางธุรกิจ ตลาด ผลิตภัณฑ์ ห่วงโซ่อุปทาน และหน้าทำงาน สิทธิประโยชน์ที่สำคัญที่ใช้ และความเสี่ยงที่สำคัญของกลุ่มบริษัทข้ามชาติ ข้อมูลเหล่านี้จะถูกรวมเป็นส่วนหนึ่งของเอกสารราคาโอนของกลุ่มบริษัทตามที่อธิบายไว้ในบทที่ 5 เพื่อสนับสนุนการวิเคราะห์ราคาโอนของผู้เสียภาษี และให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการพิจารณาความสัมพันธ์ทางการค้าหรือการเงินระหว่างสมาชิกกลุ่มกิจการข้ามชาติ

1.35 จากนั้นกระบวนการจะแคบลงเพื่อระบุว่า สมาชิกในกลุ่มกิจการข้ามชาติแต่ละบริษัทดำเนินธุรกิจอย่างไร และทำอะไร (เช่น บริษัทผู้ผลิต บริษัทจัดจำหน่าย) และระบุความสัมพันธ์ทางการค้าหรือทางการเงินของธุรกรรมระหว่างบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กัน การที่จะระบุธุรกรรมที่แท้จริงระหว่างบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันได้อย่างถูกต้องแม่นยำนั้น จำเป็นต้องมีการวิเคราะห์ลักษณะทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องกับธุรกรรม ซึ่งประกอบด้วยข้อกำหนดของธุรกรรมและสถานการณ์ทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องกับธุรกรรมที่เกิดขึ้น การใช้หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับขึ้นอยู่กับการระบุข้อกำหนดที่คู่สัญญาที่เป็นอิสระต่อกันจะตกลงกันในการดำเนินธุรกรรมที่เทียบเคียงได้ภายใต้สถานการณ์ที่เทียบเคียงได้ ดังนั้น ก่อนทำการเปรียบเทียบกับธุรกรรมที่ไม่ถูกควบคุม จำเป็นต้องมีการระบุลักษณะทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ทางการค้าหรือการเงินของธุรกรรมที่ถูกควบคุม

1.36 ลักษณะทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องหรือปัจจัยที่เทียบเคียงได้จำเป็นต้องมีการระบุในความสัมพันธ์ทางการค้าหรือทางการเงินระหว่างบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กัน เพื่อให้สามารถระบุธุรกรรมที่แท้จริงได้อย่างแม่นยำ แบ่งออกกว้าง ๆ ได้ดังนี้

- ข้อตกลงตามสัญญาในการทำธุรกรรม (D.1.1)
- หน้าทำงานที่คู่สัญญาแต่ละรายรับผิดชอบในส่วนที่เกี่ยวข้องกับธุรกรรม โดยพิจารณาถึงสิทธิประโยชน์ที่ใช้และความเสี่ยงที่รับ รวมถึงหน้าที่เหล่านั้นเกี่ยวข้องกับการสร้างมูลค่าในวงกว้างต่อกลุ่มกิจการข้ามชาติที่คู่สัญญาเป็นสมาชิกอยู่อย่างไร สถานการณ์แวดล้อมของธุรกรรม และแนวปฏิบัติของอุตสาหกรรม (D.1.2)
- ลักษณะของทรัพย์สินที่โอนหรือให้บริการ (D.1.3)

- สถานการณ์ทางเศรษฐกิจของคู่สัญญาและตลาดที่คู่สัญญาดำเนินการ (D.1.4)
- กลยุทธ์ทางธุรกิจที่คู่สัญญาใช้ (D.1.5)

ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องของธุรกรรมที่แท้จริงควรแสดงไว้ในเอกสารราคาโอนภายในประเทศตามที่อธิบายไว้ในบทที่ 5 เพื่อสนับสนุนการวิเคราะห์ราคาโอนของผู้เสียภาษี

1.37 ลักษณะทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องหรือปัจจัยที่เทียบเคียงได้ถูกใช้ในสองขั้นตอนที่แยกจากกัน แต่เกี่ยวข้องกันในการวิเคราะห์ราคาโอน ขั้นตอนแรกเป็นการระบุธุรกรรมที่ถูกควบคุมลักษณะของธุรกรรมรวมถึง หน้าที่งาน สิทธิประโยชน์ที่ใช้ และความเสี่ยงของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กัน ลักษณะของผลิตภัณฑ์ที่โอนหรือให้บริการ และสถานการณ์ของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันลักษณะทางเศรษฐกิจอันใดอันหนึ่งจะมีความเกี่ยวข้องทางเศรษฐกิจกับธุรกรรมหนึ่ง ๆ มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับว่าคู่สัญญาที่เป็นอิสระต่อกันประเมินลักษณะทางเศรษฐกิจนั้นอย่างไร หากทำธุรกรรมอย่างเดียวกัน

1.38 ในการประเมินเงื่อนไขของธุรกรรมที่อาจเกิดขึ้น คู่สัญญาที่เป็นอิสระจะเปรียบเทียบธุรกรรมนั้นๆ กับตัวเลือกอื่น ๆ ที่มีตามความเป็นจริง และจะเข้าทำธุรกรรมก็ต่อเมื่อไม่เห็นทางเลือกอื่นที่น่าดึงดูดใจกว่าในการบรรลุวัตถุประสงค์ทางการค้าอย่างชัดเจน กล่าวอีกนัยหนึ่ง คู่สัญญาที่เป็นอิสระจะเข้าทำธุรกรรมก็ต่อเมื่อคาดการณ์ได้ว่า ธุรกรรมนั้นจะไม่ทำให้พวกเขาแย่ไปกว่าทางเลือกที่ดีที่สุดลำดับถัดมา ตัวอย่างเช่น เป็นไปได้ยากที่บริษัทจะยอมรับราคาเสนอซื้อผลิตภัณฑ์จากคู่สัญญาที่เป็นอิสระต่อกัน หากบริษัทรู้ว่ามีการค้ารายอื่นที่เต็มใจจะซื้อผลิตภัณฑ์ในราคาที่สูงกว่าภายใต้เงื่อนไขเดียวกัน หรือในราคาเท่ากันภายใต้เงื่อนไขที่ดีกว่า โดยทั่วไปในการประเมินทางเลือก คู่สัญญาที่เป็นอิสระจะคำนึงถึงความแตกต่างทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องระหว่างตัวเลือกต่าง ๆ ที่มีตามความเป็นจริง (เช่น ระดับความเสี่ยงที่แตกต่างกัน) ดังนั้น การระบุลักษณะที่เกี่ยวข้องทางเศรษฐกิจของธุรกรรมจึงเป็นสิ่งจำเป็นในการวิเคราะห์ธุรกรรมที่ควบคุมได้อย่างถูกต้อง รวมทั้งเปิดเผยคุณลักษณะที่คู่สัญญานำมาประกอบการพิจารณาเพื่อนำไปสู่ข้อสรุปว่า ไม่มีธุรกรรมอื่นที่น่าดึงดูดใจกว่า เนื่องจากธุรกรรมทางเลือกไม่ได้จำกัดอยู่เพียงธุรกรรมเดียว ในการประเมินดังกล่าวอาจมีความจำเป็นหรือเป็นประโยชน์หากมีการประเมินธุรกรรมในบริบทของการจัดการธุรกรรมที่กว้างขึ้นโดยพิจารณาธุรกรรมที่เกี่ยวข้องด้วย

1.39 ขั้นตอนที่สองเป็นการวิเคราะห์ราคาโอนโดยพิจารณาถึงลักษณะที่เกี่ยวข้องทางเศรษฐกิจหรือปัจจัยที่เทียบเคียงได้ ซึ่งเกี่ยวข้องกับกระบวนการที่กำหนดไว้ในบทที่ 3 การเปรียบเทียบระหว่างธุรกรรมที่ถูกควบคุมและธุรกรรมที่ไม่ถูกควบคุม เพื่อกำหนดราคาที่พึงได้รับของธุรกรรมที่ถูกควบคุม ในการเปรียบเทียบดังกล่าว ผู้เสียภาษีและกรมสรรพากรจำเป็นต้องระบุลักษณะที่เกี่ยวข้องทางเศรษฐกิจของธุรกรรมที่ถูกควบคุมก่อน ตามที่กำหนดไว้ในบทที่ 3 ความแตกต่างในลักษณะที่เกี่ยวข้องทางเศรษฐกิจระหว่างข้อตกลงที่ถูกควบคุมและไม่ถูกควบคุมจะต้องนำมาพิจารณาว่าเทียบเคียงกันได้หรือไม่ และจำเป็นต้องมีการปรับปรุงอะไรบางอย่างเพื่อให้สามารถเทียบเคียงกันได้

1.40 วิธีการทั้งหมดที่ใช้หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับสามารถเชื่อมโยงกับแนวคิดที่คู่สัญญาที่เป็นอิสระพิจารณาตัวเลือกที่มีอยู่ และในการเปรียบเทียบตัวเลือกหนึ่งกับอีกตัวเลือกหนึ่ง จะพิจารณาความแตกต่างระหว่างตัวเลือกที่จะส่งผลกระทบต่ออย่างมีนัยสำคัญต่อมูลค่า ตัวอย่างเช่น ก่อนซื้อผลิตภัณฑ์ในราคาที่กำหนด โดยปกติคู่สัญญาที่เป็นอิสระจะพิจารณาว่าสามารถซื้อผลิตภัณฑ์ที่เทียบเท่าภายใต้ข้อกำหนดและเงื่อนไขอื่นที่เทียบเคียงได้ในราคาที่ต่ำกว่าจากคนอื่นได้หรือไม่ ดังนั้น ตามที่กล่าวไว้ในบทที่ 2 ส่วนที่ 2 วิธีการเปรียบเทียบราคาที่ไม่สามารถควบคุมได้จะเปรียบเทียบธุรกรรมที่ถูกควบคุมกับธุรกรรมที่ไม่ถูกควบคุมที่คล้ายคลึงกัน เพื่อประมาณราคาทั้งคู่สัญญาทั้งสองฝ่ายตกลงกันหากดำเนินการโดยเป็นอิสระ อย่างไรก็ตาม หากลักษณะเฉพาะทั้งหมดของธุรกรรมที่ไม่ถูกควบคุมมีผลกระทบต่อราคาที่เกี่ยวข้องกับคู่สัญญาที่เป็นอิสระไม่สามารถเทียบเคียงได้จะส่งผลให้วิธีการนี้จะไม่มีความเชื่อถือได้น้อย ในทำนองเดียวกัน วิธีราคาขายต่อและวิธีราคาทุนบวกกำไรส่วนเพิ่มเป็นการเปรียบเทียบอัตรากำไรขั้นต้นที่ได้รับจากธุรกรรมที่ถูกควบคุมกับอัตรากำไรขั้นต้นที่ได้รับจากธุรกรรมที่ไม่ถูกควบคุมที่คล้ายกันเพื่อให้ได้ค่าประมาณอัตรากำไรขั้นต้นที่คู่สัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งควรจะได้รับหากทำหน้าที่ยานอย่างเดียวกันกับคู่สัญญาที่เป็นอิสระ เพื่อประมาณการรายจ่ายที่คู่สัญญาฝ่ายหนึ่งพึงเรียกร้องและคู่สัญญาอีกฝ่ายพึงจ่ายเพื่อหน้าที่ยานเหล่านั้น วิธีการอื่น ๆ ตามที่กล่าวไว้ในบทที่ 2 ส่วนที่ 3 นั้นเป็นวิธีประมาณผลกำไรที่คู่สัญญาฝ่ายหนึ่งหรือแต่ละฝ่ายพึงได้รับจากการทำธุรกรรมกับคู่สัญญาที่เป็นอิสระโดยอิงจากการเปรียบเทียบตัวบ่งชี้กำไรสุทธิ (เช่น อัตรากำไร) ระหว่างคู่สัญญาที่เป็นอิสระและบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กัน เพื่อประมาณการรายจ่ายที่คู่สัญญาพึงเรียกร้องเพื่อตอบแทนการใช้ทรัพยากรในการทำธุรกรรมที่ถูกควบคุม ในกรณีที่สถานการณ์ที่นำมาเปรียบเทียบมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญต่อการเปรียบเทียบ หากเป็นไปได้ ต้องทำการปรับปรุงความสามารถในการเทียบเคียง เพื่อปรับปรุงความน่าเชื่อถือของการเปรียบเทียบ ดังนั้น ไม่ว่าในกรณีใด ผลตอบแทนเฉลี่ยของอุตสาหกรรมที่ไม่ได้รับการปรับปรุงให้เหมาะสมจะไม่สามารถนำมาใช้กำหนดราคาที่พึงได้รับได้

1.41 การอธิบายเกี่ยวกับปัจจัยที่เกี่ยวข้องในการพิจารณาประยุกต์ใช้วิธีการกำหนดราคาแต่ละวิธีแสดงในบทที่ 2

D.1.1 ข้อตกลงตามสัญญาในการทำธุรกรรม

1.42 ธุรกรรมเป็นผลหรือการแสดงออกถึงความสัมพันธ์ทางการค้าหรือการเงินระหว่างคู่สัญญา ธุรกรรมที่ถูกควบคุมอาจมีการจัดทำสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษร ซึ่งอาจสะท้อนถึงเจตนาของคู่สัญญา ณ เวลาที่ทำสัญญาเกี่ยวกับแง่มุมต่าง ๆ ของธุรกรรมภายใต้สัญญา รวมถึง การแบ่งความรับผิดชอบ ภาระผูกพันและสิทธิ ความเสี่ยงที่ระบุและการจัดการด้านราคา ในกรณีธุรกรรมระหว่างบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันมีการทำสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษร ข้อตกลงเหล่านั้นจะเป็นจุดเริ่มต้นในการกำหนดธุรกรรมระหว่างกัน ความรับผิดชอบ ความเสี่ยง และผลลัพธ์ที่คาดว่าจะเกิดขึ้นจากการมีปฏิสัมพันธ์ ณ เวลาที่ทำสัญญา นอกจากนี้ เงื่อนไขของธุรกรรมยังอาจเป็นในรูปของการสื่อสารระหว่าง

คู่สัญญาที่ไม่ได้อยู่ในสัญญาที่เป็นลายลักษณ์อักษร

1.43 อย่างไรก็ตาม สัญญาที่เป็นลายลักษณ์อักษรเพียงอย่างเดียวไม่อาจให้ข้อมูลทั้งหมดที่จำเป็นในการวิเคราะห์ราคาโอน หรือให้รายละเอียดเกี่ยวกับข้อกำหนดในสัญญาได้เพียงพอ ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับหลักฐานของความสัมพันธ์ทางการค้าหรือทางการเงินที่เกี่ยวข้องทางเศรษฐกิจอีกสี่ประเภท จะต้องนำมาประกอบการพิจารณา (ดูย่อหน้าที่ 1.36): หน้าที่งานของคู่สัญญาแต่ละฝ่าย สิทธิทรัพย์สินที่ใช้และความเสี่ยงที่เกิดขึ้น ลักษณะของทรัพย์สินที่โอนหรือบริการที่ให้ สถานการณ์ทางเศรษฐกิจของคู่สัญญาและตลาดที่คู่สัญญาดำเนินการ และกลยุทธ์ทางธุรกิจที่คู่สัญญาใช้ เมื่อวิเคราะห์ลักษณะที่เกี่ยวข้องทางเศรษฐกิจทั้งห้าประเภทรวมกันจะได้หลักฐานการดำเนินการที่แท้จริงของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กัน หลักฐานที่ได้อาจให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์เพิ่มขึ้นและสอดคล้องกับข้อตกลงในสัญญาที่เป็นลายลักษณ์อักษร หากสัญญาไม่ได้ระบุถึงลักษณะของธุรกรรมที่มีความเกี่ยวข้องทางเศรษฐกิจโดยชัดเจนหรือไม่สามารถตีความได้อย่างชัดเจน (โดยคำนึงถึงหลักการตีความสัญญาที่เกี่ยวข้อง) การวิเคราะห์ราคาโอนควรใช้ทั้งข้อมูลที่มีในสัญญาและหลักฐานอื่นเกี่ยวกับลักษณะของธุรกรรม

1.44 ตัวอย่างต่อไปนี้จะแสดงแนวคิดในการชี้แจงและให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับข้อกำหนดในสัญญาที่เป็นลายลักษณ์อักษรตามความสัมพันธ์ทางการค้าหรือการเงินที่แท้จริง บริษัท P เป็นบริษัทแม่ของกลุ่มกิจการข้ามชาติที่ตั้งอยู่ในประเทศ P บริษัท S ซึ่งตั้งอยู่ในประเทศ S เป็นบริษัทย่อยที่บริษัท P ถือหุ้นทั้งหมด และทำหน้าที่เป็นตัวแทนของผลิตภัณฑ์ที่มีตราสินค้าของบริษัท P ในตลาดประเทศ S ในสัญญาตัวแทนระหว่างบริษัท P และบริษัท S ไม่มีการเปิดเผยเกี่ยวกับกิจกรรมทางการตลาดและการโฆษณาใด ๆ ที่บริษัท S ในฐานะคู่สัญญาควรดำเนินการ การวิเคราะห์ลักษณะที่เกี่ยวข้องทางเศรษฐกิจอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหน้าที่งาน แสดงให้เห็นว่า เพื่อให้เกิดการรับรู้ในตราสินค้า บริษัท S มีการรณรงค์ทางสื่ออย่างเข้มข้นในประเทศ โดยโครงการนี้แสดงให้เห็นถึงการลงทุนที่สำคัญของบริษัท S และจากหลักฐานการดำเนินการของคู่สัญญา สรุปได้ว่า สัญญาที่เป็นลายลักษณ์อักษรอาจไม่สะท้อนความสัมพันธ์ทางการค้าหรือการเงินระหว่างคู่สัญญาอย่างครบถ้วน ดังนั้น การวิเคราะห์ไม่ควรถูกจำกัดด้วยข้อกำหนดที่บันทึกไว้ในสัญญาที่เป็นลายลักษณ์อักษร แต่ควรหาหลักฐานเพิ่มเติมเกี่ยวกับการดำเนินการของคู่สัญญา รวมถึงการรณรงค์ทางสื่อของบริษัท S

1.45 หากลักษณะธุรกรรมที่มีความเกี่ยวข้องทางเศรษฐกิจไม่สอดคล้องกับสัญญาที่เป็นลายลักษณ์อักษรระหว่างบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กัน เพื่อวัตถุประสงค์ในการวิเคราะห์ราคาโอน ควรมีการอธิบายถึงธุรกรรมที่แท้จริงเพื่อสะท้อนการดำเนินการของคู่สัญญา

1.46 ในการทำธุรกรรมระหว่างกิจการที่เป็นอิสระ การที่คู่สัญญามีผลประโยชน์ที่แตกต่างกันทำให้แน่ใจได้ว่า (1) เงื่อนไขในสัญญาสะท้อนผลประโยชน์ของทั้งสองฝ่าย (2) คู่สัญญาพยายามที่จะผูกพันกันตามเงื่อนไขของสัญญา และ (3) จะมีการละเว้นหรือแก้ไขเงื่อนไขในสัญญาก็ต่อเมื่อคู่สัญญาทั้งสองฝ่ายได้ประโยชน์ ในกรณีบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันอาจไม่มีความแตกต่างของ

ผลประโยชน์ตามที่กล่าวมา หรือผลประโยชน์ที่แตกต่างกันไม่ได้ถูกจัดการผ่านข้อตกลงตามสัญญาเพียงอย่างเดียวหรือเป็นส่วนใหญ่ แต่ยังผ่านทางความสัมพันธ์ในการควบคุม ดังนั้น ในการพิจารณาความสัมพันธ์ทางการค้าหรือการเงินระหว่างบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กัน จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะต้องตรวจสอบว่า การปฏิบัติระหว่างคู่สัญญาเป็นไปตามข้อตกลงในสัญญาที่เป็นลายลักษณ์อักษร หรือไม่ได้มีการปฏิบัติตามสัญญา สัญญาไม่สะท้อนภาพรวมของธุรกรรม ธุรกรรมไม่ได้มีการจำแนกอย่างถูกต้องหรือเป็นการอำพราง ในกรณีที่มีการดำเนินการไม่สอดคล้องกับเงื่อนไขตามสัญญาที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจอย่างครบถ้วน จำเป็นต้องมีการวิเคราะห์เพิ่มเติมเพื่อระบุธุรกรรมที่เกิดขึ้นจริง ในกรณีที่ข้อกำหนดในสัญญาและการดำเนินการของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์มีความแตกต่างกันอย่างเป็นสาระสำคัญ ควรมีการพิจารณาหน้าที่งานที่ดำเนินการ สินทรัพย์ และความเสี่ยง ตามข้อเท็จจริงเพื่ออธิบายธุรกรรมที่เกิดขึ้นจริงอย่างถูกต้อง

1.47 ในกรณีที่มีข้อสงสัยเกี่ยวกับธุรกรรมที่ตกลงกันระหว่างบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กัน จำเป็นต้องพิจารณาหลักฐานเกี่ยวกับลักษณะทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องทั้งหมดของธุรกรรม ทั้งนี้ ต้องระลึกไว้ว่า เงื่อนไขการทำธุรกรรมระหว่างกันอาจเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา ในกรณีเงื่อนไขการทำธุรกรรมเปลี่ยนแปลงควรตรวจสอบสถานการณ์แวดล้อมของเงื่อนไขที่เปลี่ยนแปลงเพื่อพิจารณาว่า เงื่อนไขการทำธุรกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปส่งผลให้ธุรกรรมเดิมถูกแทนที่ด้วยธุรกรรมใหม่โดยมีผลตั้งแต่วันที่เกิดการเปลี่ยนแปลง หรือเงื่อนไขที่เปลี่ยนแปลงเป็นไปตามเจตนารมณ์ของคู่สัญญาในการทำธุรกรรมเดิม ทั้งนี้ ควรใช้ความระมัดระวังเป็นพิเศษในกรณีการเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขการทำธุรกรรมเกิดจากแรงจูงใจจากการรู้ผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นจากการทำธุรกรรม การเปลี่ยนแปลงความเสี่ยงที่ระบุที่รู้ผลลัพธ์ของความเสี่ยงไม่ถึงเป็นความเสี่ยงเนื่องจากไม่มีความเสี่ยงใด ๆ อีกต่อไป ตามที่กล่าวไว้ในย่อหน้าที่ 1.78

1.48 ตัวอย่างต่อไปนี้แสดงให้เห็นแนวคิดของความแตกต่างระหว่างข้อกำหนดในสัญญาที่เป็นลายลักษณ์อักษรและการปฏิบัติจริงของคู่สัญญา บริษัท S เป็นบริษัทย่อยที่บริษัท P ถือหุ้นทั้งหมด คู่สัญญาได้ทำสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษรโดยบริษัท P อนุญาตให้บริษัท S ใช้ทรัพย์สินทางปัญญาในธุรกิจของบริษัท S และบริษัท S ตกลงที่จะจ่ายค่าสิทธิให้บริษัท P หลักฐานคุณลักษณะอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหน้าที่งาน แสดงว่า บริษัท P ดำเนินการเจรจาต่อรองกับลูกค้าที่เป็นบุคคลภายนอกเพื่อให้บริษัท S ได้ยอดขาย ให้บริการทางเทคนิคแก่บริษัท S เพื่อให้บริษัท S สามารถปฏิบัติตามเงื่อนไขการขายได้ และจัดให้มีพนักงานอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้บริษัท S สามารถปฏิบัติตามสัญญาของลูกค้าได้ ลูกค้าส่วนใหญ่ยืนยันให้รวมบริษัท P เป็นคู่สัญญาร่วมกับบริษัท S แม้ว่าจะจ่ายรายได้ตามสัญญาให้กับบริษัท S ก็ตาม จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ทางการค้าหรือการเงินระบุว่า บริษัท S ไม่สามารถให้บริการตามสัญญาให้กับลูกค้าได้หากไม่ได้รับการสนับสนุนที่สำคัญจากบริษัท P และบริษัท S ไม่ได้อยู่ระหว่างดำเนินการพัฒนาขีดความสามารถของตนเอง ภายใต้สัญญาบริษัท P ให้บริษัท S ใช้ทรัพย์สินทางปัญญา แต่ในความเป็นจริงบริษัท P ควบคุมความเสี่ยงทางธุรกิจและผลงานของบริษัท S โดยไม่ได้ถ่าย

โอนความเสี่ยงและหน้าที่งานตามข้อตกลงในการให้ใช้ทรัพย์สินทางปัญญา อีกทั้งไม่ได้ทำหน้าที่เป็นผู้ให้สิทธิ์แต่ทำหน้าที่เป็นตัวการ การระบุธุรกรรมที่เกิดขึ้นจริงระหว่างบริษัท P และบริษัท S ไม่ควรกำหนดจากเงื่อนไขของสัญญาที่เป็นลายลักษณ์อักษรเท่านั้น แต่ควรกำหนดจากการปฏิบัติจริงของคู่สัญญาซึ่งนำไปสู่ข้อสรุปว่า หน้าที่งานที่ดำเนินการ สิทธิทรัพย์สินที่ใช้ และความเสี่ยงที่คู่สัญญาได้รับจริงไม่สอดคล้องกับสัญญาให้ใช้สิทธิ์ที่เป็นลายลักษณ์อักษร

1.49 ในกรณีไม่มีข้อกำหนดเป็นลายลักษณ์อักษร ธุรกรรมจริงจะต้องถูกอนุมานจากหลักฐานการดำเนินการจริงโดยระบุลักษณะที่เกี่ยวข้องทางเศรษฐกิจของธุรกรรม ในบางสถานการณ์ กิจการข้ามชาติอาจไม่ได้ระบุผลลัพธ์ที่แท้จริงของความสัมพันธ์ทางการค้าหรือการเงินของธุรกรรม แต่อาจส่งผลให้เกิดการโอนมูลค่าที่มีนัยสำคัญ ซึ่งเงื่อนไขดังกล่าวจะต้องถูกอนุมานจากการดำเนินการของคู่สัญญา ตัวอย่างเช่น อาจมีการให้ความช่วยเหลือด้านเทคนิค มีการทำงานร่วมกันโดยมีเจตนาร่วม (ตามที่กล่าวถึงในหัวข้อ D.8) หรือมีการให้ความรู้ผ่านพนักงานที่ส่งมาปฏิบัติงานหรือในรูปแบบอื่น ซึ่งความสัมพันธ์เหล่านี้อาจไม่ได้รับการยอมรับโดยกิจการข้ามชาติ ไม่ได้สะท้อนในการกำหนดราคาของรายการอื่นที่เกี่ยวข้องกัน ไม่ได้จัดทำเป็นลายลักษณ์อักษรในสัญญา และอาจไม่ปรากฏในรายการทางบัญชี ในกรณีไม่ได้มีการกำหนดธุรกรรมอย่างเป็นทางการ จะต้องอนุมานธุรกรรมจริงจากหลักฐานที่มีอยู่ในการดำเนินการของคู่สัญญา รวมถึงหน้าที่ที่ดำเนินการจริง สิทธิทรัพย์สินที่ใช้จริง และความเสี่ยงที่แต่ละฝ่ายสันนิษฐานว่าจะได้รับจริง

1.50 ตัวอย่างต่อไปนี้แสดงให้เห็นแนวคิดของการกำหนดธุรกรรมจริงที่ไม่ได้ระบุโดยกิจการข้ามชาติ ในการตรวจสอบความสัมพันธ์ทางการค้าหรือการเงินระหว่างบริษัท P และบริษัทย่อย พบว่า บริษัทย่อยรับบริการจากบุคคลอิสระที่ว่าจ้างโดยบริษัท P บริษัท P ชำระค่าบริการ โดยบริษัทย่อยไม่ได้ใช้เงินคืนให้แก่บริษัท P ทั้งโดยตรงหรือโดยอ้อมผ่านการกำหนดราคาของอีกธุรกรรมหนึ่ง และไม่มีสัญญาบริการระหว่างบริษัท P และบริษัทย่อย สรุปได้ว่า นอกเหนือจากการให้บริการโดยบุคคลอิสระแก่บริษัทย่อยแล้ว ยังมีความสัมพันธ์ทางการค้าหรือการเงินระหว่างบริษัท P และบริษัทย่อย ซึ่งโอนมูลค่าจากบริษัท P ไปยังบริษัทย่อย ดังนั้น ในการวิเคราะห์จะต้องกำหนดลักษณะของความสัมพันธ์ทางการค้าหรือการเงินจากลักษณะที่เกี่ยวข้องทางเศรษฐกิจ เพื่อกำหนดข้อตกลงและเงื่อนไขของธุรกรรมที่ระบุ

D.1.2 การวิเคราะห์หน้าที่งาน

1.51 ในการทำธุรกรรมระหว่างกิจการที่เป็นอิสระสองแห่ง ค่าตอบแทนมักสะท้อนถึงหน้าที่ที่แต่ละกิจการดำเนินการ (โดยคำนึงถึงสิทธิทรัพย์สินที่ใช้และความเสี่ยงที่รับ) ดังนั้น ในการอธิบายธุรกรรมที่ถูกควบคุมและกำหนดความสามารถในการเทียบเคียงกันได้ระหว่างธุรกรรมหรือกิจการที่ถูกควบคุมและไม่ถูกควบคุม จำเป็นต้องมีการวิเคราะห์หน้าที่งาน เพื่อระบุกิจกรรมและความรับผิดชอบที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจ สิทธิทรัพย์สินที่ใช้หรือมีส่วนสนับสนุน และความเสี่ยงของคู่สัญญา โดยการวิเคราะห์มุ่งเน้นไปที่สิ่งที่คู่สัญญาทำจริงและความสามารถที่คู่สัญญาใช้ รวมถึงการตัดสินใจเกี่ยวกับกลยุทธ์ทางธุรกิจและความ

เสี่ยง นอกจากนี้ การเข้าใจโครงสร้างและองค์กรของกลุ่มกิจการข้ามชาติ และอิทธิพลที่กลุ่มกิจการข้ามชาติมีต่อบริบทที่คู่สัญญาที่เกี่ยวข้องกันดำเนินงานอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กลุ่มกิจการข้ามชาติโดยรวมสร้างมูลค่าอย่างไร การพึ่งพากันของหน้าที่ที่ดำเนินการโดยคู่สัญญาที่เกี่ยวข้องกันกับกิจการที่เหลือของกลุ่ม และการมีส่วนร่วมของคู่สัญญาที่เกี่ยวข้องกันในการสร้างมูลค่านั้น ความเกี่ยวข้องในการพิจารณาสิทธิทางกฎหมายและภาระผูกพันของแต่ละฝ่ายในการปฏิบัติหน้าที่ของตน แม้ว่าคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งอาจมีหน้าที่งานจำนวนมากเมื่อเทียบกับอีกฝ่ายหนึ่งในการทำธุรกรรม แต่การพิจารณาความสำคัญทางเศรษฐกิจของหน้าที่เหล่านั้นในแง่ของความเสี่ยง ลักษณะ และมูลค่าต่อคู่สัญญาที่เกี่ยวข้องในการทำธุรกรรมก็มีความสำคัญ และอาจเป็นประโยชน์ต่อการวิเคราะห์

1.52 การมีส่วนร่วม ความสามารถ และคุณลักษณะอื่น ๆ ของฝ่ายต่าง ๆ มีอิทธิพลต่อทางเลือกที่มีอยู่ ตัวอย่างเช่น บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันซึ่งให้บริการด้านโลจิสติกส์แก่กลุ่มจำเป็นต้องมีพื้นที่สำรองในคลังสินค้า และมีคลังสินค้าหลาย ๆ แห่งเพื่อรับมือกับสถานการณ์สินค้ามีปัญหาที่คลังสินค้าแห่งใดแห่งหนึ่ง การรวมคลังสินค้าไว้ด้วยกันและลดพื้นที่จึงไม่ใช่ทางเลือกในการเพิ่มประสิทธิภาพในกรณีนี้ ดังนั้น หน้าที่งานและทรัพย์สินของบริษัทที่ให้บริการโลจิสติกส์แก่กลุ่มจึงอาจแตกต่างไปจากบริษัทโลจิสติกส์ที่เป็นอิสระหากผู้ให้บริการอิสระไม่มีความสามารถในการลดความเสี่ยงจากการขาดแคลนสินค้าในแบบเดียวกัน

1.53 ดังนั้น กระบวนการระบุลักษณะที่เกี่ยวข้องทางเศรษฐกิจของความสัมพันธ์ทางการค้าหรือการเงินควรรวมถึงการพิจารณาความสามารถของคู่สัญญาว่า ความสามารถดังกล่าวกระทบต่อทางเลือกที่มีอยู่จริงอย่างไร และความสามารถที่คล้ายคลึงกันนั้นสะท้อนให้เห็นในข้อตกลงที่พึงได้รับที่เทียบเคียงได้หรือไม่

1.54 การวิเคราะห์หน้าที่งานควรพิจารณาประเภทของสินทรัพย์ที่ใช้ เช่น อาคารและอุปกรณ์ การใช้สินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่มีมูลค่า สินทรัพย์ทางการเงิน เป็นต้น และลักษณะของสินทรัพย์ที่ใช้ เช่น อายุ มูลค่าตลาด ที่ตั้ง การคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สิน เป็นต้น

1.55 การวิเคราะห์หน้าที่งานอาจแสดงให้เห็นว่ากลุ่มกิจการข้ามชาติมีการแยกส่วนหน้าที่ซึ่งมีการบูรณาการอย่างสูงในระหว่างหลายบริษัท กิจกรรมที่กระจุกกระจายอาจมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมาก ตัวอย่างเช่น การแยกหน้าที่โลจิสติกส์ คลังสินค้า การตลาด และการขาย ออกเป็นหลายกิจการซึ่งต้องมีการประสานงานกันอย่างมากเพื่อให้กิจกรรมที่แยกจากกันมีปฏิสัมพันธ์กันอย่างมีประสิทธิภาพ กิจกรรมการขายขึ้นอยู่กับการตลาดเป็นอย่างมาก การขายรวมทั้งกิจกรรมการตลาด จะต้องสอดคล้องกับกระบวนการจัดเก็บสินค้าและความสามารถด้านโลจิสติกส์ การประสานงานที่จำเป็นนั้นอาจดำเนินการโดยบางกิจการหรือทุกกิจการที่ดำเนินกิจกรรมที่กระจุกกระจาย หรือดำเนินการโดยผ่านฝ่ายประสานงานที่แยกต่างหาก หรือดำเนินการผ่านทั้งสองอย่างรวมกัน การมีส่วนร่วมจากทุกกิจการ หรือดำเนินการโดยฝ่ายประสานงานเป็นหลักจะช่วยลดความเสี่ยงลง ดังนั้น เมื่อทำการวิเคราะห์หน้าที่งานเพื่อระบุ

ความสัมพันธ์ทางการค้าหรือการเงินในกิจกรรมที่กระจัดกระจาย จะต้องพิจารณาว่ากิจกรรมเหล่านั้นต้องพึงพาค่าด้วยกันในระดับสูงหรือไม่ และหากเป็นเช่นนั้น ลักษณะของการพึงพากัน และกิจกรรมเชิงพาณิชย์ที่กิจการที่เกี่ยวข้องกันมีส่วนร่วมมีการประสานงานกันอย่างไร

D.1.2.1 การวิเคราะห์ความเสี่ยงของความสัมพันธ์ทางการค้าหรือการเงิน¹

1.56 การวิเคราะห์หน้าที่งานจะไม่สมบูรณ์หากไม่มีการระบุและพิจารณาความเสี่ยงที่มีสาระสำคัญของแต่ละฝ่าย เนื่องจากความเสี่ยงมีผลต่อราคาและเงื่อนไขอื่น ๆ ของธุรกรรมระหว่างบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กัน โดยปกติ ในตลาดเปิด ความเสี่ยงที่เพิ่มขึ้นจะได้รับการชดเชยด้วยผลตอบแทนที่คาดหวังเพิ่มขึ้น แม้ว่าผลตอบแทนที่แท้จริงอาจเพิ่มขึ้นหรือไม่ก็ได้ ขึ้นอยู่กับระดับความเสี่ยงที่เกิดขึ้นจริง ดังนั้น ระดับและความเสี่ยงที่รับจึงเป็นลักษณะที่เกี่ยวข้องทางเศรษฐกิจที่มีความสำคัญในการกำหนดผลลัพธ์การวิเคราะห์ราคาโอน

1.57 ความเสี่ยงมีอยู่ในกิจกรรมทางธุรกิจ บริษัทดำเนินกิจกรรมเชิงพาณิชย์เพื่อแสวงหาโอกาสในการทำกำไร แต่มีความไม่แน่นอนว่าในการแสวงหาโอกาสเพื่อให้ได้ผลตอบแทนที่คาดหวังจำเป็นต้องใช้ทรัพยากรมากกว่าที่คาดไว้หรือไม่ การระบุความเสี่ยงควบคู่ไปกับการระบุหน้าที่และทรัพย์สิน เป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการระบุความสัมพันธ์ทางการค้าหรือการเงินระหว่างบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันได้อย่างถูกต้อง

1.58 ความเสี่ยงเกี่ยวกับโอกาสทางการค้าส่งผลกระทบต่อศักยภาพการทำกำไรในตลาดเปิด และการจัดสรรความเสี่ยงระหว่างคู่สัญญาส่งผลต่อการแบ่งกำไรหรือขาดทุนที่ขึ้นจากการทำธุรกรรมผ่านการกำหนดราคาของการทำธุรกรรมนั้น ดังนั้น ในการเปรียบเทียบธุรกรรมที่ถูกควบคุมและไม่ถูกควบคุม และระหว่างคู่สัญญาที่ถูกควบคุมและไม่ถูกควบคุม จำเป็นต้องวิเคราะห์ว่า มีความเสี่ยง และหน้าที่งานใดบ้างที่เกี่ยวข้องหรือส่งผลกระทบต่อความเสี่ยงเหล่านี้ และคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดหรือทั้งสองฝ่ายเป็นผู้รับความเสี่ยงเหล่านี้

1.59 ในส่วนนี้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับลักษณะและแหล่งที่มาของความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ราคาโอน เพื่อช่วยระบุความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องอย่างเฉพาะเจาะจง นอกจากนี้ ในส่วนนี้จะให้คำแนะนำเกี่ยวกับความเสี่ยงภายใต้หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ คำแนะนำโดยละเอียดที่ให้ไว้ในส่วนนี้เกี่ยวกับการวิเคราะห์ความเสี่ยงเป็นส่วนหนึ่งของการวิเคราะห์หน้าที่งานซึ่งครอบคลุมหน้าที่ สินทรัพย์ และความ

¹ คำแนะนำในบทนี้และในหัวข้อนี้เกี่ยวกับความเสี่ยงโดยเฉพาะ ไม่ได้เจาะจงสำหรับภาคอุตสาหกรรมใดโดยเฉพาะ ในขณะที่แนวคิดพื้นฐานที่ว่าฝ่ายที่แบกรับความเสี่ยงต้องมีความสามารถในการจัดการกับความเสี่ยงเหล่านั้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งใช้กับธุรกิจประกันภัย การธนาคาร และธุรกิจบริการทางการเงินอื่น ๆ ภาคส่วนที่ได้รับการควบคุมเหล่านี้จำเป็นต้องปฏิบัติตามกฎที่กำหนดการจัดการความเสี่ยง และวิธีการรับรู้ความเสี่ยง การวัดและการเปิดเผยความเสี่ยง แนวทางการกำกับดูแลในการจัดสรรความเสี่ยงสำหรับหน่วยงานที่กำกับดูแลควรมานำพิจารณาและอ้างอิงตามความเหมาะสมกับแนวทางการกำหนดราคาโอนเฉพาะสำหรับธุรกิจบริการทางการเงินในรายงานเกี่ยวกับการกำหนดแหล่งที่มาของกำไรต่อสถานประกอบการถาวร (OECD, 2010)

เสี่ยง ไม่ควรถูกตีความว่า ความเสี่ยงมีความสำคัญมากกว่าหน้าที่หรือสินทรัพย์ ความเกี่ยวข้องของหน้าที่สินทรัพย์ และความเสี่ยงของธุรกรรมจะต้องมีการกำหนดผ่านการวิเคราะห์หน้าที่งานโดยละเอียด คำแนะนำเพิ่มเติมเกี่ยวกับความเสี่ยงสะท้อนให้เห็นความยากในทางปฏิบัติในการนำเสนอความเสี่ยง กล่าวคือ การระบุความเสี่ยงของธุรกรรมทำได้ยากกว่าการระบุหน้าที่หรือสินทรัพย์ และต้องมีการวิเคราะห์อย่างรอบคอบในการระบุว่า บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันฝ่ายใดเป็นผู้รับความเสี่ยงใดในธุรกรรมนั้น

1.60 กระบวนการวิเคราะห์ความเสี่ยงของธุรกรรมที่ถูกควบคุม เพื่อให้สามารถระบุธุรกรรมจริงตามความเสี่ยงนั้นได้อย่างถูกต้อง มีขั้นตอนที่สามารถสรุปได้ดังนี้:

1. ระบุความเสี่ยงที่มีนัยสำคัญทางเศรษฐกิจอย่างเฉพาะเจาะจง (ดูหัวข้อ D.1.2.1.1)
2. กำหนดว่าบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันรับความเสี่ยงที่มีนัยสำคัญทางเศรษฐกิจอย่างเฉพาะเจาะจงอย่างไรภายใต้เงื่อนไขตามสัญญาของธุรกรรม (ดูหัวข้อ D.1.2.1.2)
3. กำหนดผ่านการวิเคราะห์หน้าที่งานว่า บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กัน ซึ่งเป็นคู่สัญญาในการทำธุรกรรมดำเนินการอย่างไรเกี่ยวกับการรับและการจัดการความเสี่ยงเฉพาะที่สำคัญทางเศรษฐกิจ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองฝ่ายทำหน้าที่ควบคุมและบรรเทาความเสี่ยง ต้องเผชิญกับผลลัพธ์จากความเสี่ยง และมีความสามารถทางการเงินที่จะรับความเสี่ยง (ดูหัวข้อ D.1.2.1.3)
4. ขั้นตอนที่ 2-3 ระบุข้อมูลเกี่ยวกับการรับและการจัดการความเสี่ยงของธุรกรรมที่ถูกควบคุม ขั้นตอนต่อไปคือ การตีความข้อมูลและพิจารณาว่า การรับความเสี่ยงตามสัญญานั้น สอดคล้องกับการดำเนินการจริงของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กัน และข้อเท็จจริงอื่น ๆ หรือไม่ โดยการวิเคราะห์ (1) บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันปฏิบัติตามข้อกำหนดในสัญญาภายใต้หลักการตามที่กล่าวในส่วน D.1.1; และ (1) ฝ่ายที่รับความเสี่ยงตามที่วิเคราะห์ภายใต้ข้อ (1) มีการควบคุมความเสี่ยงและมีความสามารถทางการเงินในการรับความเสี่ยงหรือไม่ (ดูหัวข้อ D.1.2.1.4)
5. ในกรณีที่ฝ่ายที่รับความเสี่ยงตามขั้นตอนที่ 4 ข้อ (1) ไม่มีการจำกัดความเสี่ยงหรือไม่มีความสามารถทางการเงินในการรับความเสี่ยง ให้ใช้แนวทางการจัดสรรความเสี่ยง (ดูหัวข้อ D.1.2.1.5)
6. ธุรกรรมจริงที่ถูกระบุอย่างถูกต้องโดยพิจารณาจากหลักฐานของลักษณะที่เกี่ยวข้องทางเศรษฐกิจทั้งหมดของธุรกรรมตามที่กำหนดไว้ในแนวทางในส่วน D.1 ควรถูกกำหนดราคาโดยพิจารณาถึงผลทางการเงินและผลอื่น ๆ ของการรับความเสี่ยงตามที่ได้รับการจัดสรร

อย่างเหมาะสม และชดเชยกับหน้าที่ในการบริหารความเสี่ยงอย่างเหมาะสม (ดูหัวข้อ D.1.2.1.6)

1.61 ในส่วนนี้มีการอ้างอิงถึงคำศัพท์ที่ต้องการคำอธิบายและคำจำกัดความเบื้องต้น คำว่า "การจัดการความเสี่ยง" หมายถึง หน้าที่ในการประเมินและตอบสนองต่อความเสี่ยงเกี่ยวกับกิจกรรมทางการค้า การจัดการความเสี่ยงประกอบด้วยสามองค์ประกอบ: (1) ความสามารถในการตัดสินใจทำ เลิก หรือปฏิเสธโอกาสในการรับความเสี่ยง รวมถึงผลที่เกิดขึ้นจริงจากหน้าที่การตัดสินใจนั้น (2) ความสามารถในการตัดสินใจว่าจะตอบสนองต่อความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับโอกาสหรือไม่และอย่างไร รวมถึงผลที่เกิดขึ้นจริงจากหน้าที่การตัดสินใจนั้น และ (3) ความสามารถในการลดความเสี่ยง นั่นคือ ความสามารถในการใช้มาตรการที่ส่งผลกระทบต่อผลลัพธ์ความเสี่ยง รวมถึงผลที่เกิดขึ้นจริงจากการลดความเสี่ยงดังกล่าว

1.62 หน้าที่จัดการความเสี่ยงบางอย่างสามารถดำเนินการได้โดยคู่สัญญาฝ่ายที่ทำหน้าที่และใช้สินทรัพย์ในการสร้างและแสวงหาโอกาสทางการค้าเท่านั้น ในขณะที่คู่สัญญาอีกฝ่ายสามารถดำเนินการบริหารความเสี่ยงอื่น ๆ ได้ การบริหารความเสี่ยงไม่ควรถูกมองว่า ต้องครอบคลุมถึงหน้าที่ที่แยกจากกัน ซึ่งต้องการค่าตอบแทนที่แยกจากกัน ซึ่งแตกต่างจากผลการปฏิบัติงานของกิจกรรมที่ทำกำไรได้อย่างเหมาะสมที่สุด ตัวอย่างเช่น การที่บริษัทพัฒนาสินทรัพย์ไม่มีตัวตนผ่านกิจกรรมพัฒนาของตนเองอาจทำให้ความเสี่ยงในการดำเนินการพัฒนาตามข้อกำหนดมาตรฐานสูงสุดลดลงและสามารถดำเนินการได้ตรงเวลา หากข้อตกลงตามสัญญาระหว่างบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันเป็นสัญญาข้อตกลงวิจัยและพัฒนาที่เป็นไปตามข้อกำหนดในส่วนนี้ ค่าตอบแทนสำหรับหน้าที่ลดความเสี่ยงที่ดำเนินการผ่านกิจกรรมพัฒนาจะถูกรวมอยู่ในการชำระค่าบริการที่พึงได้รับ ผู้ให้บริการไม่ควรจะต้องรับความเสี่ยงทั้งในส่วนของสินทรัพย์ที่ไม่มีตัวตนและรายได้ที่เหลือที่เกี่ยวข้องกับความเสี่ยงดังกล่าว ดูตัวอย่าง 1 ในย่อหน้าที่ 1.83 ประกอบ

1.63 การบริหารความเสี่ยงไม่เหมือนกับการรับความเสี่ยง การรับความเสี่ยง หมายถึง การรับผลที่ตามมาทั้งด้านบวกและด้านลบรวมทั้งผลด้านการเงินและด้านอื่นเมื่อเกิดความเสียหายขึ้นจริง บุคคลที่ทำหน้าที่บริหารความเสี่ยงอาจไม่รับความเสี่ยงจากหน้าที่บริหารจัดการ แต่ทำหน้าที่ลดความเสี่ยงภายใต้การกำกับดูแลของฝ่ายที่รับความเสี่ยง ตัวอย่างเช่น การว่าจ้างให้บุคคลภายนอกดำเนินการตรวจสอบควบคุมคุณภาพกระบวนการผลิตในแต่ละวันตามข้อกำหนดที่ฝ่ายทำหน้าที่รับความเสี่ยงกำหนด เพื่อลดความเสี่ยงในการเรียกคืนผลิตภัณฑ์

1.64 ความสามารถทางการเงินในการรับความเสี่ยง หมายถึง การเข้าถึงเงินทุนเพื่อรับความเสี่ยงหรือเพื่อลดความเสี่ยง การเข้าถึงเงินทุนเพื่อจ่ายค่าตอบแทนการทำหน้าที่การลดความเสี่ยง และเพื่อรับผลที่ตามมาของความเสี่ยงหากความเสี่ยงนั้นเกิดขึ้นจริง การเข้าถึงเงินทุนโดยฝ่ายที่รับความเสี่ยงนั้นพิจารณาถึงสินทรัพย์ที่มีอยู่และตัวเลือกที่มีอยู่จริงในการเข้าถึงสภาพคล่องเพิ่มเติม หากจำเป็น เพื่อให้ครอบคลุมค่าใช้จ่ายที่คาดว่าจะเกิดขึ้นหากความเสี่ยงนั้นเกิดขึ้นจริง การประเมินนี้ควรทำบนพื้นฐานที่ว่าฝ่ายที่รับ

ความเสี่ยงนั้นดำเนินการในฐานะบุคคลที่ไม่เกี่ยวข้องกันในสถานการณ์เดียวกันกับบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันตามที่ได้อธิบายไว้อย่างถูกต้องภายใต้หลักการในส่วนนี้ ตัวอย่างเช่น การใช้สิทธิในสินทรัพย์ที่ก่อให้เกิดรายได้เป็นการเปิดโอกาสในการระดมทุนให้แก่ฝ่ายนั้น ในขณะที่ฝ่ายที่รับความเสี่ยงได้รับเงินทุนจากภายในกลุ่มเพื่อตอบสนองความต้องการเงินทุนที่เกี่ยวข้องกับความเสี่ยง ฝ่ายที่ให้เงินทุนอาจไม่เพียงแต่รับความเสี่ยงทางการเงินจากการจัดหาเงินทุนเท่านั้น แต่ยังอาจต้องรับความเสี่ยงเฉพาะที่ก่อให้เกิดความต้องการเงินทุนเพิ่มเติม ในกรณีที่ขาดความสามารถทางการเงินในการรับความเสี่ยง การจัดสรรความเสี่ยงจะต้องมีการพิจารณาเพิ่มเติมตามขั้นตอนที่ 5

1.65 การควบคุมความเสี่ยงเกี่ยวกับสององค์ประกอบแรกของการจัดการความเสี่ยงที่กำหนดไว้ในย่อหน้าที่ 1.61 นั่นคือ (1) ความสามารถในการตัดสินใจที่จะรับ ลด หรือปฏิเสธโอกาสในการรับความเสี่ยง รวมทั้งผลที่เกิดขึ้นจริงจากหน้าที่ในการตัดสินใจนั้น และ (2) ความสามารถในการตัดสินใจว่าจะทำหรือไม่ และอย่างไรในการตอบสนองต่อความเสี่ยงเกี่ยวกับโอกาส รวมทั้งผลที่เกิดขึ้นจริงจากหน้าที่ในการตัดสินใจนั้น ทั้งนี้ ไม่จำเป็นที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะต้องดำเนินการลดความเสี่ยงแบบวันต่อวัน ตามที่อธิบายไว้ใน (3) เพื่อควบคุมความเสี่ยง การลดความเสี่ยงแบบวันต่อวันดังกล่าวอาจกระทำโดยการว่าจ้างบุคคลภายนอก ดังตัวอย่างในย่อหน้าที่ 1.63 อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่กิจกรรมการลดความเสี่ยงแบบวันต่อวันมีการว่าจ้างบุคคลภายนอก การควบคุมความเสี่ยงหมายถึงจะต้องสามารถกำหนดวัตถุประสงค์ของการว่าจ้างบุคคลภายนอก การตัดสินใจว่าจ้าง การประเมินว่าเป็นไปตามวัตถุประสงค์หรือไม่ และในกรณีจำเป็น การตัดสินใจปรับหรือยกเลิกสัญญากับผู้ให้บริการ รวมทั้งการประเมินผลงานและตัดสินใจ ตามคำจำกัดความของการควบคุมนี้ ฝ่ายควบคุมต้องมีทั้งความสามารถและประสิทธิภาพในการทำหน้าที่ยานตามที่ยอธิบายไว้ข้างต้นในการควบคุมความเสี่ยง

1.66 ความสามารถในการตัดสินใจและผลที่เกิดขึ้นจริงจากการตัดสินใจที่เกี่ยวข้องกับความเสี่ยงเฉพาะเกี่ยวข้องกับการทำความเข้าใจความเสี่ยงโดยอิงจากการวิเคราะห์ข้อมูลที่จำเป็นเพื่อประเมินผลลัพธ์ด้านลบและด้านบวกของการตัดสินใจนั้นและผลที่ตามมาสำหรับธุรกิจของกิจการ ผู้มีอำนาจตัดสินใจควรมีความสามารถและประสบการณ์ในด้านความเสี่ยงเฉพาะสำหรับการตัดสินใจ และมีความเข้าใจในผลกระทบจากการตัดสินใจที่มีต่อธุรกิจ ควรมีสติเข้าถึงข้อมูลที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะโดยการรวบรวมข้อมูลนี้ด้วยตนเองหรือโดยใช้อำนาจในการได้มาซึ่งข้อมูลที่เกี่ยวข้องเพื่อสนับสนุนกระบวนการตัดสินใจ ในการทำเช่นนั้น ต้องมีความสามารถในการกำหนดวัตถุประสงค์ของการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล จ้างบุคคลที่รวบรวมข้อมูลและทำการวิเคราะห์ เพื่อประเมินว่ามีการรวบรวมข้อมูลที่ถูกต้องและทำการวิเคราะห์อย่างเพียงพอหรือไม่ และ เพื่อตัดสินใจปรับหรือยกเลิกสัญญากับผู้ให้บริการหากจำเป็น รวมทั้งผลการประเมินและการตัดสินใจดังกล่าว การทำหน้าที่ในการตัดสินใจที่เพียงพอจะแสดงให้เห็นถึงการควบคุมความเสี่ยง ไม่ใช่แค่การทำให้ผลการตัดสินใจอยู่ในรูปแบบเป็นทางการ เช่น การจัดการประชุมขึ้นเพื่ออนุมัติการตัดสินใจอย่างเป็นทางการ รายงานการประชุมคณะกรรมการและการลงนามในเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ การกำหนดสภาพแวดล้อมของนโยบายที่เกี่ยวข้องกับความเสี่ยง (ดูย่อหน้าที่ 1.76)

1.67 การควบคุมความเสี่ยง ไม่ได้หมายความว่า การมีอิทธิพลเหนือความเสี่ยงหรือการสามารถจัดความไม่แน่นอน ความเสี่ยงบางอย่างไม่สามารถควบคุมได้ และเป็นเงื่อนไขทั่วไปของกิจกรรมเชิงพาณิชย์ที่มีผลกระทบต่อธุรกิจทั้งหมดที่ดำเนินกิจกรรมนั้น ตัวอย่างเช่น ความเสี่ยงเกี่ยวกับสถานะเศรษฐกิจทั่วไป หรือวัฏจักรราคาสินค้าโภคภัณฑ์มักอยู่นอกเหนือขอบเขตที่กลุ่มกิจการข้ามชาติจะควบคุมได้ ในทางกลับกัน การควบคุมความเสี่ยงควรเข้าใจว่า เป็นความสามารถและอำนาจในการตัดสินใจรับความเสี่ยง และตัดสินใจว่าจะตอบสนองต่อความเสี่ยงหรือไม่และอย่างไร เช่น ในช่วงเวลาการลงทุน การตัดสินใจเรื่องลักษณะของโครงการพัฒนา การออกแบบกลยุทธ์การตลาด หรือการกำหนดระดับการผลิต

1.68 การลดความเสี่ยง หมายถึง มาตรการที่คาดว่าจะส่งผลต่อผลลัพธ์ความเสี่ยง มาตรการดังกล่าวอาจรวมถึงมาตรการที่ลดความไม่แน่นอนหรือมาตรการที่ลดผลกระทบในกรณีที่เกิดผลกระทบด้านลบจากความเสี่ยงที่เกิดขึ้น การควบคุมไม่ได้หมายความว่า ต้องมีการนำมาตราการบรรเทาความเสี่ยงมาใช้ เนื่องจากในการประเมินความเสี่ยง ธุรกิจอาจตัดสินใจหลังจากประเมินแล้วว่า ควรรับและเผชิญกับความไม่แน่นอนจากความเสี่ยงบางอย่างรวมถึงความเสี่ยงที่เป็นพื้นฐานในการดำเนินธุรกิจหลัก เพื่อสร้างและเพิ่มโอกาส

1.69 แนวคิดการควบคุมอาจอธิบายได้จากตัวอย่างต่อไปนี้ บริษัท A แต่งตั้ง บริษัท B ซึ่งเป็นผู้ผลิตที่มีความเชี่ยวชาญ ในการผลิตสินค้าในนามของบริษัท A ข้อตกลงตามสัญญาระบุว่าบริษัท B รับผิดชอบที่ให้บริการด้านการผลิต โดยบริษัท A เป็นผู้กำหนดคุณลักษณะและแบบของผลิตภัณฑ์ กำหนดตารางการผลิตรวมถึงปริมาณและระยะเวลาในการส่งมอบผลิตภัณฑ์ ความสัมพันธ์ตามสัญญาบ่งบอกว่าบริษัท A รับผิดชอบด้านสินค้าคงคลังและความเสี่ยงในการเรียกคืนผลิตภัณฑ์ บริษัท A ว่าจ้างบริษัท C ให้ดำเนินการควบคุมคุณภาพในกระบวนการผลิตอย่างสม่ำเสมอ โดยบริษัท A ระบุวัตถุประสงค์ของการตรวจสอบการควบคุมคุณภาพและข้อมูลที่บริษัท C ควรรวบรวมในนามของบริษัท บริษัท C รายงานโดยตรงต่อบริษัท A การวิเคราะห์ลักษณะที่เกี่ยวข้องของทางเศรษฐกิจแสดงให้เห็นว่าบริษัท A ควบคุมความเสี่ยงการเรียกคืนผลิตภัณฑ์และสินค้าคงคลังโดยใช้ความสามารถและอำนาจในการตัดสินใจว่าจะรับความเสี่ยงหรือไม่และจะตอบสนองต่อความเสี่ยงอย่างไร นอกจากนั้น บริษัท A มีความสามารถในการประเมินและตัดสินใจในหน้าที่ลดความเสี่ยงและทำหน้าที่เหล่านี้ได้จริง ซึ่งรวมถึงการกำหนดวัตถุประสงค์ของกิจกรรมว่าจ้างบุคคลภายนอก ตัดสินใจจ้างผู้ผลิตรายใดรายหนึ่งและฝ่ายดำเนินการตรวจสอบคุณภาพ ประเมินว่าบรรลุวัตถุประสงค์หรือไม่ และตัดสินใจปรับหรือยกเลิกสัญญาหากจำเป็น

1.70 สมมติว่านักลงทุนจ้างผู้จัดการกองทุนเพื่อลงทุนเงินในบัญชีของตน ภายใต้ข้อตกลงระหว่างผู้ลงทุนและผู้จัดการกองทุน ผู้จัดการกองทุนอาจได้รับอำนาจให้ทำการลงทุนในแต่ละวันในพอร์ตในนามของนักลงทุนในลักษณะที่สะท้อนถึงความชอบความเสี่ยงของผู้ลงทุน แมว่ว่านักลงทุนจะเป็นผู้รับความเสี่ยงที่จะสูญเสียมูลค่าเงินลงทุน ในตัวอย่างนี้ นักลงทุนกำลังควบคุมความเสี่ยงของตนผ่านการตัดสินใจที่เกี่ยวข้อง 4 ประการ ได้แก่ การตัดสินใจเกี่ยวกับความเสี่ยงที่ต้องการซึ่งส่งผลต่อการกระจายความเสี่ยง

ของพอร์ตการลงทุนไปยังการลงทุนต่าง ๆ การตัดสินใจที่จะจ้าง (หรือยุติสัญญา) ผู้จัดการกองทุนรายนั้น การตัดสินใจเกี่ยวกับขอบเขตอำนาจและวัตถุประสงค์ที่มอบให้กับผู้จัดการกองทุน และการตัดสินใจเกี่ยวกับจำนวนเงินลงทุนที่ให้ผู้จัดการกองทุนจัดการ นอกจากนี้ โดยทั่วไปผู้จัดการกองทุนจะต้องรายงานกลับไปยังผู้ลงทุนเป็นประจำ เนื่องจากผู้ลงทุนต้องการประเมินผลลัพธ์ของกิจกรรมของผู้จัดการกองทุนในกรณีเช่นนี้ ผู้จัดการกองทุนกำลังให้บริการและจัดการความเสี่ยงทางธุรกิจจากมุมมองของตนเอง (เช่น เพื่อปกป้องความน่าเชื่อถือของเขา) ความเสี่ยงด้านปฏิบัติการของผู้จัดการกองทุน รวมถึงความเป็นไปได้ที่จะสูญเสียลูกค้าแตกต่างกันไปตามความเสี่ยงในการลงทุนของลูกค้า สิ่งนี้แสดงให้เห็นความจริงที่ว่า นักลงทุนที่ให้อำนาจแก่บุคคลอื่นในการดำเนินกิจกรรมลดความเสี่ยง เช่น ผู้จัดการกองทุน ไม่จำเป็นต้องโอนการควบคุมความเสี่ยงในการลงทุนให้กับบุคคลที่ทำการตัดสินใจในแต่ละวัน

D.1.2.1.1. ขั้นตอนที่ 1: ระบุความเสี่ยงที่สำคัญทางเศรษฐกิจโดยเฉพาะเจาะจง

1.71 มีคำจำกัดความของความเสียหายอยู่มากมาย แต่ในบริบทของการกำหนดราคาโอน ควรพิจารณาความเสี่ยงว่า เป็นผลกระทบของความไม่แน่นอนต่อวัตถุประสงค์ของธุรกิจ ในทุกการดำเนินงานของบริษัท ทุกขั้นตอนในการใช้โอกาส ทุกครั้งที่บริษัทใช้จ่ายเงินหรือสร้างรายได้ มีความไม่แน่นอนและความเสี่ยง ในการประเมินว่า ควรดำเนินการตามโอกาสทางธุรกิจโดยคำนึงถึงความเสี่ยงที่มีอยู่หรือไม่และอย่างไร บริษัทมีแนวโน้มจะให้ความสนใจอย่างมากกับการระบุความไม่แน่นอนที่ต้องเผชิญและในการพัฒนากลยุทธ์ในการลดความเสี่ยงที่เหมาะสมซึ่งมีความสำคัญต่อผู้ถือหุ้นที่ต้องการอัตราผลตอบแทนที่ต้องการ ความเสี่ยงมีความเกี่ยวข้องกับโอกาส และไม่ได้มีนัยด้านลบเพียงอย่างเดียว กล่าวคือ มีความเสี่ยงอยู่ในกิจกรรมเชิงพาณิชย์ และบริษัทต่าง ๆ เลือกความเสี่ยงที่ต้องการรับเพื่อที่จะมีโอกาสในการสร้างผลกำไร ไม่มีธุรกิจที่แสวงหาผลกำไรที่จะรับความเสี่ยงเกี่ยวกับโอกาสทางการค้าโดยไม่หวังผลตอบแทนที่เป็นบวก ผลกระทบด้านลบจากความเสี่ยงเกิดขึ้นเมื่อผลลัพธ์ที่น่าพึงพอใจที่คาดการณ์ไว้ไม่เป็นจริง ตัวอย่างเช่น ผลิตภัณฑ์ที่ไม่สามารถดึงดูดความต้องการของผู้บริโภคได้มากเท่าที่คาดการณ์ไว้ อย่างไรก็ตาม เหตุการณ์ดังกล่าวเป็นการแสดงข้อเสียของความไม่แน่นอนที่เกี่ยวข้องกับโอกาสทางการค้า บริษัทต่าง ๆ มักจะให้ความสนใจอย่างมากในการระบุและจัดการความเสี่ยงที่มีนัยสำคัญทางเศรษฐกิจ เพื่อเพิ่มผลตอบแทนในเชิงบวกสูงสุดจากการแสวงหาโอกาสเมื่อเผชิญกับความเสี่ยง ความสนใจดังกล่าวอาจรวมถึงกิจกรรมเกี่ยวกับการกำหนดกลยุทธ์ผลิตภัณฑ์ วิธีสร้างความแตกต่างของผลิตภัณฑ์ วิธีระบุแนวโน้มของตลาดที่เปลี่ยนแปลง วิธีคาดการณ์การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและสังคม และวิธีสร้างอุปสงค์ ความสำคัญของความเสี่ยงขึ้นอยู่กับโอกาสและขนาดของผลกำไรหรือขาดทุนที่อาจเกิดขึ้นจากความเสียหาย ตัวอย่างเช่น รสชาติไอศกรีมที่แตกต่างอาจไม่ใช่จุดขายเดียวของบริษัท ยังมีต้นทุนในการพัฒนาแนะนำ และการทำตลาดผลิตภัณฑ์ ความสำเร็จหรือล้มเหลวของผลิตภัณฑ์อาจไม่สร้างความเสี่ยงด้านชื่อเสียงอย่างมีนัยสำคัญตราบเท่าที่มีการปฏิบัติตามระเบียบวิธีการจัดการธุรกิจ และการตัดสินใจอาจได้รับผลกระทบจากการมอบหมายให้ผู้บริหารท้องถิ่นหรือระดับภูมิภาคที่สามารถให้ความรู้เกี่ยวกับรสนิยมท้องถิ่น อย่างไรก็ตาม เทคโนโลยีที่ก้าวล้ำหรือนวัตกรรมการรักษาสุขภาพอาจเป็นจุดขายเดียวหรือ

จุดขายหลักของบริษัท ที่ต้องมีการตัดสินใจเชิงกลยุทธ์ที่สำคัญในแต่ละขั้นตอน ต้องใช้เงินลงทุนจำนวนมาก สร้างโอกาสที่สำคัญในการสร้างหรือทำลายชื่อเสียง และต้องมีการจัดการแบบรวมศูนย์ที่จะถึงความสนใจจากผู้ถือหุ้นและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่น ๆ

1.72 ความเสี่ยงสามารถจำแนกได้หลายวิธี แต่กรอบที่เกี่ยวข้องในการวิเคราะห์ราคาโอน คือ การพิจารณาแหล่งที่มาของความไม่แน่นอนซึ่งก่อให้เกิดความเสี่ยง รายการแหล่งที่มาของความเสี่ยงที่ไม่เฉพาะเจาะจงต่อไปไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดลำดับชั้นของความเสี่ยง ไม่ได้มีจุดประสงค์เพื่อจัดหมวดหมู่ความเสี่ยงที่เข้มงวด เนื่องจากมีความทับซ้อนกันระหว่างหมวดหมู่ต่าง ๆ แต่มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้กรอบที่อาจช่วยในการให้ความมั่นใจว่า การวิเคราะห์ราคาโอนพิจารณาช่วงของความเสี่ยงที่น่าจะเกิดขึ้นจากความสัมพันธ์ทางการค้าหรือการเงินของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กัน และจากบริบทที่ความสัมพันธ์เหล่านั้นเกิดขึ้น มีการอ้างอิงถึงความเสี่ยงที่ขับเคลื่อนจากภายนอกและภายในเพื่อช่วยอธิบายแหล่งที่มาของความไม่แน่นอน อย่างไรก็ตาม ไม่ควรมีการอนุมานว่า ความเสี่ยงจากภายนอกมีความเกี่ยวข้องน้อยกว่าเพราะไม่ได้เกิดจากกิจกรรมโดยตรง ในทางกลับกัน ความสามารถของบริษัทในการเผชิญหน้า ตอบสนอง และลดความเสี่ยงจากภายนอกมีแนวโน้มจะเป็นเงื่อนไขที่จำเป็นสำหรับธุรกิจที่จะยังคงความสามารถในการแข่งขันได้ ที่สำคัญ คำแนะนำเกี่ยวกับช่วงความเสี่ยงที่เป็นไปได้ควรช่วยในการระบุความเสี่ยงที่มีสาระสำคัญอย่างเฉพาะเจาะจง ความเสี่ยงที่คลุมเครือหรือไม่มีความแตกต่างจะไม่ตอบสนองต่อวัตถุประสงค์ของการวิเคราะห์ราคาโอนเพื่อพิจารณาการทำธุรกรรมจริงและการจัดสรรความเสี่ยงที่แท้จริงระหว่างคู่สัญญา

- a) ความเสี่ยงเชิงกลยุทธ์หรือความเสี่ยงด้านตลาด ส่วนใหญ่เป็นความเสี่ยงภายนอกที่เกิดจากสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ เหตุการณ์ทางการเมืองและกฎระเบียบ การแข่งขัน ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี หรือการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและสิ่งแวดล้อม การประเมินความไม่แน่นอนดังกล่าวอาจกำหนดผลิตภัณฑ์และตลาดที่บริษัทตัดสินใจกำหนดเป้าหมาย และความสามารถที่จำเป็น รวมถึงการลงทุนในสินทรัพย์ไม่มีตัวตนและสินทรัพย์ที่จับต้องได้ ตลอดจนความสามารถของทุนมนุษย์ มีด้านลบที่อาจเกิดขึ้นได้มาก แต่ด้านบวกก็มีมากเช่นกันหากบริษัทระบุผลกระทบของความเสี่ยงภายนอกอย่างได้อย่างถูกต้อง และสร้างความแตกต่างให้กับผลิตภัณฑ์ของบริษัท และยังคงรักษาความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างต่อเนื่อง ตัวอย่างของความเสี่ยงดังกล่าวอาจรวมถึงแนวโน้มของตลาด ตลาดทางภูมิศาสตร์ใหม่ ๆ และความเข้มข้นของการลงทุนเพื่อการพัฒนา
- b) ความเสี่ยงด้านโครงสร้างพื้นฐานหรือด้านปฏิบัติการ มีแนวโน้มที่จะรวมถึงความไม่แน่นอนที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินธุรกิจของบริษัท และอาจรวมถึงประสิทธิภาพของกระบวนการและการดำเนินงาน ผลกระทบของความเสี่ยงดังกล่าวค่อนข้างจะขึ้นอยู่กับลักษณะของกิจกรรมและความไม่แน่นอนที่บริษัทเลือกรับ ในบางกรณีความล้มเหลวอาจส่งผลกระทบต่อการ

ดำเนินงานหรือชื่อเสียงของบริษัท และคุกคามต่อการดำรงอยู่ของบริษัท ในขณะที่ความสำเร็จในการจัดการความเสี่ยงดังกล่าวทำให้บริษัทมีชื่อเสียงเพิ่มขึ้นได้ ในสถานการณ์อื่น ๆ ความล้มเหลวในการนำผลิตภัณฑ์ออกสู่ตลาดตรงเวลา เพื่อตอบสนองความต้องการ เพื่อเป็นไปตามข้อกำหนดหรือเพื่อให้ได้มาตรฐานสูง อาจส่งผลกระทบต่อตำแหน่งในการแข่งขันและชื่อเสียง และสร้างความได้เปรียบให้กับบริษัทคู่แข่งที่นำผลิตภัณฑ์ออกสู่ตลาดได้อย่างรวดเร็ว การหาประโยชน์จากการคุ้มครองตลาดในช่วงเวลาที่เหมาะสม เช่น สิทธิบัตร การจัดการความเสี่ยงในห่วงโซ่อุปทาน และการควบคุมคุณภาพได้ดียิ่งขึ้น ความเสี่ยงด้านโครงสร้างพื้นฐานบางอย่างเกิดขึ้นจากปัจจัยภายนอก และอาจเกี่ยวข้องกับการเครือข่ายการขนส่ง สถานการณ์ทางการเมืองและสังคม กฎหมายและข้อบังคับ ในขณะที่ความเสี่ยงอื่น ๆ ถูกขับเคลื่อนจากปัจจัยภายในและอาจเกี่ยวข้องกับความสามารถและความพร้อมใช้งานของสินทรัพย์ ความสามารถของพนักงาน การออกแบบกระบวนการและการดำเนินการ การจัดจ้างบุคคลภายนอก และระบบสารสนเทศ

- c) ความเสี่ยงทางการเงิน ความเสี่ยงทั้งหมดมีแนวโน้มที่จะส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพทางการเงินของบริษัท ยกเว้นความเสี่ยงทางการเงินเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับความสามารถของบริษัทในการจัดการสภาพคล่องและกระแสเงินสด ความสามารถทางการเงิน และความน่าเชื่อถือทางเครดิต ความไม่แน่นอนสามารถเกิดขึ้นจากภายนอก เช่น เศรษฐกิจตกต่ำหรือวิกฤตสินเชื่อ และจากปัจจัยภายในผ่านการควบคุม การตัดสินใจลงทุน เงื่อนไขสินเชื่อ และผลจากความเสี่ยงด้านโครงสร้างพื้นฐานหรือการดำเนินงาน
- d) ความเสี่ยงด้านธุรกรรม มีแนวโน้มที่จะรวมถึงเงื่อนไขการกำหนดราคาและการชำระเงินในการทำธุรกรรมเชิงพาณิชย์ในการจัดหาสินค้า ทรัพย์สิน หรือบริการ
- e) ความเสี่ยงอันตราย มีแนวโน้มที่จะรวมถึงเหตุการณ์ภายนอกที่ไม่พึงประสงค์ที่อาจทำให้เกิดความเสียหายหรือความสูญเสีย รวมถึงอุบัติเหตุและภัยธรรมชาติ ความเสี่ยงดังกล่าวมักจะสามารถบรรเทาได้ผ่านการประกันภัย แต่การประกันภัยอาจไม่ครอบคลุมถึงความสูญเสียที่อาจเกิดขึ้นทั้งหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่มีผลกระทบต่ออย่างมีนัยสำคัญต่อการดำเนินงานหรือชื่อเสียง

1.73 การพิจารณาความสำคัญทางเศรษฐกิจของความเสี่ยงและผลกระทบที่อาจส่งผลการกำหนดราคาของธุรกรรมระหว่างบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันเป็นส่วนหนึ่งของการวิเคราะห์หน้าที่งานที่ครอบคลุมถึงการสร้างมูลค่าของกลุ่มกิจการข้ามชาติ กิจกรรมที่ทำให้กลุ่มกิจการข้ามชาติสามารถรักษาผลกำไรไว้ได้ และลักษณะที่เกี่ยวข้องทางเศรษฐกิจของธุรกรรม การวิเคราะห์ความเสี่ยงยังช่วยในการกำหนดการเทียบเคียงได้ตามคำแนะนำในบทที่ 3 ในการระบุตัวเทียบเคียงต้องมีการพิจารณาว่าตัวเทียบเคียงมีความเสี่ยงและการจัดการความเสี่ยงในระดับเดียวกันหรือไม่ ความสำคัญทางเศรษฐกิจของความเสี่ยงอาจแสดงโดยสองสถานการณ์ต่อไปนี้

1.74 ในสถานการณ์แรก กลุ่มกิจการข้ามชาติจำหน่ายน้ำมันให้กับผู้บริโภค การวิเคราะห์ลักษณะที่

เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจจะระบุว่าผลิตภัณฑ์ไม่มีความแตกต่าง ตลาดมีการแข่งขัน ขนาดของตลาดสามารถคาดการณ์ได้ และผู้จำหน่ายไม่ได้เป็นผู้กำหนดราคา ในสถานการณ์ดังกล่าว ความสามารถในการมีอิทธิพลต่อกำไรมีจำกัด เงื่อนไขการชำระเงินขึ้นอยู่กับเงินทุนหมุนเวียนของผู้จำหน่ายน้ำมันและมีความสำคัญต่อกำไรของผู้จัดจำหน่าย ดังนั้น ความเสี่ยงจากต้นทุนของเงินทุนหมุนเวียนจึงมีความสำคัญในการสร้างมูลค่าสำหรับหน้าที่กระจายสินค้า

1.75 ในสถานการณ์ที่สอง ผู้ค้าปลีกของเล่นข้ามชาติซื้อสินค้าหลากหลายจากผู้ผลิตรายอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกันหลายราย ยอดขายส่วนใหญ่กระจุกตัวอยู่ในช่วงสองเดือนสุดท้ายของปีปฏิทิน และความเสี่ยงที่สำคัญเกี่ยวกับทิศทางเชิงกลยุทธ์ของหน้าที่ซื้อ และการเลือกที่ถูกต้องเกี่ยวกับแนวโน้มและการกำหนดผลิตภัณฑ์ที่จะขายและในปริมาณเท่าใด แนวโน้มและความต้องการผลิตภัณฑ์อาจแตกต่างกันในแต่ละตลาด ดังนั้น จึงจำเป็นต้องมีความเชี่ยวชาญในตลาดท้องถิ่นเพื่อสามารถตัดสินใจได้อย่างถูกต้อง ความเสี่ยงจะมีเพิ่มขึ้นหากผู้ค้าปลีกมีการกำหนดช่วงเวลาพิเศษเฉพาะสำหรับผลิตภัณฑ์ใดผลิตภัณฑ์หนึ่งกับผู้ผลิตรายอื่น

1.76 การควบคุมความเสี่ยงเฉพาะในการทำธุรกรรมมุ่งเน้นไปที่การตัดสินใจของคู่สัญญาที่เข้าทำธุรกรรมในส่วนที่เกี่ยวกับความเสี่ยงเฉพาะที่เกิดขึ้นจากการทำธุรกรรม อย่างไรก็ตาม การไม่ได้กำหนดนโยบายในการตัดสินใจเอง ก็ไม่ได้หมายความว่า ฝ่ายอื่น ๆ ในกลุ่มกิจการข้ามชาติจะไม่มีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายทั่วไปที่เกี่ยวข้องกับการรับและการควบคุมความเสี่ยงเฉพาะที่ระบุไว้ในการทำธุรกรรม ตัวอย่างเช่น คณะกรรมการและคณะกรรมการบริหารของกลุ่มอาจกำหนดระดับความเสี่ยงที่กลุ่มโดยรวมพร้อมที่จะยอมรับเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ทางการค้า และกำหนดกรอบการควบคุมสำหรับการจัดการและการรายงานความเสี่ยงในการดำเนินงาน ผู้บริหารสายงานในส่วนธุรกิจ บริษัทที่ดำเนินงาน และแผนกปฏิบัติงานอาจระบุและประเมินความเสี่ยงต่อโอกาสทางการค้า และจัดให้มีการควบคุมและกระบวนการที่เหมาะสมเพื่อจัดการกับความเสี่ยงและมีอิทธิพลต่อผลลัพธ์ความเสี่ยงที่เกิดจากการดำเนินงานในแต่ละวัน บริษัทที่ดำเนินงานต้องมีการจัดการความเสี่ยงอย่างต่อเนื่องเพื่อให้ทรัพยากรที่จัดสรรให้กับโอกาสทางการขายจะให้ผลตอบแทนตามที่คาดการณ์ไว้ ตัวอย่างเช่น ในธุรกรรมจัดหาระหว่างบริษัทที่มีความสัมพันธ์กันสองบริษัท บริษัทที่มีความสามารถในการกำหนดและตัดสินใจเรื่องปริมาณการผลิตจะเป็นฝ่ายควบคุมความเสี่ยงจากสินค้าสำเร็จรูปคงคลัง วิธีจัดการความเสี่ยงด้านสินค้าคงคลังในการทำธุรกรรมระหว่างสองบริษัทที่มีความสัมพันธ์กันอาจขึ้นอยู่กับข้อกำหนดนโยบายของกลุ่มกิจการข้ามชาติโดยรวมเกี่ยวกับระดับของเงินทุนหมุนเวียนที่เกี่ยวข้องกับสินค้าคงคลัง หรือระดับสินค้าคงคลังขั้นต่ำที่เหมาะสมในตลาดต่าง ๆ ที่กำหนดตามวัตถุประสงค์เชิงกลยุทธ์ อย่างไรก็ตาม การกำหนดนโยบายที่กว้างขึ้นนี้ไม่ถือเป็นการตัดสินใจที่จะรับ เลิก ปฏิเสธ หรือลดความเสี่ยงสินค้าคงคลังเฉพาะในตัวอย่างของธุรกรรมการจัดหาผลิตภัณฑ์ในย่อหน้านี้

D.1.2.1.2. ขั้นตอนที่ 2: ความเสี่ยงตามสัญญา

1.77. ในสัญญาที่เป็นลายลักษณ์อักษรอาจมีการระบุความเสี่ยงของคู่สัญญาแต่ละฝ่าย โดยความเสี่ยงบางอย่างอาจมีการระบุอย่างชัดเจน เช่น ผู้จัดจำหน่ายรับความเสี่ยงด้านลูกหนี้ สินค้าคงคลัง และการรับชำระหนี้จากการจำหน่ายสินค้าให้กับลูกค้าที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกัน ในขณะที่การรับความเสี่ยงอื่น ๆ อาจเป็นไปโดยปริยาย เช่น การกำหนดในสัญญาให้มีการจ่ายผลตอบแทนที่ไม่ผูกมัดให้แก่คู่สัญญาฝ่ายหนึ่ง เป็นการแบ่งความเสี่ยงอื่นรวมถึงผลกำไรขาดทุนที่ประมาณการไม่ได้ให้แก่คู่สัญญาอีกฝ่ายโดยปริยาย

1.78. การรับความเสี่ยงตามที่ระบุในสัญญาประกอบด้วยการเตรียมการล่วงหน้าในการรับภาระต้นทุนบางส่วนหรือทั้งหมดที่อาจเกิดขึ้นหากเหตุการณ์จริงก่อให้เกิดผลลัพธ์ในด้านลบ และการเตรียมการรับผลประโยชน์ที่อาจเกิดขึ้นหากเหตุการณ์จริงก่อให้เกิดผลลัพธ์ในด้านบวก การระบุการรับความเสี่ยงอย่างชัดเจนในสัญญาเป็นสิ่งสำคัญเพื่อเป็นหลักฐานว่าเมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้นจริงจะมีการปฏิบัติตามพันธกรณีหลักฐานจึงสำคัญมากสำหรับเจ้าพนักงานสรรพากรในการวิเคราะห์ความเสี่ยงด้านการเงินและการค้าจากการกำหนดราคาโอน เนื่องจากในทางปฏิบัติการตรวจสอบการกำหนดราคาโอนจะเกิดขึ้นหลายปีภายหลังจากการทำธุรกรรมและผู้ผลลัพธ์จากการทำธุรกรรมแล้วเป็นเวลาหลายปี การรับความเสี่ยงเมื่อผู้ผลลัพธ์จากการทำธุรกรรมเป็นที่แน่นอนแล้วตามคำจำกัดความไม่ถือว่าเป็นการรับความเสี่ยงเนื่องจากไม่มีความเสี่ยงอีกต่อไป ในทำนองเดียวกัน เมื่อผลลัพธ์ของความเสี่ยงเกิดขึ้นแล้ว การจัดสรรความเสี่ยงโดยกรมสรรพากรในภายหลังอาจไม่เหมาะสม เว้นแต่จะอ้างอิงตามคำแนะนำอื่นในแนวทางปฏิบัตินี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วน D.1.2.1

1.79. การเลือกทำธุรกรรมที่รับความเสี่ยงสูงเมื่อคาดว่าจะได้รับผลตอบแทนที่สูง หรือเลือกลดความเสี่ยงลงซึ่งจะทำให้ได้รับผลตอบแทนที่คาดหมายได้ลดลง ถือว่ามีความเป็นกลางทางเศรษฐกิจหากมูลค่าปัจจุบันสุทธิของทั้งสองธุรกรรมเท่ากัน เช่น ในระหว่างคู่สัญญาที่เป็นอิสระ ผู้ขายอาจเลือกขายสินทรัพย์ที่มีความเสี่ยง เพื่อรายได้ที่ต่ำแต่มีความแน่นอน โดยยอมเสียรายได้สูงกว่าที่อาจได้รับหากเก็บสินทรัพย์นั้นไว้ใช้งานแทน การขายลูกหนี้ที่ไม่มีสิทธิ์ไต่เบี่ยระหว่างคู่สัญญาที่เป็นอิสระ ผู้ขายจะขายลูกหนี้ในราคาที่แน่นอนโดยให้ส่วนลดจากมูลค่าลูกหนี้ เป็นการยอมรับผลตอบแทนที่ต่ำลงแต่ในขณะเดียวกันความผันผวนและความเสี่ยงก็ลดลงด้วย ส่วนลดมากน้อยแค่ไหนขึ้นอยู่กับความสามารถในการตัดสินใจที่จะรับความเสี่ยงและจัดการกับความเสี่ยง รวมถึงการกระจายความเสี่ยง ลดความเสี่ยงและสร้างผลตอบแทนจากโอกาส ไม่มีคู่สัญญาฝ่ายใดคาดว่าจะการเข้าทำธุรกรรมจะทำให้เกิดผลลัพธ์ที่แย่ลง เพราะโดยพื้นฐานแล้วแต่ละฝ่ายจะยอมรับความเสี่ยงที่แตกต่างกันซึ่งเป็นผลจากความสามารถขององค์กรที่สัมพันธ์กับความเสี่ยงเฉพาะนั้น ยิ่งผู้ซื้อที่มีความสามารถในการจัดการกับความเสี่ยงได้มากกว่าผู้ขายยิ่งมีส่วนลดมากหากสามารถตกลงเงื่อนไขที่ทั้งสองฝ่ายยอมรับได้

1.80. อย่างไรก็ตาม ไม่ควรสันนิษฐานโดยอัตโนมัติว่าทุกข้อตกลงระหว่างคู่สัญญาที่เกี่ยวข้องกันในการแลกเปลี่ยนความเสี่ยงและผลตอบแทนที่สูงกว่ากับความเสี่ยงและผลตอบแทนที่ต่ำกว่าเป็นผลตอบแทนที่

พึงได้รับ กระบวนการที่เหลือนั้นได้อธิบายถึงข้อมูลที่ต้องการในการกำหนดว่าคู่สัญญาที่เกี่ยวข้องกันสามารถปฏิบัติการในการบริหารความเสี่ยงและสมมติฐานที่ถูกต้องต่อธุรกรรมที่เกิดขึ้นตามความเสี่ยงที่เกิดขึ้น

1.81. การรับความเสี่ยงมีผลอย่างมากต่อราคาที่พึงได้รับระหว่างบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กัน และไม่ควรจะสรุปว่าการกำหนดราคาในสัญญาแต่เพียงอย่างเดียวจะเป็นหลักในการกำหนดความเสี่ยง ดังนั้น ไม่อาจอนุมานจากข้อเท็จจริงได้ว่าราคาที่จ่ายระหว่างบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันสำหรับสินค้าและบริการในระดับหนึ่ง หรือที่เกี่ยวกับกำไรจำนวนหนึ่ง จะมีความเสี่ยงที่เกิดขึ้นระหว่างคู่สัญญาที่เกี่ยวข้องกันในรูปแบบหนึ่ง เช่น ผู้ผลิตอาจจะเรียกร้องการป้องกันความเสี่ยงจากความผันผวนของราคาวัตถุดิบโดยกำหนดให้อีกฝ่ายจ่ายค่าตอบแทนจากต้นทุนจริงผลกระทบจากการเรียกร้องคืออีกบริษัทในกลุ่มต้องรับความเสี่ยง รูปแบบการจ่ายผลตอบแทนไม่สามารถกำหนดว่าการกระจายความเสี่ยงนี้ไม่เหมาะสม นั่นคือการกำหนดว่าคู่สัญญาบริหารและควบคุมความเสี่ยงอย่างไร ในขั้นตอนการวิเคราะห์ความเสี่ยงอื่น ๆ ที่กำหนดการรับความเสี่ยงระหว่างคู่สัญญาและมีผลต่อการกำหนดทางเลือกในการใช้วิธีกำหนดราคาโอนที่เหมาะสม

D.1.2.1.3. ขั้นตอนที่ 3 การวิเคราะห์หน้าที่งานที่สัมพันธ์กับความเสี่ยง

1.82. ในขั้นตอนนี้จะวิเคราะห์หน้าที่ที่สัมพันธ์กับความเสี่ยงของคู่สัญญาที่เกี่ยวข้องกัน การวิเคราะห์จะให้ข้อมูลเกี่ยวกับการรับและการบริหารความเสี่ยง ความเสี่ยงที่สำคัญทางเศรษฐกิจและโดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับกิจการที่ทำหน้าที่ควบคุมและลดความเสี่ยง กิจการที่ได้รับผลดีและผลเสียจากความเสี่ยงที่เกิดขึ้น และกิจการที่มีศักยภาพทางการเงินที่จะรับความเสี่ยง ขั้นตอนนี้แสดงโดยตัวอย่างและผลสรุปที่ได้รับตามตัวอย่างใน Section D.1.2

ตัวอย่าง 1

1.83. บริษัท A จ้างบริษัทผู้เชี่ยวชาญคือบริษัท B ในการวิเคราะห์แทนบริษัท A ในขั้นตอนที่ 1 ความเสี่ยงในการพัฒนาถูกพิจารณาว่ามีนัยสำคัญทางเศรษฐกิจในธุรกรรมนี้ และในขั้นตอนที่ 2 มีการกำหนดในสัญญาว่า บริษัท A เป็นผู้รับความเสี่ยงในการพัฒนา ในการวิเคราะห์หน้าที่งานในขั้นตอนที่ 3 แสดงให้เห็นว่าบริษัท A เป็นผู้ควบคุมความเสี่ยงในการพัฒนาโดยใช้ความสามารถและอำนาจในการตัดสินใจว่าจะรับความเสี่ยงด้านการพัฒนานี้หรือไม่และอย่างไร รวมถึงการตัดสินใจว่าจะทำงานด้านการพัฒนาด้วยตนเอง การตัดสินใจขอข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญ การตัดสินใจจ้างนักวิจัยเฉพาะ การตัดสินใจว่าการวิจัยไหนจะต้องทำ และวัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้อง และการตัดสินใจในเรื่องงบประมาณที่จะให้กับบริษัท B บริษัท A จะลดความเสี่ยงโดยจ้างให้บริษัท B รับผิดชอบในการดำเนินการวิจัยประจำวันภายใต้การควบคุมของบริษัท A บริษัท B จะรายงานความคืบหน้าของงานที่กำหนดกลับมาที่บริษัท A และบริษัท A จะประเมินความคืบหน้าของการพัฒนาว่าเป็นไปตามวัตถุประสงค์หรือไม่ และตัดสินใจว่าจะยังลงทุนต่อไปหรือไม่ บริษัท A มีศักยภาพด้านการเงินที่จะรับความเสี่ยง บริษัท B ไม่มีศักยภาพในการประเมินความ

เสี่ยงด้านการพัฒนาและไม่สามารถตัดสินใจเกี่ยวกับกิจกรรมของบริษัท A ความเสี่ยงที่สำคัญของบริษัท B คือทำการวิจัยได้ดีพอและสามารถใช้ศักยภาพและอำนาจในการควบคุมความเสี่ยงผ่านการตัดสินใจเกี่ยวกับกระบวนการ ความเชี่ยวชาญและสินทรัพย์ที่ต้องการ ความเสี่ยงของบริษัท B จึงแตกต่างจากความเสี่ยงด้านการพัฒนาของบริษัท A ที่กำหนดตามสัญญา และภายใต้การควบคุมโดยบริษัท A ตามหลักการวิเคราะห์หน้าที่งาน

ตัวอย่าง 2

1.84. บริษัท B เป็นผู้ผลิตสินค้าให้กับบริษัท A ภายใต้ขั้นตอนที่ 1 พบว่า ความเสี่ยงด้านการใช้กำลังการผลิตและความเสี่ยงด้านห่วงโซ่อุปทานถูกพิจารณาว่ามีนัยสำคัญทางเศรษฐกิจในธุรกรรมนี้ และภายใต้ขั้นตอนที่ 2 ได้กำหนดให้บริษัท A เป็นคนรับความเสี่ยงตามสัญญา การวิเคราะห์หน้าที่งานภายใต้ขั้นตอนที่ 3 ทำให้เห็นถึงหลักฐานว่าบริษัท B สร้างและจัดหาอุปกรณ์ในโรงงานตามความต้องการของบริษัท A ซึ่งผลิตภัณฑ์ที่บริษัทผลิตเป็นไปตามข้อกำหนดด้านเทคนิคและการออกแบบกำหนดโดยบริษัท A และปริมาณการผลิตกำหนดโดยบริษัท A ซึ่งบริษัท A จะกำหนดห่วงโซ่อุปทานรวมถึงจัดหาวัตถุดิบและอุปกรณ์ บริษัท A ยังดำเนินการตรวจสอบคุณภาพในกระบวนการผลิตอย่างสม่ำเสมอ บริษัท B สร้างโรงงาน จ้างพนักงานและอบรมบุคลากรฝ่ายผลิตที่มีคุณภาพ และกำหนดตารางการผลิตตามปริมาณที่กำหนดโดยบริษัท A แม้ว่าบริษัท B จะมีต้นทุนคงที่แต่บริษัทไม่สามารถบริหารความเสี่ยงโดยการกำหนดจำนวนผลิตเพื่อกระจายต้นทุนคงที่เพราะบริษัท A เป็นคนกำหนดปริมาณการผลิต บริษัท A ยังเป็นผู้กำหนดต้นทุนสำคัญเกี่ยวกับวัตถุดิบและส่วนประกอบและความมั่นใจว่าจะมีวัตถุดิบป้อนโรงงาน จากการประเมินหลักฐานสรุปได้ว่าบริษัท B ให้บริการผลิต โดยบริษัท A รับความเสี่ยงสำคัญในการสร้างผลตอบแทนจากกิจกรรมการผลิต บริษัท B ควบคุมความเสี่ยงที่ไม่สามารถส่งมอบสินค้าตามกำหนด แต่ละบริษัทมีความสามารถด้านการเงินในการรับความเสี่ยงที่เกี่ยวข้อง

ตัวอย่าง 3

1.85. บริษัท A ได้มาซึ่งกรรมสิทธิ์ในสินทรัพย์มีตัวตนและลงนามในสัญญาเพื่อจะใช้ทรัพย์สินนั้นกับลูกค้าที่ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างกัน ภายใต้ขั้นตอนที่ 1 การใช้สินทรัพย์มีตัวตน พบว่ามีความเสี่ยงที่จะมีความต้องการในการใช้สินทรัพย์ที่ไม่เพียงพอที่จะคุ้มกับต้นทุนที่บริษัท A จะต้องแบกรับ ถูกพิจารณาว่าเป็นความเสี่ยงด้านเศรษฐกิจที่มีนัยสำคัญ ภายใต้ขั้นตอนที่ 2 บริษัท A มีสัญญาให้บริการกับบริษัทในกลุ่มได้แก่ บริษัท C ซึ่งในสัญญาไม่ระบุถึงการรับความเสี่ยงจากการใช้งานสินทรัพย์โดยบริษัท A ในฐานะเจ้าของกรรมสิทธิ์ในสินทรัพย์มีตัวตน การวิเคราะห์หน้าที่งานในขั้นตอนที่ 3 ได้ให้หลักฐานว่า อีกบริษัทในกลุ่มคือบริษัท B ตัดสินใจว่าการลงทุนในสินทรัพย์เป็นสิ่งที่เหมาะสมในแง่โอกาสในการทำธุรกิจที่คาดหมายได้และประมาณการอายุการใช้งานของสินทรัพย์ บริษัท B กำหนดคุณลักษณะของสินทรัพย์และลักษณะพิเศษที่ต้องการเพื่อตอบสนองต่อโอกาสทางธุรกิจและจัดเตรียมสินทรัพย์ให้เป็นตามคุณลักษณะที่กำหนด และสำหรับบริษัท A ในการได้มาซึ่งสินทรัพย์ บริษัท C ตัดสินใจว่าจะใช้งาน

สินทรัพย์อย่างไร ทำการตลาดความสามารถของสินทรัพย์แก่ลูกค้าบุคคลที่สาม ต่อรองสัญญากับลูกค้าบุคคลที่สาม ทำให้มั่นใจว่าสินทรัพย์ถูกส่งมอบให้แก่บุคคลที่สามและมีการติดตั้งอย่างเหมาะสม แม้ว่าบริษัท A จะเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ของสินทรัพย์ตามกฎหมาย แต่บริษัท A ไม่สามารถควบคุมความเสี่ยงด้านการลงทุนในสินทรัพย์มีตัวตน เพราะไม่มีความสามารถในการตัดสินใจว่าจะลงทุนในสินทรัพย์นั้นหรือไม่ และจะป้องกันความเสียหายจากการลงทุนหรือไม่อย่างไรรวมถึงจะจำหน่ายสินทรัพย์นั้นหรือไม่ แม้ว่าบริษัท A จะเป็นเจ้าของสินทรัพย์ แต่ก็ไม่สามารถควบคุมความเสี่ยงจากการใช้งานสินทรัพย์ได้ เพราะยังขาดความสามารถในการตัดสินใจว่าจะใช้สินทรัพย์นั้นหรือไม่และใช้อย่างไร บริษัทไม่สามารถที่จะประเมินและตัดสินใจเกี่ยวกับกิจกรรมในการบรรเทาความเสี่ยงซึ่งเป็นหน้าที่ของบริษัทอื่นในกลุ่ม ในการควบคุมความเสี่ยงในการลงทุนและใช้ประโยชน์จากสินทรัพย์ การเพิ่มความเสี่ยงขาขึ้นและลดความเสี่ยงขาลง บริษัท A ไม่มีอำนาจควบคุมความเสี่ยงที่มีนัยสำคัญทางเศรษฐกิจเกี่ยวกับการลงทุนและการใช้ประโยชน์ในสินทรัพย์ การสนับสนุนหน้าที่งานของเจ้าของสินทรัพย์ตามกฎหมายจำกัดอยู่ที่การให้แหล่งเงินที่เพียงพอต่อต้นทุนของสินทรัพย์เท่านั้น อย่างไรก็ตามการวิเคราะห์หน้าที่งานยังให้หลักฐานว่าบริษัท A ไม่มีความสามารถและอำนาจในการควบคุมความเสี่ยงในการลงทุนในสินทรัพย์ทางการเงิน บริษัท A ไม่มีความสามารถในการตัดสินใจจะรับหรือไม่รับโอกาสในการหาแหล่งเงินทุน หรือความสามารถในการตัดสินใจว่าจะรับความเสี่ยงเกี่ยวกับโอกาสในการหาแหล่งเงินทุนหรือไม่และอย่างไร บริษัท A ไม่ทำหน้าที่ประเมินโอกาสการจัดหาเงิน ไม่พิจารณาความเสี่ยงส่วนเกินที่เหมาะสมและเรื่องอื่น ๆ ในการกำหนดราคาที่เหมาะสมของโอกาสในการจัดหาเงิน และไม่ประเมินความเหมาะสมในการป้องกันการลงทุนทางการเงิน บริษัท A B และ C ทั้งหมดมีความสามารถทางการเงินที่จะรับความเสี่ยงต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

D.1.2.1.4. ขั้นตอนที่ 4: การแปลผลขั้นตอนที่ 1-3

1.86 การปฏิบัติตามขั้นตอนที่ 1-3 ในการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการรับและการบริหารความเสี่ยงในธุรกรรมที่ถูกควบคุม ขั้นตอนต่อไปคือการแปลผลข้อมูลที่ได้จากขั้นตอนที่ 1-3 และกำหนดว่าการรับความเสี่ยงตามสัญญาสอดคล้องกับการปฏิบัติของคู่สัญญาและข้อเท็จจริงอื่น ๆ ของกรณี โดยการวิเคราะห์ว่า (1) บริษัทที่เกี่ยวข้องกันปฏิบัติตามข้อสัญญาภายใต้หลักการใน Section D.1.1 หรือไม่ และ (2) คู่สัญญาที่รับความเสี่ยงตามที่วิเคราะห์ในข้อ (1) มีการควบคุมความเสี่ยงและมีความสามารถด้านการเงินในการรับความเสี่ยงหรือไม่

1.87. ความสำคัญของขั้นตอนที่ 4 ขึ้นอยู่กับผลลัพธ์จากการวิเคราะห์ ในสถานการณ์ตามตัวอย่างที่ 1 และ 2 ข้างต้น ขั้นตอนอาจเป็นแบบตรงไปตรงมา เมื่อคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งยอมปฏิบัติตามเงื่อนไขการรับความเสี่ยงที่กำหนดในสัญญา และมีทั้งการควบคุมต่อความเสี่ยง และมีความสามารถด้านการเงินในการรับความเสี่ยง ทำให้ไม่ต้องมีการวิเคราะห์เกินไปกว่าขั้นตอนที่ 4(1) และ (2) ในการรับความเสี่ยง บริษัท A และ B ในตัวอย่างทั้งคู่ยอมรับการผูกมัดตามสัญญาและควบคุมความเสี่ยงในธุรกรรมตามที่ได้รับและ

ตามความสามารถด้านการเงิน ดังนั้น ขั้นตอนที่ 4(2) จึงเสร็จสิ้น ไม่มีความจำเป็นต้องพิจารณาขั้นตอนที่ 5 และขั้นตอนต่อไปที่ต้องพิจารณาคือขั้นตอนที่ 6

1.88. เป็นไปตามการวิเคราะห์ในข้อสัญญา (ดูหัวข้อ D.1.1) ในการพิจารณาตามขั้นตอนที่ 4(1) ว่า คู่สัญญาได้ยอมรับความเสี่ยงตามที่กำหนดในสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษรหรือไม่ หรือยอมรับอย่างสมบูรณ์หรือไม่ในกรณีที่มีความเสี่ยงตามข้อตกลงในสัญญาแตกต่างจากความเสี่ยงในการปฏิบัติระหว่าง คู่สัญญาโดยมีผลกระทบทางเศรษฐกิจอย่างมีนัยสำคัญ และควรจะถูกนำมาพิจารณาโดยบุคคลที่สามในการกำหนดราคาธุรกรรมระหว่างคู่สัญญา การปฏิบัติของคู่สัญญาที่เป็นไปตามที่กำหนดในข้อสัญญาควร ถือว่าเป็นหลักฐานอย่างดีที่สุดในการแสดงความตั้งใจของคู่สัญญาในการรับความเสี่ยง

1.89. ลองพิจารณาตัวอย่างของผู้ผลิตที่มีสกุลเงินหลักเป็นสกุลดอลลาร์สหรัฐฯ ที่ขายสินค้าให้กับผู้จัดจำหน่ายที่มีความสัมพันธ์กันในรัฐอื่นและมีการใช้สกุลเงินหลักเป็นยูโรและในสัญญาได้กำหนดให้ผู้จัดจำหน่ายรับความเสี่ยงทั้งหมดในอัตราแลกเปลี่ยนในส่วนที่เกี่ยวข้องกับธุรกรรมที่ถูกควบคุม อย่างไรก็ตามก็ถ้าตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาผู้จัดจำหน่ายถูกผู้ผลิตเรียกเก็บราคาสินค้าเป็นสกุลเงินยูโรซึ่งเป็นสกุลเงินของผู้จัดจำหน่ายข้อกำหนดในสัญญาที่เป็นลายลักษณ์อักษรไม่สะท้อนความสัมพันธ์จริงระหว่างคู่สัญญาในด้านการเงินหรือการคำนวณความเสี่ยงในธุรกรรม ตามข้อตกลงในสัญญาควรถูกกำหนดโดยข้อปฏิบัติจริงของคู่สัญญามากกว่าตามข้อสัญญาที่เป็นลายลักษณ์อักษรที่ไม่ได้ปฏิบัติจริง หลักการนี้จะอธิบายต่อไปในตัวอย่างของเอกสารแนบของบทที่ 6 ซึ่งมีความไม่สอดคล้องกันระหว่างการรับความเสี่ยงตามสัญญาและการปฏิบัติของคู่สัญญาที่มีหลักฐานจากการรับภาระต้นทุนที่เกี่ยวข้องกับผลเสียจากความเสี่ยงนั้น

1.90. ภายใต้ขั้นตอนที่ 4(2) ควรมีการกำหนดว่าคู่สัญญาจะยอมรับความเสี่ยงตามสัญญาหรือไม่ โดยพิจารณาว่าคู่สัญญามีการปฏิบัติตามข้อตกลงในสัญญาตามขั้นตอนที่ 4(1) เกี่ยวกับการควบคุมความเสี่ยงและมีความสามารถด้านการเงินในการรับความเสี่ยงหรือไม่ ถ้าสถานการณ์ต่าง ๆ ในตัวอย่างที่ 1 เหมือนเดิมทุกอย่าง ยกเว้นข้อเท็จจริงว่าสัญญาระหว่างบริษัท A และบริษัท B มีการปันความเสี่ยงในการพัฒนาที่บริษัท B และถ้าไม่มีหลักฐานการปฏิบัติของคู่สัญญาตามขั้นตอนที่ 4(1) ที่แสดงว่า การปันความเสี่ยงตามที่กำหนดในสัญญาไม่ได้ถูกปฏิบัติตามแล้ว ดังนั้น แม้บริษัท B จะรับความเสี่ยงด้านการพัฒนาตามสัญญาแต่ข้อเท็จจริงยังคงเป็นว่าบริษัท B ไม่สามารถประเมินความเสี่ยงด้านการพัฒนาและไม่สามารถตัดสินใจเกี่ยวกับกิจกรรมของบริษัท A ทั้งนี้บริษัท B ไม่มีหน้าที่ตัดสินใจที่จะทำให้บริษัท B สามารถควบคุมความเสี่ยงด้านการพัฒนาโดยทำการตัดสินใจที่มีผลต่อผลลัพธ์จากความเสี่ยงนั้น จากข้อมูลที่มีในตัวอย่างที่ 1 บริษัท A เป็นผู้ควบคุมความเสี่ยงในการพัฒนา การจะกำหนดว่าคู่สัญญาที่รับความเสี่ยงไม่ใช่คู่สัญญาที่ควบคุมความเสี่ยง ต้องมีการพิจารณาต่อไปในขั้นตอนที่ 5

1.91. ถ้าสถานการณ์ในตัวอย่างที่ 2 เหมือนเดิม ยกเว้นข้อเท็จจริงที่ว่า ในขณะที่สัญญาระบุให้บริษัท A รับความเสี่ยงเกี่ยวกับห่วงโซ่อุปทาน บริษัท B กลับไม่ได้รับการชดเชยจากบริษัท A เมื่อมีความผิดพลาดในการได้รับอะไหล่สำคัญตรงเวลา การวิเคราะห์ภายใต้ขั้นตอนที่ 4(1) จะแสดงให้เห็นว่าในทางปฏิบัติไม่มี

การรับความเสี่ยงด้านห่วงโซ่อุปทานตามสัญญา ซึ่งส่งผลให้ในความเป็นจริงบริษัท B ต้องรับผลกระทบด้านลบจากความเสี่ยงนั้น จากข้อมูลที่กำหนดในตัวอย่างที่ 2 บริษัท B ไม่มีอำนาจในการควบคุมความเสี่ยงจากห่วงโซ่อุปทาน ในขณะที่บริษัท A สามารถควบคุมได้ ดังนั้น คู่สัญญาที่รับความเสี่ยงตามที่วิเคราะห์ภายใต้ขั้นตอนที่ 4(1) ไม่ใช่ภายใต้ขั้นตอนที่ 4(2) สามารถควบคุมความเสี่ยงนั้น และทำให้ต้องมีการพิจารณาต่อไปในขั้นตอนที่ 5

1.92. ภายใต้สถานการณ์ของตัวอย่างที่ 3 การวิเคราะห์ภายใต้ขั้นตอนที่ 4(1) แสดงให้เห็นการรับความเสี่ยงจากการใช้งานโดยบริษัท A ที่สอดคล้องกับสัญญาที่ทำกับบริษัท C แต่ภายใต้ขั้นตอนที่ 4(2) มีการกำหนดให้บริษัท A ไม่ได้ควบคุมความเสี่ยงที่บริษัท A รับเกี่ยวกับการลงทุนและการใช้ประโยชน์สินทรัพย์ บริษัท A ไม่มีหน้าที่ในการตัดสินใจที่จะทำให้บริษัท A สามารถควบคุมความเสี่ยงโดยทำการตัดสินใจที่มีผลต่อผลลัพธ์ของความเสี่ยง ภายใต้ขั้นตอนที่ 4(2) คู่สัญญาที่รับความเสี่ยงไม่ได้ควบคุมความเสี่ยงนั้น ทำให้ต้องมีการพิจารณาต่อไปภายใต้ขั้นตอนที่ 5

1.93. ในบางกรณีการวิเคราะห์ภายใต้ขั้นตอนที่อาจกำหนดให้มีมากกว่าหนึ่งกิจการข้ามชาติที่สามารถควบคุมความเสี่ยง อย่างไรก็ตาม การควบคุมต้องการทั้งความสามารถและการปฏิบัติงานตามหน้าที่งานที่จะควบคุมความเสี่ยง ดังนั้น ถ้ามีคู่สัญญามากกว่าหนึ่งองค์กรที่มีความสามารถในการควบคุมความเสี่ยง แต่มีองค์กรที่รับความเสี่ยงตามสัญญา (ตามที่วิเคราะห์ในขั้นตอนที่ 4(1)) เพียงองค์กรเดียวที่ควบคุมความเสี่ยงที่เกิดขึ้นจริงผ่านความสามารถและการปฏิบัติตามหน้าที่งานแล้ว ดังนั้นคู่สัญญาฝ่ายที่รับความเสี่ยงก็จะเป็นผู้ควบคุมความเสี่ยง

1.94. นอกจากนี้ ในบางกรณีอาจมีคู่สัญญามากกว่าหนึ่งฝ่ายที่ควบคุมความเสี่ยงเฉพาะเจาะจง ในกรณีที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันยอมรับความเสี่ยง (ตามที่ได้วิเคราะห์ตามขั้นตอนที่ 4(1)) ควบคุมความเสี่ยงตามที่เกี่ยวข้องกันข้อกำหนดในย่อหน้าที่ 1.65 – 1.66 สิ่งที่ยังเหลือทั้งหมดภายใต้ขั้นตอนที่ 4(2) คือ พิจารณาว่ากิจการมีความสามารถด้านการเงินที่จะรับความเสี่ยงหรือไม่ ถ้ามีข้อเท็จจริงที่ว่าบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันอื่นจะควบคุมความเสี่ยงเดียวกันจะไม่กระทบกับการรับความเสี่ยงโดยกิจการที่เคยกำหนดตั้งแต่ต้น และไม่จำเป็นต้องพิจารณาขั้นตอนที่ 5 ต่อไป

1.95. เมื่อคู่สัญญาสองฝ่ายหรือมากกว่าในธุรกรรมรับความเสี่ยงที่เฉพาะเจาะจง (ตามที่วิเคราะห์ภายใต้ขั้นตอนที่ 4(1)) และนอกจากนี้ยังร่วมกันควบคุมความเสี่ยงที่เฉพาะเจาะจง และแต่ละฝ่ายมีความสามารถด้านการเงินที่จะร่วมกันรับความเสี่ยง การรับความเสี่ยงดังกล่าวควรจะได้รับการยอมรับ ตัวอย่างได้แก่ การรับความเสี่ยงในการพัฒนาของธุรกรรมที่กิจการตกลงร่วมกันที่จะแบกรับต้นทุนของการพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่

1.96. ถ้าบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันยอมรับความเสี่ยงตามที่วิเคราะห์ภายใต้ขั้นตอนที่ 4(1) แต่ไม่ได้ควบคุมความเสี่ยงหรือไม่มีความสามารถด้านการเงินที่จะรับความเสี่ยง

จำเป็นต้องมีการวิเคราะห์ที่ระบุภายใต้ขั้นตอนที่ 5 ต่อไป

1.97. ในบางกรณีอาจมีความซับซ้อนในการกำหนดว่าบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันที่รับความเสี่ยงมีการควบคุมความเสี่ยงหรือไม่นั้น การทดสอบการควบคุมความเสี่ยงจะพิจารณาการรับความเสี่ยงของธุรกรรมที่เปรียบเทียบกันได้ที่ไม่ถูกควบคุม ความเสี่ยงที่เปรียบเทียบกันได้ต้องมีคุณลักษณะด้านเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องของธุรกรรมที่เปรียบเทียบกันได้ใน การเปรียบเทียบ ถือเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งที่จะกำหนดให้กิจการที่รับความเสี่ยงที่เปรียบเทียบได้ของธุรกรรมที่ไม่สามารถควบคุมได้มีปฏิบัติการหน้าที่งานเกี่ยวกับการควบคุมความเสี่ยงที่เปรียบเทียบได้กับหน้าที่งานที่ปฏิบัติโดยบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันที่รับความเสี่ยงในธุรกรรมที่ถูกควบคุม วัตถุประสงค์ของการเปรียบเทียบคือเพื่อกำหนดว่าคู่สัญญาที่เป็นอิสระยอมรับความเสี่ยงที่เปรียบเทียบกันได้กับความเสี่ยงที่คู่สัญญาที่มีความเกี่ยวพันกันก็ยอมรับในการทำหน้าที่บริหารความเสี่ยงที่เปรียบเทียบกันได้นี้ด้วย

D.1.2.1.5. ขั้นตอนที่ 5 การปันส่วนความเสี่ยง

1.98. ถ้าตามขั้นตอนที่ 4(2) กำหนดว่า บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันที่รับความเสี่ยงตามขั้นตอนที่ 1-4(1) ไม่มีการควบคุมความเสี่ยงหรือไม่มีความสามารถด้านการเงินในการรับความเสี่ยง จะมีการปันส่วนความเสี่ยงไปยังกิจการที่ควบคุมความเสี่ยงและมีความสามารถทางการเงินที่จะรับความเสี่ยงได้ ถ้าบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันที่ควบคุมความเสี่ยงและมีความสามารถทางการเงินที่จะรับความเสี่ยงได้มีหลายกิจการ ความเสี่ยงจะถูกปันส่วนให้กับกิจการหรือกลุ่มบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันที่สามารถควบคุมความเสี่ยงได้มากที่สุด คู่สัญญาอื่น ๆ ที่ทำการควบคุมความเสี่ยงจะได้รับค่าตอบแทนอย่างเหมาะสมโดยพิจารณาจากสำคัญของกิจกรรมการควบคุมที่ปฏิบัติด้วย

1.99. ในสถานการณ์พิเศษ อาจไม่มีบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันใดที่ทั้งสามารถควบคุมความเสี่ยงและมีความสามารถทางการเงินที่จะยอมรับความเสี่ยง เนื่องจากสถานการณ์ดังกล่าวไม่น่าเกิดขึ้นในธุรกรรมระหว่างคู่สัญญาที่เป็นอิสระ จึงจำเป็นต้องมีการวิเคราะห์ข้อเท็จจริงและสถานการณ์อย่างละเอียด เพื่อระบุสาเหตุที่เกี่ยวข้องและการกระทำที่นำมาสู่สถานการณ์ดังกล่าว จากการประเมินนี้เจ้าหน้าที่สรรพากรจะกำหนดว่าจะต้องมีการปรับปรุงธุรกรรมใดเพื่อให้ธุรกรรมมีผลลัพธ์ที่เป็นอิสระ อาจมีความจำเป็นต้องมีการประเมินความสมเหตุสมผลทางธุรกิจของธุรกรรมตามหัวข้อ D.2

D.1.2.1.6. ขั้นตอนที่ 6: การกำหนดราคาธุรกรรม โดยพิจารณาถึงผลกระทบด้านการปันส่วนความเสี่ยง

1.100. ตามแนวทางปฏิบัติในบทนี้ การกำหนดราคาธุรกรรมอย่างถูกต้องโดยใช้เครื่องมือและวิธีการที่ผู้เสียภาษีและเจ้าหน้าที่สรรพากรมี ตามที่กำหนดในบทต่อไปเกี่ยวกับแนวทางปฏิบัติโดยพิจารณาถึงผลกระทบทางการเงินและด้านอื่น ๆ ในการรับความเสี่ยง และผลตอบแทนจากการบริหารความเสี่ยง การรับความเสี่ยงควรได้รับการชดเชยอย่างเหมาะสม และการบรรเทาความเสี่ยงควรได้รับผลตอบแทนที่เหมาะสม ดังนั้น ผู้เสียภาษีที่ทั้งยอมรับความเสี่ยงและเป็นผู้บรรเทาความเสี่ยงควรที่ได้รับผลตอบแทนที่

คาดหวังมากกว่าผู้เสียภาษีที่รับความเสี่ยงเท่านั้น หรือแค่บรรเทาความเสี่ยงเท่านั้น แต่ไม่ต้องทำทั้งสองอย่าง

1.101. ในสถานการณ์ตามตัวอย่างที่ 1 ในย่อหน้าที่ 1.83 บริษัท A รับและควบคุมความเสี่ยงด้านการพัฒนาและรับผลกระทบด้านการเงินในกรณีที่การพัฒนาล้มเหลวและเป็นผู้รับผลดีหากการพัฒนาประสบความสำเร็จ บริษัท B ก็ควรได้รับผลตอบแทนที่เหมาะสมในการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนา รวมทั้งความเสี่ยงหากไม่สามารถทำงานได้ประสบความสำเร็จ

1.102. ในสถานการณ์ตามตัวอย่างที่ 2 ในย่อหน้าที่ 1.84 บริษัท A เป็นผู้ควบคุมความเสี่ยงที่สำคัญในการสร้างผลตอบแทนจากกิจกรรมการผลิต ดังนั้น ผลลัพธ์จากความเสี่ยงนั้นทั้งผลดีและผลเสียควรถูกปันส่วนไปที่บริษัท A บริษัท B เป็นผู้ควบคุมความเสี่ยงจากความล้มเหลวในการส่งมอบบริการอย่างเต็มความสามารถ และผลตอบแทนของบริษัท B จึงควรมีการพิจารณาความเสี่ยงนั้นด้วย รวมทั้งต้นทุนด้านการเงินในการซื้อโรงงานผลิต เนื่องจากบริษัท A เป็นผู้ควบคุมความเสี่ยงเกี่ยวกับการใช้กำลังการผลิตจากสินทรัพย์ ความเสี่ยงจากการใช้กำลังการผลิตที่ต่ำเกินไปจึงควรถูกปันส่วนให้บริษัท A ด้วย ทั้งนี้ หมายความว่าควรมีการปันส่วนผลกระทบด้านการเงินรวมถึงความล้มเหลวในการควบคุมต้นทุนคงที่ การตัดหรือลดต้นทุนไปที่บริษัท A ด้วย

1.103. ผลกระทบของการปันส่วนความเสี่ยงในตัวอย่างที่ 3 ในย่อหน้าที่ 1.85 ขึ้นอยู่กับการวิเคราะห์หน้าที่งานภายใต้ขั้นตอนที่ 3 บริษัท A ไม่มีอำนาจควบคุมความเสี่ยงอันมีสาระสำคัญทางเศรษฐกิจเกี่ยวกับการลงทุนและการใช้ประโยชน์สินทรัพย์ และความเสี่ยงเหล่านั้นควรถูกกำหนดให้สอดคล้องกับการควบคุมความเสี่ยงที่ทำโดยบริษัท B และ บริษัท C หน้าที่งานของบริษัท A ถูกจำกัดให้อยู่ที่การจัดหาเงินทุนให้เพียงพอกับต้นทุนของสินทรัพย์ที่บริษัท B และบริษัท C จะสร้างและใช้งาน อย่างไรก็ตาม การวิเคราะห์หน้าที่งานจะให้หลักฐานว่าบริษัท A ไม่มีความสามารถและอำนาจที่จะควบคุมความเสี่ยงในการลงทุนในสินทรัพย์ทางการเงิน บริษัท A ไม่สามารถตัดสินใจยอมรับหรือปฏิเสธโอกาสทางการเงิน ไม่สามารถตัดสินใจว่าจะรับความเสี่ยงด้านโอกาสทางการเงินหรือไม่และจะจัดการกับความเสี่ยงนั้นอย่างไร บริษัท A ไม่มีหน้าที่ประเมินโอกาสทางการเงิน ไม่ได้พิจารณาความเสี่ยงที่เหมาะสมและประเด็นอื่น ๆ เพื่อกำหนดราคาที่เหมาะสมของโอกาสทางการเงิน และไม่ได้ประเมินความคุ้มครองที่เหมาะสมของการลงทุนทางการเงิน จากสถานการณ์ในตัวอย่างที่ 3 บริษัท A จะไม่ได้รับผลตอบแทนที่เหมาะสมมากกว่าผลตอบแทนแบบไร้ความเสี่ยง² เนื่องจากบริษัท A ไม่มีความสามารถในการควบคุมความเสี่ยงเกี่ยวกับการลงทุนในสินทรัพย์ทางการเงินที่มีความเสี่ยง ความเสี่ยงจะถูกปันส่วนไปยังกิจการที่มีการควบคุมและมีความสามารถด้านการเงินที่จะยอมรับความเสี่ยงเกี่ยวกับสินทรัพย์ทางการเงิน ซึ่งในกรณีตามตัวอย่างนี้

² บริษัท A อาจมีสิทธิได้รับผลตอบแทนน้อยกว่าแบบไร้ความเสี่ยง ตัวอย่างเช่น ธุรกิจดังกล่าวไม่ได้รับการพิจารณาภายใต้ข้อ D.2 มีสิทธิได้รับผลกำไรหรือขาดทุนที่ไม่คาดคิดเกี่ยวกับสินทรัพย์ บริษัทนั้นหรือหลายบริษัทจะต้องชดเชยให้กับบริษัท A สำหรับผลตอบแทนที่ได้รับตามที่อธิบายไว้ในย่อหน้า 1.103

คือ บริษัท B บริษัท A ไม่มีการควบคุมความเสี่ยงด้านการลงทุนที่เพียงพอจะทำให้ได้รับผลตอบแทนส่วนเกินที่จะมาชดเชยความเสี่ยงส่วนเกิน ทั้งนี้ อาจจำเป็นต้องมีการประเมินความสมเหตุสมผลเชิงพาณิชย์ของธุรกรรมตามแนวทางในหัวข้อ D.2 โดยพิจารณาถึงข้อเท็จจริงและสถานการณ์ต่าง ๆ ของธุรกรรม

1.104. ย่อหน้าที่ 6.60-6.64 ได้ให้แนวทางของความสัมพันธ์ระหว่างการรับความเสี่ยงในการให้การสนับสนุนด้านการเงินและกิจการการค้าดำเนินงานของกองทุน แนวคิดที่แสดงในย่อหน้าดังกล่าวสามารถนำมาใช้ในการลงทุนในสินทรัพย์อื่น ๆ ได้ นอกเหนือจากสินทรัพย์ไม่มีตัวตน

1.105. คู่สัญญาควรได้รับผลตอบแทนที่เหมาะสมสำหรับการทำหน้าที่งานในการควบคุมความเสี่ยง โดยปกติแล้วผลตอบแทนจะขึ้นอยู่กับผลลัพธ์ความเสี่ยงที่ถูกปันส่วน และดังนั้น คู่สัญญามีสิทธิ์ที่จะได้รับผลตอบแทนด้านบวกและมีต้นทุนด้านลบด้วย ในสถานการณ์ที่คู่สัญญาฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ควบคุมความเสี่ยงแต่ไม่ยอมรับความเสี่ยง ผลตอบแทนที่เหมาะสมอาจอยู่ในแบบการร่วมกันรับผลดีและผลเสียเพื่อสะท้อนการมีส่วนในการควบคุม

1.106. ความแตกต่างระหว่างผลตอบแทนแบบก่อนและหลังตามที่วิเคราะห์แล้วในหัวข้อ D ของบทที่ 6 ถือว่ามีส่วนสำคัญจากความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับความไม่แน่นอนของผลลัพธ์ในอนาคตทางธุรกิจ ตามที่ได้อธิบายในย่อหน้า 1.78 การรับความเสี่ยงตามที่กำหนดในสัญญาเป็นหลักฐานที่ชัดเจนถึงข้อผูกพันที่จะยอมรับความเสี่ยงก่อนที่ผลของความเสี่ยงจะเกิดขึ้น จากการปฏิบัติตามขั้นตอนใน Section นี้ การวิเคราะห์ราคาโอนจะกำหนดธุรกรรมอย่างถูกต้องที่เกี่ยวข้องกับความเสี่ยง รวมถึงความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับผลตอบแทนที่ไม่สามารถคาดการณ์ได้ คู่สัญญาที่ไม่ยอมรับความเสี่ยง ไม่ควบคุมความเสี่ยง จะไม่ได้รับกำไรส่วนเกินจากการคาดหวัง (หรือไม่ถูกบังคับให้ต้องแบกรับผลขาดทุนที่เกินกว่าที่คาดการณ์) ที่เกิดจากความเสี่ยงนั้น ในสถานการณ์ตามตัวอย่างที่ 3 (ตามย่อหน้าที่ 1.85) หมายความว่า กำไรที่ไม่ถูกคาดหวังหรือขาดทุนที่ไม่คาดหมายจะถูกปันส่วนไปยังบริษัท A ดังนั้น ถ้าสินทรัพย์ในตัวอย่างที่ 3 ถูกทำลายอย่างไม่คาดคิดและมีผลขาดทุนที่ไม่ได้คาดการณ์ ผลขาดทุนนี้ควรถูกปันส่วนไปตามวัตถุประสงค์ของการกำหนดราคาโอนให้กับบริษัทหรือกลุ่มบริษัทที่ควบคุมความเสี่ยงในการลงทุน มีส่วนในการควบคุม และมีความสามารถทางการเงินในการยอมรับความเสี่ยง และบริษัท A ควรที่จะได้รับผลตอบแทนที่น้อยกว่าผลตอบแทนที่ไร้ความเสี่ยง ตัวอย่างเช่น ถ้าภายใต้หัวข้อ D.2 ธุรกรรมนี้ไม่ถือเป็นกำไรหรือขาดทุนที่คาดไม่ถึงของสินทรัพย์ บริษัทหรือกลุ่มบริษัทควรจะต้องจ่ายผลตอบแทนให้แก่บริษัท A ตามที่ควรจะได้รับตามย่อหน้าที่ 1.103.

D.1.2.2. อัตราผลตอบแทนไร้ความเสี่ยงและอัตราผลตอบแทนตามความเสี่ยง

1.107. ส่วนนี้ของบทที่ 1 ได้ให้แนวทางในการกำหนดอัตราผลตอบแทนไร้ความเสี่ยงและอัตราผลตอบแทนตามความเสี่ยง ภายใต้สถานการณ์ที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันควรได้รับตามคู่มือของบทนี้และบทที่ 6 ของคู่มือนี้

D.1.2.2.1. การกำหนดอัตราผลตอบแทนไร้ความเสี่ยง

1.108. ตามแนวทางในบทนี้ การกำหนดธุรกรรมจริงอย่างถูกต้องแสดงให้เห็นว่าผู้ให้เงินทุนไม่มี ความสามารถ หรือไม่ได้ทำหน้าที่ตัดสินใจในการควบคุมความเสี่ยงในการลงทุนในสินทรัพย์ทางการเงิน ผู้ให้เงินทุนจึงควรได้รับผลตอบแทนไม่เกินกว่าผลตอบแทนไร้ความเสี่ยง (ดูย่อหน้าที่ 1.103 และเชิงอรรถ) ในเรื่องนี้ต้นทุนของผู้ให้เงินทุนในการกู้ยืม ควรถูกนำมาร่วมพิจารณาในการกำหนดอัตราผลตอบแทนแบบ ไร้ความเสี่ยง และภายใต้ข้อจำกัดอื่น ผลตอบแทนของผู้ได้รับเงินทุนควรถูกหักด้วยจำนวนที่พึงต้องจ่าย จากการได้รับเงินทุน ผลต่างระหว่างจำนวนเหล่านั้นจะถูกป้อนส่วนให้คู่สัญญาที่ปฏิบัติการควบคุมความ เสี่ยงในการลงทุนตามแนวทางของบทนี้

1.109. อัตราผลตอบแทนไร้ความเสี่ยงคือผลตอบแทนสมมติที่คาดหวังจากการลงทุนที่ไม่มีความเสี่ยงว่า จะขาดทุน ในท้ายที่สุดแล้ว ไม่มีการลงทุนใดที่จะไม่มีความเสี่ยง และความน่าเชื่อถือของตัวแทนในการ ประเมินการอัตราผลตอบแทนไร้ความเสี่ยงจะขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงและสถานการณ์

1.110. วิธีการที่มักถูกใช้อย่างกว้างขวางในทางปฏิบัติคือกำหนดอัตราผลตอบแทนไร้ความเสี่ยงโดย อ้างอิงจากอัตราดอกเบี้ยของหลักทรัพย์ที่ออกโดยรัฐบาลบางรัฐบาล เพราะโดยทั่วไป คนในวงการ หลักทรัพย์ถือว่าหลักทรัพย์เหล่านี้ไม่มีความเสี่ยงที่จะผิมน้อยอย่างมีนัยสำคัญ ความตั้งใจของแนวทางในบท นี้คือการให้แนวทางเพื่ออ้างอิง แต่ไม่ได้แนะนำว่าหลักทรัพย์ของภาครัฐจะต้องถูกนำมาใช้ในการกำหนด อัตราผลตอบแทนไร้ความเสี่ยงเสมอ

1.111. เพื่อขจัดความเสี่ยงด้านอัตราแลกเปลี่ยน หลักทรัพย์อ้างอิงในการกำหนดอัตราผลตอบแทนไร้ ความเสี่ยงจำเป็นต้องออกโดยสกุลเงินเดียวกับกระแสเงินสดของนักลงทุน กล่าวคือ สกุลเงินหลักที่ใช้งาน ของนักลงทุนมากกว่าสกุลเงินของประเทศที่นักลงทุนมีภูมิลำเนา ในกรณีที่มีหลายประเทศออกพันธบัตร ในสกุลเงินเดียวกัน พันธบัตรของรัฐที่ให้ผลตอบแทนต่ำที่สุดควรใช้เป็นอัตราอ้างอิงสำหรับอัตรา ผลตอบแทนไร้ความเสี่ยงเนื่องจากความแตกต่างในอัตราผลตอบแทนย่อมมาจากความเสี่ยงที่ต่างกันของผู้ ออกตราสาร (ดูย่อหน้าที่ 10.33)

1.112. อีกประเด็นที่สำคัญในการกำหนดอัตราผลตอบแทนไร้ความเสี่ยงคือความใกล้เคียงของหลักทรัพย์ อ้างอิงกับธุรกรรมที่ถูกทดสอบ หลักทรัพย์ควรออกมาในเวลาเดียวกัน หรือมีระยะเวลาที่เหลือก่อนครบ กำหนดพอ ๆ กันกับธุรกรรมที่ถูกทดสอบเพื่อขจัดผลกระทบของความแตกต่างที่อาจมีจากการออก หลักทรัพย์ต่างเวลากัน (ดูย่อหน้า 10.32)

1.113. ประเด็นสำคัญอีกเรื่องในการพิจารณา คือ ระยะเวลาครบกำหนดของเครื่องมือทางการเงิน อายุ ของหลักทรัพย์อ้างอิงควรสอดคล้องกับระยะเวลาการลงทุนเพราะระยะเวลาการลงทุนมักจะมีผลกระทบ ต่อราคา ระยะเวลาของการลงทุนที่ถูกควบคุมควรถูกกำหนดเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการในการกำหนด ธุรกรรมจริง ตัวอย่างเช่น เครื่องมือทางการเงินระยะสั้นภายใต้สัญญาระหว่างคู่สัญญาซึ่งอาจถูกทดแทน ด้วยเครื่องมือทางการเงินชิ้นใหม่อาจเป็นการเหมาะสมที่จะถือเป็นการลงทุนระยะยาว ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ

ข้อเท็จจริงและสถานการณ์

1.114. เนื่องจากความยุ่งยากในทางปฏิบัติ การประมาณการผลตอบแทนไร้ความเสี่ยงจึงอาจพิจารณาจากแนวทางที่เป็นไปได้ในทางปฏิบัติ ตัวอย่างได้แก่ ภายใต้อ้อมมือของบทนี้ สมมติว่าบริษัท A ซึ่งเป็นสมาชิกของกลุ่มบริษัทข้ามชาติไม่มีสิทธิ์ได้รับผลตอบแทนมากกว่าผลตอบแทนไร้ความเสี่ยงในการให้เงินลงทุนล่วงหน้าเป็นระยะเวลา 1 ปีกับบริษัท B ซึ่งเป็นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กัน ในการประมาณการผลตอบแทน จุดเริ่มต้นคือการระบุตราสารที่ออกในระยะเวลาเดียวกับที่มีการให้เงินลงทุนและในสกุลเงินเดียวกันกับสกุลเงินหลักที่ใช้งานของบริษัท A สมมติว่าเจ้าหน้าที่สรรพากรของประเทศ X ซึ่งบริษัท A เป็นผู้เสียภาษีตามหลักถิ่นที่อยู่ ระบุว่ามี 3 หลักทรัพย์ ได้แก่ ตราสารที่ออกโดยรัฐบาลของประเทศ X ประเทศ Y และประเทศ Z ที่ออกในสกุลเงินหลักที่ใช้งานเช่นเดียวกับบริษัท A โดยมีระยะเวลาหนึ่งปี การจัดอันดับเครดิตของตราสารที่ออกโดยประเทศ X คือ A ออกโดยประเทศ Y คือ B และออกโดยประเทศ Z คือ AA ในการกำหนดอันดับเครดิตขั้นต่ำสำหรับรัฐบาลในการออกตราสารที่ถือว่าการลงทุนไร้ความเสี่ยงเพื่อเปรียบเทียบกับธุรกรรมทางการเงินที่ถูกควบคุม เจ้าหน้าที่สรรพากรของประเทศ X อาจเลือกตราสารที่ออกโดยประเทศ Z เป็นอัตราอ้างอิงสำหรับอัตราผลตอบแทนไร้ความเสี่ยง เพราะเป็นอัตราผลตอบแทนที่ต่ำที่สุดที่มีอยู่ในเวลาที่ให้เงินลงทุนเมื่อเทียบกับพันธบัตรรัฐบาลทั้งหมดที่ออกในสกุลเงินที่เกี่ยวข้องที่มีระยะเวลาหนึ่งปี

1.115. ในการประมาณอัตราผลตอบแทนไร้ความเสี่ยง ไม่ใช่อ้างอิงแต่เพียงตราสารที่ออกโดยรัฐที่ได้รับ การจัดอันดับเครดิตสูงเท่านั้น อาจมีการพิจารณาทางเลือกอื่นขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงและสถานการณ์ของแต่ละกรณี เช่น อัตราดอกเบี้ยระหว่างธนาคาร อัตราดอกเบี้ยตามสัญญาแลกเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ย (Swap) หรือสัญญาซื้อและขายคืนหลักทรัพย์ของตราสารที่ออกโดยภาครัฐที่ได้รับการจัดอันดับเครดิตสูง

1.116. ตัวอย่างเช่น อัตราผลตอบแทนไร้ความเสี่ยงอาจเป็นส่วนประกอบในการคำนวณอัตราผลตอบแทนตามความเสี่ยงของการลงทุนหรือถือผลตอบแทนที่ปันส่วนไปที่นักลงทุนที่ให้เงินลงทุนแต่ไม่รับความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการให้เงินลงทุน

D.1.1.2.2. การกำหนดอัตราผลตอบแทนตามความเสี่ยง

1.117. ตามที่กำหนดในย่อหน้า 6.61 “เมื่อคู่สัญญาที่ให้เงินลงทุนควบคุมความเสี่ยงทางการเงินที่เกี่ยวข้องกับการให้เงินลงทุน โดยไม่รับความเสี่ยงหรือควบคุมความเสี่ยงอื่น คู่สัญญาดังกล่าวก็ควรคาดหวังจะได้รับเพียงผลตอบแทนตามความเสี่ยงในการให้เงินลงทุน” (ดูย่อหน้าที่ 1.85 และ 1.103)

1.118. ดังนั้น ในการกำหนดอัตราผลตอบแทนตามความเสี่ยง จึงเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องระบุและแยกความเสี่ยงด้านการเงินที่ผู้ให้เงินลงทุนยอมรับในการทำกิจกรรมจัดหาเงิน ออกจากความเสี่ยงในการดำเนินงานที่คู่สัญญาที่ได้รับเงินลงทุนเป็นผู้รับ และที่เกี่ยวข้องกับการใช้เงินลงทุน เช่น การพัฒนาสินทรัพย์ไม่มีตัวตน แนวทางความสัมพันธ์ระหว่างการรับความเสี่ยงที่สัมพันธ์กับการให้เงินลงทุนและกิจการการปฏิบัติงานสำหรับการใช้เงินลงทุน ได้มีการระบุในย่อหน้าที่ 6.60-6.64.

1.119. ตัวอย่างได้แก่ การพิจารณาสถานการณ์ที่บริษัท F ให้เงินกู้ยืมแก่บริษัท D ซึ่งเป็นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กัน ในการพัฒนาสินทรัพย์ไม่มีตัวตน เมื่อพิจารณาเพิ่มเติมภายใต้คู่มือในบทนี้ มีการระบุว่า บริษัท F ควบคุมและปันส่วนความเสี่ยงด้านการเงินที่เกี่ยวกับการจัดหาเงินทุนในการพัฒนาสินทรัพย์ที่ไม่มีตัวตน รวมถึงความเสี่ยงที่เป็นไปได้หากบริษัท D ล้มเหลวในการพัฒนาสินทรัพย์ไม่มีตัวตนและทำให้ไม่สามารถจ่ายคืนเงินกู้ อย่างไรก็ตาม บริษัท F ไม่รับความเสี่ยงของการพัฒนาสินทรัพย์ไม่มีตัวตนซึ่งบริษัท D ยอมรับทั้งหมดภายใต้ธุรกรรมจริงอย่างถูกต้อง ดังนั้น ในกรณีนี้ผลที่เกิดขึ้นจริงจากการใช้งานสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่พัฒนาแล้วจะดีกว่า (หรือต่ำกว่า) ผลที่คำนวณไว้ล่วงหน้า ก็จะไม่มีการกระทบต่อบริษัท F ซึ่งจะได้รับผลตอบแทนตามความเสี่ยงตามที่กำหนดใน Section นี้

1.120. ในหลักการทั่วไป อัตราผลตอบแทนตามความเสี่ยงที่คาดหวังได้จากธุรกรรมการให้เงินกู้ยืมมีองค์ประกอบสองเรื่อง ได้แก่ อัตราผลตอบแทนไร้ความเสี่ยง และอัตราผลตอบแทนส่วนเกินที่สะท้อนความเสี่ยงที่ยอมรับโดยผู้ให้เงินกู้

1.121. เมื่อผู้ให้เงินกู้ยอมรับความเสี่ยงด้านการเงินภายใต้แนวทางในบทนี้และทำให้มีโอกาสดังกล่าวความเสี่ยงทั้งด้านบวกและลบจากผลกระทบของความเสี่ยง ดังนั้น การรับความเสี่ยงจะรับประกันถึงผลตอบแทนที่คาดหวังมากกว่าอัตราผลตอบแทนไร้ความเสี่ยง

1.122. อัตราผลตอบแทนตามความเสี่ยงสามารถกำหนดได้ภายใต้วิธีการที่แตกต่างกันไป เช่น บนพื้นฐานของผลตอบแทนการลงทุนทางเลือกและสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจที่เปรียบเทียบกันได้ หรือต้นทุนทางการเงิน (ดูหัวข้อ C.1.2. ในบทที่ 10)

1.123. เป็นไปได้ที่จะหาตัวชี้วัดที่เหมาะสมของอัตราผลตอบแทนตามความเสี่ยงจากธุรกรรมที่ไม่ถูกควบคุมที่เปรียบเทียบกันได้ หรือโดยการพิจารณาการลงทุนทางเลือกที่เป็นได้ที่มีสภาวะการณ์ความเสี่ยงเดียวกัน ขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงและสถานการณ์ ทางเลือกที่เป็นไปได้ในการหาตัวชี้วัดของธุรกรรมให้เงินกู้ยืมระหว่างกันในกลุ่มกิจการอาจเป็นธุรกรรมการออกหุ้นกู้หรือให้กู้ยืมระหว่างคู่สัญญาที่เป็นอิสระ (ดูย่อหน้า 10.93)

1.124. อีกวิธีในการกำหนดอัตราผลตอบแทนตามความเสี่ยง คือ การเพิ่มความเสี่ยงส่วนเกินให้กับผลตอบแทนไร้ความเสี่ยง ซึ่งอยู่บนพื้นฐานของข้อมูลที่มีในตลาดของตราสารทางการเงินที่ออกภายใต้สถานการณ์และเงื่อนไขที่เหมือนกัน

1.125. ตัวอย่างได้แก่ หากพิจารณาถึงข้อเท็จจริงที่เหมือนกันตามย่อหน้า 1.114 แต่ในกรณีนี้เราสมมติว่าบริษัท A มีสิทธิ์ได้รับผลตอบแทนตามความเสี่ยงภายใต้บทนี้ ในการกำหนดผลตอบแทน เจ้าหน้าที่สรรพากรของประเทศ X พิจารณาที่จะเพิ่มความเสี่ยงส่วนเพิ่มเข้าไปในอัตราผลตอบแทนไร้ความเสี่ยง ได้แก่ หลักทรัพย์ที่ออกโดยรัฐบาลประเทศ Z ที่มีอายุหนึ่งปี ในการประมาณการผลตอบแทนตามความเสี่ยง เจ้าหน้าที่สรรพากรของประเทศ X พิจารณาว่าหุ้นกู้เอกชนที่ออกโดยคู่สัญญาที่เป็นอิสระและมีถิ่นที่อยู่ในประเทศ X ดำเนินธุรกิจในอุตสาหกรรมเดียวกันกับบริษัท B ให้ผลตอบแทนที่เปรียบเทียบได้กับ

คู่สัญญาที่มีอิสระต่อกันจะคาดหมายได้ในการลงทุนโดยใช้เงินทุนของตนเองในบริษัท B ภายใต้สถานการณ์ที่เปรียบเทียบกันได้

1.126. ภายใต้วิธีการพื้นฐานของต้นทุนทางการเงิน ธุรกิจที่ถูกรวมสามารถกำหนดราคาโดยการเพิ่มกำไรขั้นต้นให้กับต้นทุนของผู้ให้กู้ยืมในการหาเงินเพื่อส่งมอบเงินกู้ให้ผู้กู้ ส่วนต่างนี้จะถูกปรับด้วยความเสี่ยงที่ยอมรับได้โดยผู้ให้กู้และคำนวณตามเงื่อนไขที่กำหนดในย่อหน้าที่ 10.97-10.100.

D.1.3. คุณลักษณะของทรัพย์สินหรือบริการ

1.127. ความแตกต่างในลักษณะเฉพาะของทรัพย์สินหรือบริการมักคำนึงถึงความแตกต่างของมูลค่าในตลาดเปิด ดังนั้นการเปรียบเทียบคุณสมบัติเหล่านี้อาจเป็นประโยชน์ในการอธิบายธุรกรรมและในการกำหนดการเปรียบเทียบของธุรกรรมที่ถูกรวมและไม่ถูกรวม ลักษณะสำคัญที่ต้องพิจารณากฎการโอนทรัพย์สินที่มีตัวตนได้แก่ คุณสมบัติทางกายภาพของทรัพย์สิน คุณภาพและความน่าเชื่อถือ และความพร้อมและปริมาณของอุปทาน การให้บริการ ได้แก่ ลักษณะและขอบเขตของบริการ และในกรณีของสินทรัพย์ไม่มีตัวตน ควรพิจารณาถึงรูปแบบของการทำธุรกรรม (เช่น การออกใบอนุญาตหรือการขาย) ประเภทของทรัพย์สิน (เช่น สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า หรือองค์ความรู้) ระยะเวลาและระดับการคุ้มครอง และผลประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการใช้ทรัพย์สิน สำหรับการอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับคุณสมบัติเฉพาะบางอย่างของสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่อาจมีความสำคัญในการวิเคราะห์เปรียบเทียบการโอนทรัพย์สินไม่มีตัวตนหรือสิทธิในสินทรัพย์ไม่มีตัวตน อยู่ในหัวข้อ D.2.1 ของบทที่ 6

1.128. ปัจจัยนี้จะมีผลมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับวิธีการกำหนดราคาโอน ภายใต้วิธีการกำหนดราคาโอนที่อธิบายไว้ในบทที่ 2 ของแนวปฏิบัตินี้ ข้อกำหนดของวิธีการเปรียบเทียบราคาที่มีได้ถูกรวมจะมีความเข้มงวดมากที่สุด ภายใต้วิธีการเปรียบเทียบราคาที่ไม่มีการควบคุม ภายใต้วิธีนี้ ความแตกต่างที่มีนัยสำคัญในลักษณะของทรัพย์สินหรือบริการสามารถส่งผลกระทบต่อราคาและจะต้องมีการพิจารณาปรับปรุงที่เหมาะสม (ดูในย่อหน้าที่ 2.16) ภายใต้วิธีราคาขายต่อและวิธีราคาทุนบวกกำไรส่วนเพิ่ม ความแตกต่างบางประการในลักษณะของทรัพย์สินหรือบริการมีแนวโน้มที่จะมีผลกระทบน้อยกว่าผลกระทบต่ออัตรากำไรขั้นต้นหรือส่วนเพิ่มของต้นทุน (ดูในย่อหน้าที่ 2.29 และ 2.47) และความแตกต่างในลักษณะของทรัพย์สินหรือบริการอาจมีความสำคัญน้อยกว่าในกรณีของวิธีการกำหนดราคาโอนจากกำไรของธุรกรรมเมื่อเทียบกับวิธีการกำหนดราคาโอนแบบดั้งเดิม (ดูในย่อหน้าที่ 2.75) อย่างไรก็ตาม ไม่ได้หมายความว่าหากเลือกใช้วิธีการกำหนดราคาโอนจากกำไรของธุรกรรมแล้วไม่ต้องพิจารณาความสามารถในการเปรียบเทียบในลักษณะของทรัพย์สินหรือบริการ เนื่องจากอาจเป็นไปได้ว่าความแตกต่างของผลิตภัณฑ์อาจนำมาซึ่งหรือสะท้อนถึงการทำงานที่แตกต่างกันของสินทรัพย์ที่ใช้ และ/หรือความเสี่ยงที่รับไว้ของฝ่ายที่ถูกทดสอบ ดูย่อหน้า 3.18-3.19 สำหรับการอธิบายเกี่ยวกับฝ่ายที่ถูกทดสอบ

1.129 ในทางปฏิบัติ เป็นที่สังเกตได้ว่าการวิเคราะห์ความสามารถในการเปรียบเทียบสำหรับวิธีการที่ใช้ตัวบ่งชี้กำไรขั้นต้นหรือกำไรสุทธิมักจะให้ความสำคัญกับความคล้ายคลึงกันของหน้าที่งานมากกว่าความ

คล้ายคลึงกันของผลิตภัณฑ์ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงและสถานการณ์ อาจยอมรับได้ที่จะขยายขอบเขตของการวิเคราะห์เปรียบเทียบให้ครอบคลุมการทำธุรกรรมที่ไม่ถูกควบคุมซึ่งผลิตภัณฑ์มีความแตกต่าง แต่มีหน้าที่งานที่คล้ายกัน อย่างไรก็ตาม การยอมรับแนวทางดังกล่าวขึ้นอยู่กับผลกระทบของความแตกต่างของผลิตภัณฑ์ที่มีต่อความน่าเชื่อถือของการเปรียบเทียบ และขึ้นอยู่กับว่ามีข้อมูลที่น่าเชื่อถือได้มากกว่าหรือไม่ ก่อนที่จะขยายการค้นหาให้ครอบคลุมธุรกรรมที่ไม่ถูกควบคุมที่อาจเปรียบเทียบได้จำนวนมากขึ้นตามหน้าที่ที่คล้ายคลึงกัน ควรพิจารณาด้วยว่าธุรกรรมดังกล่าวสามารถเสนอตัวเปรียบเทียบที่น่าเชื่อถือได้หรือไม่สำหรับธุรกรรมที่ถูกควบคุม

D.1.4. สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ

1.130 ราคาตามหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับอาจมีความแตกต่างกันในแต่ละตลาด แม้จะเป็นธุรกรรมที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินหรือบริการเดียวกัน ดังนั้นเพื่อให้บรรลุความสามารถในการเปรียบเทียบได้นั้น ตลาดที่กิจการที่เป็นอิสระและบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันดำเนินการอยู่นั้นต้องไม่มีความแตกต่างที่มีผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อราคาหรือสามารถปรับปรุงได้อย่างเหมาะสม ในขั้นตอนแรก ต้องระบุตลาดที่เกี่ยวข้องหรือตลาดที่มีสินค้าหรือบริการทดแทน สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจที่อาจเกี่ยวข้องกับการกำหนดความสามารถในการเปรียบเทียบตลาด ได้แก่ ที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ ขนาดของตลาด ขอบเขตของการแข่งขันในตลาดและตำแหน่งการแข่งขันของผู้ซื้อและผู้ขาย ความมีอยู่ (ความเสี่ยง) ของสินค้าและบริการทดแทน ระดับของอุปสงค์และอุปทานในตลาดโดยรวมและเฉพาะภูมิภาค และปัจจัยที่อาจเกี่ยวข้อง ได้แก่ กำลังซื้อของผู้บริโภค ลักษณะและขอบเขตของการควบคุมโดยรัฐบาลของตลาด ต้นทุนการผลิต ได้แก่ ต้นทุนที่ดิน แรงงาน และเงินทุน ค่าขนส่ง ระดับของตลาด (เช่น การขายปลีกหรือขายส่ง) วันที่และเวลาของการทำธุรกรรม และอื่น ๆ ข้อเท็จจริงและสภาพแวดล้อมของกรณีที่เหมาะสมจะพิจารณาจะเป็นตัวกำหนดว่าความแตกต่างในสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจมีผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อราคาหรือไม่ และสามารถปรับปรุงได้อย่างถูกต้องตามสมควรเพื่อขจัดผลกระทบของความแตกต่างดังกล่าวหรือไม่ คำแนะนำเพิ่มเติมเกี่ยวกับความสำคัญในการวิเคราะห์เปรียบเทียบคุณลักษณะของตลาดท้องถิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณลักษณะของตลาดท้องถิ่นที่ก่อให้เกิดการประหยัดต้นทุนจากสถานที่ตั้ง อยู่ในหัวข้อ D.6 ของบทนี้

1.131. การมีอยู่ของวัฏจักร (เช่น วัฏจักรด้านเศรษฐกิจ ด้านธุรกิจ หรือด้านผลิตภัณฑ์) คือหนึ่งในสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจที่ควรกำหนด ดูย่อหน้า 3.77 ที่เกี่ยวกับการใช้ข้อมูลหลายปีกรณีที่มีเรื่องวัฏจักร

1.132. ตลาดภูมิศาสตร์ถือเป็นสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจที่ควรถูกกำหนด ในการกำหนดตลาดที่เกี่ยวข้องเป็นคำถามข้อเท็จจริง ในอุตสาหกรรมจำนวนมากตลาดขนาดใหญ่ในภูมิภาคอาจมีอาณาเขตกว้างกว่าหนึ่งประเทศหรือเขตเศรษฐกิจอาจถูกพิจารณาว่ามีลักษณะเหมือนกัน ในขณะที่ตลาดอื่น ๆ แม้เป็นตลาดภายในประเทศแต่มีความแตกต่างระหว่างตลาด (หรือกระทั่งมีความแตกต่างภายในตลาด

ภายในประเทศ) ก็ถือว่ามีความสำคัญ

1.133. ในกรณีที่มีธุรกรรมที่ถูกควบคุมซึ่งมีลักษณะคล้ายกัน และดำเนินการโดยกลุ่มกิจการข้ามชาติในหลายประเทศหรือเขตเศรษฐกิจ แต่สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจในประเทศหรือเขตเศรษฐกิจเหล่านั้นมีลักษณะที่เหมือนกัน กรณีเช่นนี้อาจเหมาะสมสำหรับกลุ่มกิจการข้ามชาติเหล่านี้จะพึงพาการวิเคราะห์เปรียบเทียบที่ครอบคลุมประเทศหรือเขตเศรษฐกิจหลายแห่งเพื่อสนับสนุนนโยบายการกำหนดราคาโอนของกลุ่ม แต่มีสถานการณ์จำนวนมากที่กลุ่มกิจการข้ามชาติเสนอสินค้าและบริการที่มีความแตกต่างกันมากในแต่ละประเทศหรือเขตเศรษฐกิจ และ/หรือมีหน้าที่งานที่แตกต่างกันอย่างมากในแต่ละประเทศหรือเขตเศรษฐกิจ (มีการใช้สินทรัพย์ที่แตกต่างกันและความเสี่ยงที่รับไว้แตกต่างกัน) และ/หรือมีการใช้กลยุทธ์และ/หรือมีสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจที่แตกต่างกันอย่างมาก ในกรณีสถานการณ์หลัง การกลับไปใช้วิธีการวิเคราะห์เปรียบเทียบแบบหลายประเทศหรือเขตเศรษฐกิจอาจลดความน่าเชื่อถือได้

D.1.5. กลยุทธ์ทางธุรกิจ

1.134. ในการกำหนดราคาโอนนั้น กลยุทธ์ทางธุรกิจต้องถูกตรวจสอบในการกำหนดธุรกรรมและในการกำหนดความสามารถในการเปรียบเทียบ กลยุทธ์ทางธุรกิจควรพิจารณาถึงประเด็นต่าง ๆ ภายในองค์กร เช่น นวัตกรรมและการพัฒนาสินค้าใหม่ ระดับการกระจายธุรกิจ การระมัดระวังความเสี่ยง การประเมินการเปลี่ยนแปลงด้านการเมือง ผลต่อกฎหมายแรงงานที่มีอยู่ในปัจจุบันและที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ระยะเวลาการเตรียมการ และปัจจัยอื่นที่มีผลต่อการทำธุรกิจ กลยุทธ์ทางธุรกิจดังกล่าวอาจต้องนำมาพิจารณาเมื่อพิจารณาความสามารถในการเปรียบเทียบของธุรกรรมและกิจการที่มีถูกควบคุมและไม่ถูกควบคุม

1.135. กลยุทธ์ทางธุรกิจอาจรวมถึงวิธีการในการเจาะตลาดด้วย ผู้เสียภาษีที่หาทางเจาะตลาดหรือเพิ่มส่วนแบ่งการตลาดอาจจำเป็นต้องกำหนดราคาสินค้าของตนต่ำกว่าราคาสินค้าที่เทียบเคียงได้ในตลาดเดียวกันเป็นการชั่วคราว นอกจากนี้ผู้เสียภาษีที่มองหาตลาดใหม่หรือขยาย (หรือป้องกัน) ส่วนแบ่งการตลาดอาจต้องมีต้นทุนที่สูงขึ้นชั่วคราว (เช่น เนื่องจากต้นทุนในการเริ่มต้นหรือความพยายามทางการตลาดที่เพิ่มขึ้น) และด้วยเหตุนี้จึงทำให้ระดับกำไรของผู้เสียภาษีต่ำกว่าระดับกำไรของผู้เสียภาษีรายอื่นที่ดำเนินงานในตลาดเดียวกัน

1.136. ประเด็นด้านเวลาถือว่าเป็นปัญหาที่เฉพาะสำหรับสรรพากรในการประเมินว่าผู้เสียภาษีมีการดำเนินการกลยุทธ์ทางธุรกิจที่มีความแตกต่างไปจากตัวเปรียบเทียบที่เป็นไปได้หรือไม่ กลยุทธ์ทางธุรกิจบางอย่าง เช่น กลยุทธ์เจาะตลาดหรือขยายส่วนแบ่งการตลาดซึ่งจะส่งผลกระทบต่อกำไรในปัจจุบันของผู้เสียภาษีเพื่อคาดหมายว่าจะได้กำไรที่เพิ่มขึ้นในอนาคต ถ้าในอนาคตการเพิ่มขึ้นของกำไรทำไม่ได้เพราะกลยุทธ์ทางธุรกิจไม่สามารถเดินต่อไปเพราะเหตุที่ผู้เสียภาษีไม่ทำตามแผนที่ตั้งไว้ ดังนั้น ผลลัพธ์ด้านการกำหนดราคาโอนอาจต้องนำมาปรับปรุง อย่างไรก็ตามข้อจำกัดทางกฎหมายทำให้กรมสรรพากรไม่สามารถจะกลับไปตรวจสอบย้อนหลัง อย่างน้อยภายใต้เหตุผลนี้ กรมสรรพากรอาจต้องนำประเด็นของกล

ยุทธ์ทางธุรกิจไปตรวจสอบอย่างละเอียด

1.137. เมื่อประเมินว่าผู้เสียภาษีปฏิบัติตามกลยุทธ์ทางธุรกิจที่ลดผลกำไรชั่วคราวเพื่อแลกกับผลกำไรระยะยาวที่สูงขึ้นหรือไม่ควรนำปัจจัยหลายปัจจัยมาพิจารณา กรมสรรพากรเองก็ควรตรวจสอบการดำเนินการของคู่สัญญาเพื่อพิจารณาว่าสอดคล้องกับกลยุทธ์ทางธุรกิจที่อ้างไว้หรือไม่ ตัวอย่างเช่น หากผู้ผลิตเรียกเก็บเงินจากผู้จัดจำหน่ายในราคาต่ำกว่าตลาดซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกลยุทธ์การเจาะตลาด การประหยัดต้นทุนให้กับผู้จัดจำหน่ายอาจสะท้อนให้เห็นในราคาที่เรียกเก็บจากลูกค้าของผู้จัดจำหน่ายหรือในค่าใช้จ่ายในการเจาะตลาดที่เกิดขึ้นโดยผู้จัดจำหน่าย กลยุทธ์การเจาะตลาดของกลุ่มกิจการข้ามชาติอาจกำหนดขึ้นโดยผู้ผลิตหรือโดยผู้จัดจำหน่ายที่ทำหน้าที่แยกต่างหากจากผู้ผลิต (และต้นทุนที่เป็นผลจากผู้ผลิตรายใดรายหนึ่ง) หรือโดยทั้งสองรายที่ดำเนินการในลักษณะที่ประสานกัน นอกจากนี้ การทำการตลาดที่รุนแรงและการใช้การโฆษณาอย่างมากมักนำมาใช้คู่ไปกับกลยุทธ์การเจาะตลาดหรือการขยายตลาด ปัจจัยอีกประการหนึ่งที่ต้องพิจารณาคือลักษณะของความสัมพันธ์ระหว่างคู่สัญญากับธุรกรรมที่ถูกควบคุมจะสอดคล้องกับผู้เสียภาษีที่แบกรับต้นทุนของกลยุทธ์ทางธุรกิจหรือไม่ ตัวอย่างเช่น ในธุรกรรมที่เป็นอิสระ บริษัทที่ทำหน้าที่เป็นตัวแทนขายอย่างเดียวและมีความรับผิดชอบเพียงเล็กน้อยหรือไม่มีเลยสำหรับการพัฒนาตลาดในระยะยาว โดยทั่วไปจะไม่ต้องแบกรับต้นทุนของกลยุทธ์การเจาะตลาด แต่ในกรณีที่บริษัทดำเนินกิจกรรมการพัฒนาตลาดด้วยความเสี่ยงของตนเองและเพิ่มมูลค่าของผลิตภัณฑ์ผ่านเครื่องหมายการค้าหรือชื่อทางการค้าหรือเพิ่มค่าความนิยมที่เกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์ สถานการณ์เช่นนี้ควรสะท้อนให้เห็นในการวิเคราะห์หน้าที่งานเพื่อวัตถุประสงค์ในการกำหนดตัวเปรียบเทียบ

1.138. ข้อควรพิจารณาเพิ่มเติมคือ มีความคาดหวังที่เป็นไปได้หรือไม่ว่าการปฏิบัติตามกลยุทธ์ทางธุรกิจจะสร้างผลตอบแทนเพียงพอที่จะปรับต้นทุนให้เหมาะสมภายในระยะเวลาที่ยอมรับได้ตามหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ เป็นที่ทราบกันดีว่ากลยุทธ์ทางธุรกิจ เช่น การเจาะตลาดที่ล้มเหลว และการล้มเหลวดังกล่าวอาจไม่จำเป็นต้องทำให้กลยุทธ์ต้องถูกยกเลิกเพื่อวัตถุประสงค์ด้านกำหนดราคาโอน อย่างไรก็ตาม หากผลลัพธ์ที่คาดหวังนั้นไม่น่าเชื่อในห้วงเวลาที่ธุรกรรมเกิดขึ้น หรือหากกลยุทธ์ทางธุรกิจไม่ประสบความสำเร็จ แต่ยังคงดำเนินต่อไปเกินกว่าที่กิจการที่เป็นอิสระจะยอมรับได้ เช่นนี้ลักษณะของกลยุทธ์ทางธุรกิจจะมีความน่าสงสัยและเชื่อได้ว่าอาจจะต้องมีการปรับปรุงในการกำหนดราคาโอน ในการกำหนดระยะเวลาที่กิจการที่เป็นอิสระจะยอมรับนั้น กรมสรรพากรอาจต้องพิจารณาหลักฐานของกลยุทธ์ทางการค้าที่เห็นได้ชัดในประเทศหรือเขตเศรษฐกิจที่ดำเนินกลยุทธ์ทางธุรกิจนั้น อย่างไรก็ตามในท้ายที่สุด การพิจารณาที่สำคัญที่สุดคือกลยุทธ์ที่สงสัยนั้นสามารถคาดหวังได้ว่าจะพิสูจน์ผลกำไรได้ในอนาคตอันใกล้หรือไม่ (ในขณะที่ตระหนักว่ากลยุทธ์อาจล้มเหลว) และฝ่ายที่ปฏิบัติตามหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับพร้อมที่จะยอมลดความสามารถในการทำกำไรในช่วงเวลาเดียวกันภายใต้สถานการณ์ทางเศรษฐกิจและสภาพการแข่งขันดังกล่าว

D.2. การรับรู้ธุรกรรมที่วิเคราะห์อย่างถูกต้อง

1.139. ตามคำแนะนำในส่วนก่อนหน้านี้อ การวิเคราะห์การกำหนดราคาโอนจะระบุเนื้อหาของความสัมพันธ์ทางการค้าหรือการเงินระหว่างคู่สัญญา และจะมีการระบุธุรกรรมที่เกิดขึ้นจริงอย่างถูกต้อง โดยการวิเคราะห์ลักษณะเฉพาะที่เกี่ยวข้องทางเศรษฐกิจ

1.140. ในการวิเคราะห์ธุรกรรมที่เกิดขึ้นจริงระหว่างคู่สัญญาจะถูกอนุมานจากสัญญาที่เป็นลายลักษณ์อักษรและการดำเนินการของคู่สัญญา เงื่อนไขอย่างเป็นทางการที่ได้รับการยอมรับในสัญญาจะต้องได้รับการชี้แจงและเสริมด้วยการวิเคราะห์การดำเนินการของคู่สัญญาและลักษณะอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องทางเศรษฐกิจของการทำธุรกรรม (ดูหัวข้อ D.1.1) ในกรณีที่ลักษณะของธุรกรรมที่มีนัยสำคัญทางเศรษฐกิจไม่สอดคล้องกับสัญญาที่เป็นลายลักษณ์อักษร ธุรกรรมที่เกิดขึ้นจริงจะถูกกำหนดตามลักษณะของธุรกรรมที่สะท้อนให้เห็นจากการปฏิบัติของคู่สัญญา สมมติฐานความเสี่ยงตามสัญญาและการดำเนินการจริงเกี่ยวกับสมมติฐานความเสี่ยงจะได้รับการตรวจสอบโดยคำนึงถึงการควบคุมความเสี่ยง (ตามที่กำหนดไว้ในย่อหน้าที่ 1.65-1.68) และความสามารถทางการเงินในการรับความเสี่ยง (ตามที่กำหนดไว้ในย่อหน้าที่ 1.64) และด้วยเหตุนี้ความเสี่ยงที่สันนิษฐานภายใต้สัญญาอาจได้รับการจัดสรรตามการดำเนินการของคู่สัญญา และข้อเท็จจริงอื่น ๆ ตามขั้นตอนที่ 4 และ 5 ของกระบวนการวิเคราะห์ ความเสี่ยงในธุรกรรมที่ถูกควบคุมตามที่แสดงในหัวข้อที่ D.1.2.1.4 และ D.1.2.1.5 ดังนั้นการวิเคราะห์จะกำหนดสาระสำคัญที่เป็นข้อเท็จจริงของความสัมพันธ์ทางการค้าหรือทางการเงินระหว่างคู่สัญญาและระบุธุรกรรมที่เกิดขึ้นจริงอย่างถูกต้อง

1.141. ควรพยายามทุกวิถีทางเพื่อกำหนดราคาสำหรับการทำธุรกรรมจริงตามที่กำหนดไว้อย่างถูกต้อง ภายใต้หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ เครื่องมือและวิธีการต่าง ๆ ที่มีอยู่สำหรับกรมสรรพากรและผู้เสียภาษีจะระบุไว้ในบทต่อ ๆ ไปของแนวปฏิบัติฉบับนี้ กรมสรรพากรไม่ควรเพิกเฉยต่อธุรกรรมที่เกิดขึ้นจริงหรือแทนที่ธุรกรรมนั้นด้วยธุรกรรมอื่น เว้นแต่จะมีสถานการณ์พิเศษที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 1.142-1.145

1.142. สำหรับย่อหน้านี้จะกล่าวถึงสถานการณ์ที่การทำธุรกรรมระหว่างคู่สัญญาตามที่กำหนดไว้อย่างถูกต้องแต่ไม่ต้องนำมาใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในการกำหนดราคาโอน เนื่องจากการไม่รู้จริงอาจเป็นที่ถกเถียงกันและทำให้เกิดการเก็บภาษีซ้ำซ้อน จึงควรใช้ความพยายามในการกำหนดลักษณะที่แท้จริงของธุรกรรมและใช้การกำหนดราคาโอนตามหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับกับธุรกรรมที่อธิบายอย่างถูกต้องและเพื่อให้แน่ใจว่าการไม่รู้จริงไม่ได้ใช้เพียงเพราะการกำหนดราคาตามหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับเป็นเรื่องยาก ในกรณีที่ธุรกรรมเดียวกันระหว่างกิจการที่เป็นอิสระในสถานการณ์ที่เทียบเคียงได้ การไม่รู้จริงจะไม่นำมาใช้ (เช่น เมื่อลักษณะที่เกี่ยวข้องทางเศรษฐกิจทั้งหมดเหมือนกับธุรกรรมที่ถูกทดสอบเกิดขึ้นนอกเหนือจากกรณีที่คู่สัญญาเป็นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กัน) ที่สำคัญ ข้อเท็จจริงที่ว่าในการทำธุรกรรมบางอย่างอาจไม่สามารถพบได้ในธุรกรรมระหว่างกิจการที่เป็นอิสระ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าธุรกรรมนั้นไม่ควรได้รับการยอมรับ บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์

กันอาจมีความสามารถในการทำสัญญาที่หลากหลายกว่ากิจการที่ป็นอิสระ และอาจทำธุรกรรมในลักษณะเฉพาะที่ไม่พบหรือพบได้น้อยมากระหว่างกิจการที่เป็นอิสระ และจำเป็นต้องทำเช่นนั้นด้วยเหตุผลทางธุรกิจ การทำธุรกรรมตามที่ระบุอย่างถูกต้องอาจถูกเพิกเฉย หากมีเหตุผลในการแทนที่ด้วยธุรกรรมทางเลือกที่เป็นข้อตกลงที่เพิ่มขึ้นเกี่ยวกับธุรกรรมนั้น ดูโดยรวมแล้วอาจแตกต่างจากที่กิจการที่เป็นอิสระจะนำมาใช้โดยมีลักษณะที่มีเหตุผลในเชิงพาณิชย์ในสถานการณ์ที่เทียบเคียงได้ จึงทำให้ไม่สามารถกำหนดราคาที่สูงสองฝ่ายยอมรับได้ โดยพิจารณาจากมุมมองของตนและตัวเลือกที่มีอยู่จริงสำหรับแต่ละธุรกรรม ณ เวลาที่ทำธุรกรรม นอกจากนี้ยังเป็นตัวบ่งชี้ที่เกี่ยวข้องในการพิจารณาว่ากลุ่มกิจการข้ามชาติโดยรวมมีเกณฑ์ก่อนหักภาษีที่แยกแยะหรือไม่ เนื่องจากอาจเป็นตัวบ่งชี้ว่าธุรกรรมทั้งหมดนั้นขาดเหตุผลทางการค้าของข้อตกลงระหว่างกิจการที่ไม่มีความสัมพันธ์กัน

1.143. คำถามสำคัญในการวิเคราะห์ คือ ถ้ามว่าการทำธุรกรรมจริงซึ่งมีเหตุผลทางการค้าในข้อตกลงระหว่างกิจการที่ไม่มีความสัมพันธ์กันภายใต้สถานการณ์ทางเศรษฐกิจที่เทียบเคียงกันได้หรือไม่ ไม่ใช่การถามว่าธุรกรรมเดียวกันสามารถพบได้ในกิจการที่เป็นอิสระหรือไม่ การไม่รับรู้ธุรกรรมที่มีเหตุผลเชิงพาณิชย์ตามหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับไม่ใช่การประยุกต์ใช้หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับอย่างเหมาะสม การปรับโครงสร้างธุรกรรมทางธุรกิจที่ถูกต้องตามกฎหมายจะเป็นการใช้ความไม่เท่าเทียมกันโดยพลการซึ่งอาจเกิดจากการเก็บภาษีซ้อนที่สร้างขึ้นโดยที่ผู้จัดเก็บภาษีในประเทศอื่น ๆ ไม่ได้มีมุมมองเดียวกันว่าธุรกรรมควรมีโครงสร้างอย่างไร ดังนั้น ข้อเท็จจริงที่ว่าไม่มีการทำธุรกรรมลักษณะเดียวกันระหว่างกิจการที่เป็นอิสระไม่ได้หมายความว่าธุรกรรมนั้นไม่มีลักษณะของหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ

1.144. โครงสร้างสำหรับวัตถุประสงค์ในการกำหนดราคาโอน การทดแทนที่ผู้เสียภาษีนำมาปฏิบัติจริงควรมีความใกล้เคียงที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้กับข้อเท็จจริงของธุรกรรมที่เกิดขึ้นจริง และบรรลุผลที่คาดหวังในเชิงพาณิชย์ซึ่งจะทำให้ทั้งสองฝ่ายได้ราคาที่ยอมรับได้ในเวลาที่เข้าร่วมข้อตกลง

1.145. หลักเกณฑ์สำหรับการไม่รับรู้สามารถอธิบายได้โดยตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง 1

1.146. บริษัท S1 ดำเนินธุรกิจการผลิตที่ต้องมีการถือครองสินค้าคงคลังจำนวนมากและมีการลงทุนในโรงงานและเครื่องจักรเป็นจำนวนมาก บริษัทยังเป็นเจ้าของทรัพย์สินเชิงพาณิชย์ที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ที่มีแนวโน้มที่จะเกิดน้ำท่วมบ่อยครั้งในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา บริษัทประกันที่เป็นบุคคลภายนอกประสบกับความไม่แน่นอนอย่างมากเกี่ยวกับการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทน ส่งผลให้ไม่มีตลาดที่รองรับการประกันภัยทรัพย์สินในพื้นที่ดังกล่าว บริษัท S2 ซึ่งเป็นบริษัทในเครือ ให้การประกันภัยแก่บริษัท S1 และเบี้ยประกันภัยรายปีที่บริษัท S1 ต้องชำระคิดเป็น 80% ของมูลค่าสินค้าคงคลัง ทรัพย์สิน และเนื้อหาอื่น ในตัวอย่างนี้ บริษัท S1 ได้ทำธุรกรรมที่ไม่ใช่เหตุผลในเชิงพาณิชย์เพราะเป็นเพียงการไม่มีบริษัทรับประกันภัยเนื่องจากมีความเป็นไปได้ที่จะมีการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจำนวนมาก และการย้ายที่อยู่หรือการไม่ทำประกันอาจเป็นทางเลือกที่น่าสนใจมากกว่า และเนื่องจากการทำธุรกรรมนี้ไม่มีเหตุผลในเชิงพาณิชย์

จึงไม่มีราคาใดที่ทั้งบริษัท S1 และ บริษัท S2 ยอมรับจากมุมมองของแต่ละฝ่าย

1.147. ภายใต้แนวปฏิบัติในส่วนนี้ รายการค้าที่ไม่ควรถูกรับรู้ คือ บริษัท S1 ถูกพิจารณาเหมือนไม่ได้ซื้อประกันภัย และกำไรไม่ควรลดลงเพราะเหตุจากการจ่ายค่าเบี้ยประกันภัยให้กับบริษัท S2 และบริษัท S2 ถูกพิจารณาว่าไม่ได้ให้การประกันและไม่ต้องชดใช้หากมีการเรียกค่าสินไหมทดแทน

ตัวอย่าง 2

1.148. บริษัท S1 ทำการวิจัยตามกิจกรรมที่พัฒนาสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่ใช้ในการสร้างผลิตภัณฑ์ใหม่ที่สามารถสร้างและขายได้ บริษัท S1 ตกลงที่จะโอนสิทธิ์ไม่จำกัดในอนาคตของสินทรัพย์ไม่มีตัวตนนี้ซึ่งจะเกิดขึ้นในระยะเวลา 20 ปี ไปยังบริษัทที่เกี่ยวข้องกันคือบริษัท S2 และจะมีการชำระเงินจำนวนหนึ่ง ข้อตกลงนี้ไม่มีเหตุผลในเชิงพาณิชย์สำหรับทั้งสองฝ่าย เนื่องจากทั้งบริษัท S1 และบริษัท S2 ไม่มีวิธีที่เชื่อถือได้ในการพิจารณาว่าการชำระเงินนั้นสะท้อนถึงการประเมินมูลค่าที่เหมาะสมหรือไม่ ทั้งนี้เนื่องจากมีความไม่แน่นอนว่ากิจกรรมการพัฒนาช่วงใดที่บริษัท S1 อาจดำเนินการในช่วงเวลาดังกล่าว และเนื่องจากการประเมินมูลค่าผลลัพธ์ที่อาจเกิดขึ้นจะเป็นเพียงการคาดการณ์ ภายใต้แนวปฏิบัติในส่วนนี้ โครงสร้างของข้อตกลงที่นำมาใช้โดยผู้เชี่ยวชาญ รวมถึงรูปแบบการชำระเงินควรถูกแก้ไขเพื่อวัตถุประสงค์ในการวิเคราะห์การกำหนดราคาโอน และใช้โครงสร้างทดแทนที่สอดคล้องกับลักษณะเฉพาะที่เกี่ยวข้องทางเศรษฐกิจ รวมถึงหน้าที่งาน สินทรัพย์ที่ใช้ และความเสี่ยงที่รับได้ของความสัมพันธทางการค้าหรือการเงินของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กัน ข้อเท็จจริงเหล่านั้นจะจำกัดขอบเขตของโครงสร้างทดแทนที่เป็นไปได้ให้แคบลงเหลือโครงสร้างที่สอดคล้องกับข้อเท็จจริงของกรณีมากที่สุด (ตัวอย่างเช่น ข้อตกลงอาจถูกเปลี่ยนใหม่เป็นการจัดหาเงินทุนโดยบริษัท S2 หรือเป็นการให้บริการวิจัยโดยบริษัท S1 หรือหากสามารถระบุสินทรัพย์ไม่มีตัวตนเฉพาะเจาะจงให้เป็นใบอนุญาตที่มีเงื่อนไขการชำระเงินที่อาจเกิดขึ้นสำหรับการพัฒนาสินทรัพย์ไม่มีตัวตนเฉพาะเหล่านั้นได้ ให้พิจารณาตามแนวปฏิบัติเดียวกับสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่ประเมินค่าได้ยากตามความเหมาะสม)

D.3 ผลขาดทุน

1.149. เมื่อบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันรับรู้ผลขาดทุนอย่างต่อเนื่องในขณะที่กลุ่มกิจการข้ามชาติโดยรวมมีผลกำไร ข้อเท็จจริงเช่นนี้อาจทำให้ต้องมีการพิจารณาเป็นพิเศษเกี่ยวกับปัญหาการกำหนดราคาโอน จริงอยู่ที่ว่าบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันสามารถมีผลขาดทุนได้เช่นเดียวกับกิจการที่เป็นอิสระ ไม่ว่าจะเนื่องมาจากค่าใช้จ่ายในการเริ่มต้นกิจการจำนวนมาก สภาวะเศรษฐกิจที่ไม่เอื้ออำนวย ความไร้ประสิทธิภาพ หรือเหตุผลทางธุรกิจอื่น ๆ อย่างไรก็ตาม กิจการที่เป็นอิสระจะไม่พร้อมที่จะทนต่อผลขาดทุนอย่างไม่มีกำหนด กิจการที่เป็นอิสระที่ประสบปัญหาขาดทุนซ้ำซากจะหยุดดำเนินธุรกิจในที่สุด ในทางตรงกันข้าม บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันที่รับรู้ผลขาดทุนอาจยังคงดำเนินธุรกิจต่อไปได้ หากธุรกิจนั้นเป็นประโยชน์ต่อกลุ่มบริษัทข้ามชาติโดยรวม

1.150. ข้อเท็จจริงที่ว่ากิจการซึ่งมีผลขาดทุนมีการทำธุรกรรมกับบริษัทสมาชิกในกลุ่มกิจการข้ามชาติซึ่งมีผลกำไร ควรเป็นข้อบ่งชี้ให้ผู้เสียภาษีหรือกรมสรรพากรต้องตรวจสอบการกำหนดราคาโอน กิจการที่ขาดทุนอาจไม่ได้รับการชดเชยที่เพียงพอจากกลุ่มกิจการข้ามชาติซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของผลประโยชน์ที่ได้รับจากกิจกรรม ตัวอย่างเช่น กลุ่มกิจการข้ามชาติอาจต้องผลิตสินค้าและ/หรือบริการอย่างเต็มรูปแบบเพื่อให้สามารถแข่งขันได้และรับรู้ผลกำไรโดยรวม แต่บางสายผลิตภัณฑ์อาจต้องสูญเสียรายได้อยู่เป็นประจำ บริษัทหนึ่งของกลุ่มกิจการข้ามชาติอาจรับรู้การขาดทุนอย่างสม่าเสมอเนื่องจากผลิตสินค้าที่ก่อให้เกิดการขาดทุนทั้งหมด ในขณะที่บริษัทสมาชิกรายอื่น ๆ ผลิตสินค้าที่ทำกำไร กิจการที่เป็นอิสระจะให้บริการดังกล่าวก็ต่อเมื่อได้รับการชดเชยด้วยค่าตอบแทนที่เพียงพอ ดังนั้น วิธีหนึ่งในการแก้ไขปัญหาการกำหนดราคาโอนประเภทนี้คือถือว่ากิจการที่ขาดทุนได้รับค่าบริการประเภทเดียวกับที่กิจการที่เป็นอิสระจะได้รับตามหลักการของผลตอบแทนที่พึงได้รับ

1.151. ปัจจัยที่ต้องพิจารณาในการวิเคราะห์ผลขาดทุน คือ กลยุทธ์ทางธุรกิจที่อาจแตกต่างกันไปในแต่ละกลุ่มกิจการข้ามชาติด้วยเหตุผลทางประวัติศาสตร์ เศรษฐกิจ และวัฒนธรรมที่หลากหลาย การขาดทุนที่เกิดขึ้นเป็นประจำในช่วงเวลาที่เหมาะสมอาจได้รับการพิสูจน์ในบางกรณี โดยกลยุทธ์ทางธุรกิจในการกำหนดราคาที่ต่ำเป็นพิเศษเพื่อให้สามารถเจาะตลาดได้ ตัวอย่างเช่น ผู้ผลิตอาจลดราคาสินค้าของตนให้ต่ำลงถึงขนาดขาดทุนชั่วคราวเพื่อเข้าสู่ตลาดใหม่ เพื่อเพิ่มส่วนแบ่งในตลาดที่มีอยู่ เพื่อแนะนำสินค้าหรือบริการใหม่ หรือกีดกันคู่แข่งที่มีศักยภาพ อย่างไรก็ตาม การกำหนดราคาที่ต่ำเช่นนี้ควรเกิดขึ้นในระยะเวลากำหนดเท่านั้น โดยมีเป้าหมายเฉพาะในการสร้างผลกำไรในระยะยาว หากกลยุทธ์การกำหนดราคาดำเนินต่อไปเกินระยะเวลาที่เหมาะสม อาจจำเป็นต้องมีการปรับปรุงราคาโอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อข้อมูลเปรียบเทียบในช่วงหลายปีที่ผ่านมาแสดงให้เห็นว่า ผลขาดทุนเกิดขึ้นเป็นระยะเวลานานกว่าที่ส่งผลกระทบต่อกิจการที่เป็นอิสระที่เทียบเคียงได้ นอกจากนี้ กรมสรรพากรไม่ควรยอมรับราคาที่ต่ำเป็นพิเศษ (เช่น การกำหนดราคาที่ดินทุนส่วนเพิ่มในสถานการณ์ของกำลังการผลิตที่มีการจ้างงานน้อย) เป็นราคาตามหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ เว้นแต่ว่ากิจการที่เป็นอิสระมีการกำหนดราคาในลักษณะที่เทียบเคียงได้

D.4 ผลกระทบจากนโยบายรัฐบาล

1.152. มีบางสถานการณ์ที่ผู้เสียภาษีจะพิจารณาว่าราคาตามหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับต้องมีการปรับปรุงเพื่อรองรับการแทรกแซงของรัฐบาล เช่น การควบคุมราคา (รวมถึงการลดราคา) การควบคุมอัตราดอกเบี้ย การควบคุมการชำระค่าบริการหรือค่าธรรมเนียมการจัดการ การควบคุมการจ่ายค่าลิขสิทธิ์ การอุดหนุนภาคส่วนเฉพาะ การควบคุมการแลกเปลี่ยน ภาษีต่อต้านการทุ่มตลาด หรือนโยบายอัตราแลกเปลี่ยน ตามกฎหมาย การแทรกแซงของรัฐบาลเหล่านี้ควรได้รับการปฏิบัติเสมือนเป็นเงื่อนไขของตลาดในประเทศหรือเขตเศรษฐกิจหนึ่ง ๆ และโดยทั่วไปควรนำมาพิจารณาในการประเมินราคาโอนของผู้เสียภาษีในตลาดนั้น คำถามที่ควรคำนึงถึงก็คือว่าภายใต้เงื่อนไขเหล่านี้ ธุรกรรมที่ดำเนินการโดยฝ่ายที่ถูก

ควบคุมนั้นสอดคล้องกับธุรกรรมระหว่างกิจการที่เป็นอิสระหรือไม่

1.153. ปัญหาหนึ่งที่เกิดขึ้น คือ การกำหนดขั้นตอนที่การควบคุมราคาจะส่งผลกระทบต่อราคาของสินค้าหรือบริการ บ่อยครั้งผลกระทบต่อราคาโดยตรงจะอยู่ที่ราคาสุดท้ายที่ขายให้แก่ผู้บริโภค แต่กระนั้นก็อาจมีผลกระทบต่อราคาที่ย่ายในขั้นตอนก่อนหน้าในการจัดหาสินค้าสู่ตลาด ในทางปฏิบัติกิจการข้ามชาติอาจไม่ทำการปรับราคาโอนจากการควบคุมดังกล่าว และปล่อยให้ผู้ขายรายสุดท้ายประสบกับข้อจำกัดเกี่ยวกับกำไรที่อาจเกิดขึ้น หรืออาจเรียกเก็บราคาที่แบ่งปันภาระในทางใดทางหนึ่งระหว่างผู้ขายขั้นสุดท้ายและผู้จัดหาสินค้าชั้นกลาง เช่นนี้ ควรพิจารณาว่าผู้จัดหาสินค้าที่เป็นอิสระจะร่วมรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการควบคุมราคาหรือไม่ และกิจการที่เป็นอิสระจะแสวงหาสายผลิตภัณฑ์ทางเลือกและโอกาสทางธุรกิจหรือไม่ ในเรื่องนี้ ไม่น่าเป็นไปได้ที่กิจการที่เป็นอิสระจะเตรียมพร้อมในการผลิต แจกจ่าย หรือจัดหาผลิตภัณฑ์หรือบริการในเงื่อนไขที่ไม่ทำให้มีผลกำไร อย่างไรก็ตาม ก่อนข้างชัดเจนว่าประเทศหรือเขตเศรษฐกิจที่มีการควบคุมราคาจะต้องคำนึงว่าการควบคุมราคาเหล่านั้นจะส่งผลกระทบต่อกำไรที่สามารถรับรู้ได้โดยผู้ประกอบการที่ขายสินค้าภายใต้การควบคุมเหล่านั้น

1.154. ปัญหาพิเศษเกิดขึ้นเมื่อประเทศหรือเขตเศรษฐกิจขัดขวางหรือ "ปิดกั้น" การชำระหนี้ของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันให้แก่อีกกิจการหนึ่ง หรือตามข้อตกลงตามหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันหนึ่งจะถูกเรียกเก็บเงินจากอีกกิจการหนึ่ง ตัวอย่างเช่น การควบคุมการแลกเปลี่ยนอาจขัดขวางไม่ให้บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันโอนชำระดอกเบี้ยในต่างประเทศสำหรับเงินกู้ที่ดำเนินการโดยบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันอื่นที่อยู่ในประเทศหรือเขตเศรษฐกิจอื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ สถานการณ์นี้อาจได้รับการปฏิบัติที่แตกต่างกันโดยประเทศหรือเขตเศรษฐกิจสองแห่งที่เกี่ยวข้อง: ประเทศหรือเขตเศรษฐกิจของผู้กู้ถือว่าหรืออาจไม่ถือว่าดอกเบี้ยที่ยังไม่ได้โอนเป็นการชำระเงินแล้ว และประเทศหรือเขตเศรษฐกิจของผู้ให้กู้ถือว่าปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อผู้ให้กู้ว่าได้รับดอกเบี้ยแล้ว ตามกฎทั่วไปเกี่ยวกับการแทรกแซงของรัฐบาลที่ใช้กับธุรกรรมระหว่างบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันและธุรกรรมระหว่างกิจการที่เป็นอิสระอย่างเท่าเทียมกัน (ทั้งทางกฎหมายและในความเป็นจริง) วิธีการแก้ปัญหาเพื่อวัตถุประสงค์ทางภาษี สำหรับธุรกรรมที่เกิดขึ้นระหว่างบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันควรเหมือนกันกับที่ใช้สำหรับการทำธุรกรรมระหว่างกิจการที่เป็นอิสระ แต่ในกรณีที่มีการแทรกแซงของรัฐบาลที่ใช้กับธุรกรรมระหว่างบริษัทในเครือเท่านั้น ก็จะไม่วิธีแก้ไขปัญหาที่ชัดเจน วิธีหนึ่งในการจัดการกับปัญหานี้คือการนำหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับมาใช้ โดยมองว่าการแทรกแซงเป็นเงื่อนไขที่ส่งผลกระทบต่อเงื่อนไขของการทำธุรกรรม สนธิสัญญาอาจกล่าวถึงแนวทางที่มีให้สำหรับคู่สนธิสัญญา โดยเฉพาะในสถานการณ์ดังกล่าว

1.155. ความยากในการวิเคราะห์ประเด็นนี้ คือ บ่อยครั้งที่กิจการที่เป็นอิสระจะไม่ทำธุรกรรมที่การชำระเงินถูกปิดกั้น กิจการที่เป็นอิสระอาจพบว่าตัวเองอยู่ในข้อตกลงดังกล่าวเป็นครั้งคราว เป็นไปได้มากกว่าเป็น

เพราะการแทรกแซงของรัฐบาลถูกกำหนดขึ้นหลังจากเวลาที่ข้อตกลงเริ่มต้นขึ้นแล้ว แต่ดูเหมือนไม่น่าเป็นไปได้ที่กิจการที่เป็นอิสระจะเต็มใจรับความเสี่ยงอย่างมากจากการไม่ชำระเงินสำหรับค่าสินค้าหรือบริการที่ได้รับจากการทำข้อตกลงเมื่อการแทรกแซงของรัฐบาลที่รุนแรงเกิดขึ้น เว้นแต่การคาดการณ์ผลกำไรหรือผลตอบแทนที่คาดหวังจากกลยุทธ์ทางธุรกิจที่กิจการที่เป็นอิสระเสนอนั้นเพียงพอที่จะให้ผลตอบแทนในอัตราที่ยอมรับได้แม้ว่าจะมีการแทรกแซงของรัฐบาลที่อาจส่งผลต่อการชำระเงินก็ตาม

1.156. เนื่องจากกิจการที่เป็นอิสระอาจไม่มีส่วนร่วมในธุรกรรมภายใต้การแทรกแซงของรัฐบาล จึงไม่มีความชัดเจนว่าควรใช้หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับอย่างไร ความเป็นไปได้ประการหนึ่งคือการปฏิบัติต่อการชำระเงินที่เกิดขึ้นระหว่างบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันบนสมมติฐานที่ว่ากิจการที่เป็นอิสระในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกันจะยืนยันการชำระเงินด้วยวิธีการอื่น วิธีนี้จะปฏิบัติต่อฝ่ายที่ค้างชำระเงินที่ถูกปิดกั้นในฐานะผู้ให้บริการแก่กลุ่มกิจการข้ามชาติ วิธีการอื่นที่อาจมีในบางประเทศหรือเขตเศรษฐกิจ คือ การเลื่อนทั้งรายได้และค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องของผู้เสียภาษี กล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ ฝ่ายที่ถูกระงับการชำระเงินจะไม่ได้รับอนุญาตให้หักค่าใช้จ่าย เช่น ค่าใช้จ่ายทางการเงิน เพิ่มเติมจนกว่าจะมีการชำระเงิน ข้อกังวลหลักของกรมสรรพากรในสถานการณ์เหล่านี้คือฐานภาษี หากบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันเรียกร้องการหักเงินในการคำนวณภาษีสำหรับการชำระเงินที่ถูกปิดกั้น อีกฝ่ายควรมีรายได้ที่สอดคล้องกัน ไม่ว่าในกรณีใด ผู้เสียภาษีไม่ควรได้รับอนุญาตให้ปฏิบัติต่อการชำระเงินที่ถูกระงับจากบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันซึ่งแตกต่างจากการชำระเงินที่ถูกปิดกั้นเนื่องจากกิจการที่เป็นอิสระ

D.5. การใช้การประเมินราคาบุคลากร

1.157. กรมศุลกากรหลายแห่งใช้หลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับเป็นหลักในการเปรียบเทียบระหว่างมูลค่าของสินค้าที่นำเข้าโดยบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กัน ซึ่งอาจได้รับผลกระทบจากความสัมพันธ์พิเศษระหว่างบริษัทกับมูลค่าของสินค้าที่คล้ายกันที่นำเข้าโดยกิจการที่เป็นอิสระ วิธีการประเมินสำหรับจุดประสงค์ทางศุลกากรอาจไม่สอดคล้องกับวิธีการกำหนดราคาโอนที่ได้รับการยอมรับของ OECD ดังที่ได้กล่าวไปแล้ว การประเมินมูลค่าทางศุลกากรอาจมีประโยชน์ต่อหน่วยงานด้านภาษีในการประเมินลักษณะผลตอบแทนที่พึงได้รับของราคาโอนของธุรกรรมที่ถูกควบคุม และในทางกลับกัน เจ้าหน้าที่ศุลกากรอาจมีข้อมูลที่เป็นปัจจุบันเกี่ยวกับธุรกรรมที่อาจเกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ในการกำหนดราคาโอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากจัดทำโดยผู้เสียภาษี ในขณะที่กรมสรรพากรอาจมีเอกสารการกำหนดราคาโอนซึ่งให้ข้อมูลโดยละเอียดเกี่ยวกับสถานการณ์ของธุรกรรม

1.158. ผู้เสียภาษีอาจมีแรงจูงใจที่แข่งขันกันในการกำหนดค่าสำหรับวัตถุประสงค์ทางศุลกากรและภาษี โดยทั่วไป ผู้เสียภาษีนำเข้าสินค้าอาจสนใจที่จะกำหนดราคาต่ำสำหรับธุรกรรมเพื่อจุดประสงค์ทางศุลกากร เพื่อให้ภาษีศุลกากรที่ต่ำ (อาจมีข้อพิจารณาที่คล้ายคลึงกันซึ่งเกิดขึ้นกับภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีขาย และภาษีสรรพสามิต) อย่างไรก็ตาม สำหรับวัตถุประสงค์ทางภาษี ราคาที่จ่ายสูงขึ้นสำหรับสินค้าประเภท

เดียวกันเหล่านั้นจะเพิ่มต้นทุนที่หักได้ในประเทศหรือเขตเศรษฐกิจที่นำเข้า (แม้ว่าจะเพิ่มรายได้จากการขายของผู้ขายในประเทศหรือเขตเศรษฐกิจที่ส่งออกด้วย) ความร่วมมือระหว่างกรมสรรพากรและกรมศุลกากรภายในประเทศหรือเขตเศรษฐกิจหนึ่ง ๆ ในการประเมินราคาโอนกลายเป็นเรื่องธรรมดามากขึ้น และสิ่งนี้น่าจะช่วยลดจำนวนกรณีที่พบว่าการประเมินราคาศุลกากรไม่เป็นที่ยอมรับสำหรับวัตถุประสงค์ทางภาษี หรือในทางกลับกัน ความร่วมมือที่มากขึ้นในด้านการแลกเปลี่ยนข้อมูลจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง และไม่ควรเป็นเรื่องยากที่จะบรรลุผลสำเร็จในประเทศหรือเขตเศรษฐกิจที่มีการบริหารภาษีรายได้และภาษีศุลกากรแบบบูรณาการอยู่แล้ว ประเทศหรือเขตเศรษฐกิจที่มีการปกครองแยกกันอาจต้องการพิจารณาแก้ไขกฎการแลกเปลี่ยนข้อมูลเพื่อให้เข้าถึงข้อมูลได้ง่ายขึ้นระหว่างหน่วยงาน

D.6. การประหยัดจากที่ตั้งและลักษณะอื่น ๆ ของตลาดท้องถิ่น

1.159. ย่อหน้าที่ 1.130, 1.132 และ 6.120 ระบุว่าคุณลักษณะของตลาดทางภูมิศาสตร์ที่มีการดำเนินธุรกิจอาจส่งผลกระทบต่อความสามารถในการเปรียบเทียบและราคาตามหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ ปัญหาที่ยากสามารถเกิดขึ้นได้ในการประเมินความแตกต่างระหว่างตลาดตามภูมิศาสตร์ และในการพิจารณาการปรับปรุงสิ่งเปรียบเทียบที่เหมาะสม ปัญหาดังกล่าวอาจเกิดขึ้นจากการพิจารณาเรื่องการประหยัดต้นทุนที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานในตลาดใดตลาดหนึ่ง การประหยัดดังกล่าวบางครั้งเรียกว่าการประหยัดจากที่ตั้ง ในสถานการณ์อื่น ๆ ปัญหาความสามารถในการเปรียบเทียบสามารถเกิดขึ้นได้จากการพิจารณาข้อดีหรือข้อเสียของตลาดท้องถิ่นที่อาจไม่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการประหยัดจากที่ตั้ง

D.6.1. การประหยัดต้นทุนจากสถานที่ตั้ง

1.160. ย่อหน้าที่ 9.126-9.131 กล่าวถึงการปฏิบัติต่อการประหยัดต้นทุนจากสถานที่ตั้งในบริบทของการปรับโครงสร้างธุรกิจ หลักการที่อธิบายไว้ในย่อหน้าเหล่านี้ใช้โดยทั่วไปกับทุกสถานการณ์ที่มีการประหยัดต้นทุนจากสถานที่ตั้งเกิดขึ้น ไม่ใช่แค่ในกรณีของการปรับโครงสร้างธุรกิจเท่านั้น

1.161. คำแนะนำในย่อหน้าที่ 9.126 - 9.131 กล่าวว่าในการพิจารณาว่าจะใช้การประหยัดต้นทุนจากสถานที่ตั้งร่วมกันระหว่างบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันสองแห่งขึ้นไป จำเป็นต้องพิจารณา (1) การประหยัดต้นทุนจากสถานที่ตั้งเกิดขึ้นหรือไม่ (2) จำนวนเงินที่ประหยัดได้; (3) ขอบเขตที่บริษัทใดบริษัทหนึ่งหรือหลายบริษัทของกลุ่มกิจการข้ามชาติประหยัดต้นทุนจากสถานที่ตั้งหรือส่งต่อไปยังลูกค้าหรือผู้จำหน่ายที่เป็นอิสระ; และ (4) ในกรณีที่การประหยัดต้นทุนจากสถานที่ตั้งไม่ได้ส่งต่อไปยังลูกค้าหรือผู้จำหน่ายที่เป็นอิสระได้อย่างเต็มที่ จะต้องนำวิธีการที่กิจการที่เป็นอิสระที่ดำเนินงานภายใต้สถานการณ์ที่คล้ายคลึงกันใช้มาจัดสรรการประหยัดจากสถานที่ตั้งสุทธิที่เหลืออยู่

1.162. ในกรณีที่การวิเคราะห์หน้าทำงานแสดงให้เห็นว่ามีกรประหยัดต้นทุนจากสถานที่ตั้งซึ่งไม่ได้ส่งต่อไปยังลูกค้าหรือผู้จำหน่าย และในกรณีที่สามารถระบุหน่วยงานและธุรกรรมที่เทียบเคียงกันได้ในตลาดท้องถิ่น การเปรียบเทียบในตลาดท้องถิ่นเหล่านั้นจะให้ข้อบ่งชี้ที่น่าเชื่อถือที่สุดเกี่ยวกับวิธีการจัดสรรการประหยัดต้นทุนจากสถานที่ตั้งสุทธิระหว่างบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันตั้งแต่สอง

แห่งขึ้นไป ดังนั้น เมื่อมีสินค้าเปรียบเทียบในตลาดท้องถิ่นที่เชื่อถือได้และสามารถใช้เพื่อระบุราคาตามหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับได้ การปรับปรุงความสามารถในการเปรียบเทียบที่เกี่ยวกับการประหยัดต้นทุนจากสถานที่ตั้งจึงไม่จำเป็น

1.163. เมื่อตัวเปรียบเทียบในตลาดท้องถิ่นที่น่าเชื่อถือไม่สามารถหาได้ การตัดสินใจเกี่ยวกับการมีอยู่และการจัดสรรการประหยัดต้นทุนจากสถานที่ตั้งในบริษัทสมาชิกของกลุ่มกิจการข้ามชาติและการปรับปรุงความสามารถในการเปรียบเทียบใด ๆ ที่จำเป็นเพื่อใช้ในการพิจารณาการประหยัดต้นทุนจากสถานที่ตั้ง ควรขึ้นอยู่กับการวิเคราะห์ข้อเท็จจริงและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องทั้งหมด รวมถึงหน้าที่งาน ความเสี่ยงที่รับไว้ และการใช้สินทรัพย์ของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันในลักษณะที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 9.126-9.131

D.6.2. ลักษณะอื่น ๆ ของตลาดท้องถิ่น

1.164. คุณลักษณะของตลาดท้องถิ่นที่การดำเนินธุรกิจเกิดขึ้นอาจส่งผลต่อราคาตามหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับที่เกี่ยวกับธุรกรรมระหว่างบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กัน แม้ว่าคุณสมบัติบางอย่างอาจก่อให้เกิดการประหยัดต้นทุนจากสถานที่ตั้ง แต่คุณสมบัติอื่นๆ อาจก่อให้เกิดข้อกังวลเกี่ยวกับความสามารถในการเปรียบเทียบซึ่งไม่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการประหยัดดังกล่าว ตัวอย่างเช่น ความสามารถในการเปรียบเทียบและการวิเคราะห์หน้าที่งานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง อาจทำให้ทราบถึงลักษณะที่เกี่ยวข้องของตลาดทางภูมิศาสตร์ที่มีการผลิตหรือขายผลิตภัณฑ์ กำลังซื้อและความชอบผลิตภัณฑ์ของครัวเรือนในตลาดนั้น ไม่ว่าจะตลาดจะขยายตัวหรือหดตัว ระดับของการแข่งขันในตลาดและปัจจัยอื่นที่คล้ายคลึงกันที่ส่งผลต่อราคาและส่วนต่างที่สามารถรับรู้ได้ในตลาด ในทำนองเดียวกัน ความสามารถในการเปรียบเทียบและการวิเคราะห์หน้าที่งานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งอาจทำให้ทราบถึงความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานในประเทศ ความพร้อมใช้งานของกลุ่มคนงานที่ได้รับการฝึกอบรมหรือได้รับการศึกษา ความใกล้เคียงกับตลาดที่ทำกำไร และคุณลักษณะที่คล้ายคลึงกันในตลาดทางภูมิศาสตร์ที่มีการดำเนินธุรกิจนั้นสร้างข้อได้เปรียบหรือเสียเปรียบของตลาดที่ควรนำมาพิจารณา การปรับปรุงความสามารถในการเปรียบเทียบที่เหมาะสมควรคำนึงถึงปัจจัยดังกล่าว

1.165. ในการประเมินว่า จำเป็นต้องมีการปรับปรุงความสามารถในการเปรียบเทียบสำหรับคุณลักษณะของตลาดท้องถิ่นดังกล่าวหรือไม่ แนวทางที่น่าเชื่อถือที่สุดคือการอ้างอิงข้อมูลเกี่ยวกับธุรกรรมที่ไม่ถูกควบคุมที่เทียบเคียงได้ในตลาดทางภูมิศาสตร์นั้นระหว่างกิจการที่เป็นอิสระที่ทำหน้าที่คล้ายคลึงกัน ความเสี่ยงที่คล้ายคลึงกัน และการใช้สินทรัพย์ที่คล้ายคลึงกัน ธุรกรรมดังกล่าวดำเนินการภายใต้สภาวะตลาดเดียวกันกับธุรกรรมที่ถูกควบคุม ดังนั้น หากสามารถระบุธุรกรรมที่เทียบเคียงได้ในตลาดท้องถิ่นได้ จึงไม่จำเป็นต้องมีการปรับเปลี่ยนเฉพาะสำหรับคุณลักษณะของตลาดท้องถิ่น

1.166. ในสถานการณ์ที่ไม่สามารถระบุตัวเทียบเคียงได้ในตลาดท้องถิ่นที่เชื่อถือได้อย่างสมเหตุสมผล การกำหนดการปรับปรุงตัวเทียบเคียงที่เหมาะสมสำหรับคุณลักษณะของตลาดท้องถิ่น ควรพิจารณา

ข้อเท็จจริงและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องทั้งหมด เช่นเดียวกับการประหยัดต้นทุนจากสถานที่ตั้ง ในแต่ละกรณีที่ไม่สามารถระบุตัวเทียบเคียงได้ในตลาดท้องถิ่นที่เชื่อถือได้ จำเป็นต้องพิจารณา (1) ว่ามีข้อได้เปรียบหรือเสียเปรียบทางการตลาดอยู่หรือไม่ (2) จำนวนรายได้ ต้นทุน หรือกำไรที่เพิ่มขึ้นหรือลดลงเมื่อเทียบกับตัวเทียบเคียงที่ระบุได้จากตลาดอื่น ๆ ซึ่งเป็นผลมาจากความได้เปรียบหรือเสียเปรียบของตลาดในท้องถิ่น (3) ระดับที่ผลประโยชน์หรือภาระของคุณลักษณะของตลาดท้องถิ่นถูกส่งต่อไปยังลูกค้าหรือผู้จำหน่ายที่เป็นอิสระ และ (4) ผลประโยชน์หรือภาระที่เป็นของตลาดท้องถิ่น คุณสมบัติที่มีอยู่และไม่ได้ส่งต่อไปยังลูกค้าหรือผู้จำหน่ายที่เป็นอิสระอย่างสมบูรณ์ เช่นนี้ จะนำลักษณะที่กิจการที่เป็นอิสระที่ดำเนินงานภายใต้สถานการณ์ที่คล้ายคลึงกันมาใช้จัดสรรผลประโยชน์หรือภาระสุทธิดังกล่าวระหว่างกัน

1.167. ความจำเป็นในการปรับปรุงความสามารถในการเปรียบเทียบที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะของตลาดท้องถิ่นในกรณีที่ไม่สามารถระบุตัวเทียบเคียงได้ในตลาดท้องถิ่นที่เชื่อถือได้อย่างเหมาะสมอาจเกิดขึ้นได้ในบริบทที่แตกต่างกันหลายประการ ในบางสถานการณ์ ข้อดีหรือข้อเสียของตลาดอาจส่งผลกระทบต่อราคาของสินค้าหรือบริการที่พึงได้รับระหว่างบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กัน

1.168. ในกรณีอื่น ๆ การปรับโครงสร้างธุรกิจหรือการโอนสินทรัพย์ไม่มีตัวตนระหว่างบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันอาจทำให้ฝ่ายหนึ่งในการทำธุรกรรมได้รับประโยชน์จากความสามารถที่ได้เปรียบในตลาดท้องถิ่น หรือต้องการให้ฝ่ายนั้นรับภาระจากข้อเสียของตลาดท้องถิ่นในลักษณะที่ไม่สามารถทำได้หากไม่มีการปรับโครงสร้างธุรกิจหรือโอนสินทรัพย์ไม่มีตัวตน ในสถานการณ์ดังกล่าว การมีอยู่ของข้อได้เปรียบและเสียเปรียบในตลาดท้องถิ่นอาจส่งผลกระทบต่อราคาตามหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับที่เกี่ยวข้องกับการปรับโครงสร้างธุรกิจหรือการโอนสินทรัพย์ไม่มีตัวตน

1.169. ในการดำเนินการวิเคราะห์ราคาโอน สิ่งสำคัญคือต้องแยกความแตกต่างระหว่างคุณลักษณะของตลาดท้องถิ่นซึ่งไม่สามารถจับต้องได้กับสิทธิตามสัญญา ใบอนุญาตจากรัฐบาล หรือความรู้ที่จำเป็นในการใช้ประโยชน์จากตลาดนั้นซึ่งอาจเป็นสิ่งที่จับต้องไม่ได้ ประเภทของสินทรัพย์ไม่มีตัวตนเหล่านี้อาจมีมูลค่าสูงที่ควรนำมาพิจารณาในการวิเคราะห์ราคาโอนในลักษณะที่อธิบายไว้ในบทที่ 6 รวมถึงคำแนะนำเกี่ยวกับการให้รางวัลหน่วยงานสำหรับหน้าที่งาน สินทรัพย์ และความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่อยู่ในส่วน B ของบทที่ 6 ในบางสถานการณ์ สิทธิตามสัญญาและใบอนุญาตจากรัฐบาลอาจจำกัดการเข้าถึงของคู่แข่งในตลาดใดตลาดหนึ่ง และอาจส่งผลกระทบต่อลักษณะที่ผลทางเศรษฐกิจของคุณลักษณะตลาดท้องถิ่นถูกแบ่งปันระหว่างคู่สัญญาในธุรกรรมหนึ่ง ๆ นอกจากนี้ สิทธิตามสัญญาหรือใบอนุญาตจากรัฐบาลในการเข้าถึงตลาดอาจมีให้สำหรับผู้เข้ามาในตลาดจำนวนมากหรือทั้งหมดโดยมีข้อจำกัดเล็กน้อย

1.170. ตัวอย่างเช่น ประเทศหนึ่งอาจกำหนดให้ต้องออกใบอนุญาตตามกฎหมายระเบียบเพื่อเป็นเงื่อนไขเบื้องต้นในการดำเนินธุรกิจการจัดการการลงทุนในประเทศ และอาจจำกัดจำนวนบริษัทที่ต่างชาติเป็นเจ้าของซึ่งได้รับใบอนุญาตดังกล่าว ความสามารถในการเปรียบเทียบและการวิเคราะห์หน้าที่งานอาจบ่งชี้

ว่าคุณสมบัติสำหรับใบอนุญาตดังกล่าวจำเป็นต้องแสดงต่อหน่วยงานของรัฐที่เหมาะสมว่าผู้ให้บริการมีประสบการณ์และเงินทุนในระดับที่เหมาะสมในการดำเนินธุรกิจดังกล่าวในลักษณะที่มีชื่อเสียง ตลาดที่เกี่ยวข้องกับใบอนุญาตดังกล่าวอาจเป็นตลาดที่มีคุณสมบัติเฉพาะ ตัวอย่างเช่น อาจเป็นตลาดที่โครงสร้างของเงินบำนาญและการประกันก่อให้เกิดแหล่งเงินสดขนาดใหญ่ ความจำเป็นในการกระจายการลงทุนไปยังต่างประเทศ และส่งผลให้ความต้องการบริการการจัดการการลงทุนที่มีคุณภาพและความรู้เกี่ยวกับตลาดการเงินต่างประเทศสูง ส่งผลให้การให้บริการดังกล่าวมีกำไรสูง การวิเคราะห์เปรียบเทียบแสดงให้เห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับคุณสมบัติเหล่านั้นของตลาดในประเทศที่อาจส่งผลต่อราคาที่สามารถเรียกเก็บสำหรับบริการการจัดการการลงทุนบางประเภทและอัตรากำไรที่อาจได้รับการให้บริการดังกล่าว ภายใต้สถานการณ์เหล่านี้ ประเด็นของสินทรัพย์ไม่มีตัวตน (เช่น ใบอนุญาตตามข้อบังคับในการให้บริการการจัดการการลงทุน) อาจอนุญาตให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือหลายฝ่ายที่ถือใบอนุญาตตั้งส่วนแบ่งผลประโยชน์จากการดำเนินงานในตลาดท้องถิ่น รวมถึงผลประโยชน์ที่ได้รับจากคุณลักษณะเฉพาะของตลาดนั้นมากกว่าที่จะเป็นในกรณีที่ไม่มีข้อกำหนดการออกใบอนุญาต อย่างไรก็ตาม ในการประเมินผลกระทบของใบอนุญาตตามกฎหมายระเบียบ ในบางกรณีอาจมีความสำคัญในการพิจารณาการมีส่วนร่วมของทั้งสมาชิกกลุ่มท้องถิ่นในตลาดท้องถิ่นและสมาชิกกลุ่มอื่น ๆ นอกตลาดท้องถิ่นในการใช้ความสามารถที่จำเป็นเพื่อให้ได้รับใบอนุญาต ตามที่อธิบายไว้ในส่วน B ของบทที่ 6

1.171. ในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน การเปรียบเทียบและการวิเคราะห์หน้าที่งานอาจแนะนำว่าจำเป็นต้องมีใบอนุญาตประกอบธุรกิจที่ออกโดยรัฐบาลเป็นเงื่อนไขเบื้องต้นสำหรับการให้บริการเฉพาะในตลาดทางภูมิศาสตร์ อย่างไรก็ตาม อาจเป็นกรณีที่ใบอนุญาตดังกล่าวพร้อมใช้งานสำหรับผู้สมัครที่มีคุณสมบัติเหมาะสมและไม่มีผลในการจำกัดจำนวนคู่แข่งในตลาด ภายใต้สถานการณ์ดังกล่าว ข้อกำหนดเกี่ยวกับใบอนุญาตอาจไม่เป็นอุปสรรคสำคัญต่อการเจาะตลาด และการครอบครองใบอนุญาตดังกล่าวอาจไม่ส่งผลกระทบใด ๆ ที่มองเห็นได้ในลักษณะที่แบ่งปันผลประโยชน์ของการดำเนินงานในตลาดท้องถิ่นระหว่างกิจการที่เป็นอิสระ

D.7. การใช้แรงงานร่วมกัน

1.172. ธุรกิจบางแห่งประสบความสำเร็จในการใช้พนักงานที่มีคุณสมบัติเฉพาะหรือมีประสบการณ์ร่วมกัน การมีอยู่ของกลุ่มพนักงานดังกล่าวอาจส่งผลกระทบต่อราคาค่าบริการที่ทำโดยพนักงานกลุ่มนี้หรือส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการให้บริการหรือสินค้าที่ผลิตโดยองค์กร โดยปกติแล้วปัจจัยดังกล่าวควรนำมาพิจารณาในการวิเคราะห์การเปรียบเทียบราคาโอน ในกรณีที่เป็นไปได้ที่จะกำหนดผลประโยชน์หรือผลเสียของแรงงานที่ใช้ร่วมกันเฉพาะหน้ากับแรงงานของกิจการที่มีส่วนร่วมในการทำธุรกรรมที่อาจเทียบเคียงได้ การปรับปรุงตัวเปรียบเทียบอาจทำขึ้นเพื่อสะท้อนผลกระทบของแรงงานที่ใช้ร่วมกันต่อราคาสินค้าหรือบริการ

1.173. ในการปรับโครงสร้างธุรกิจบางรายการและธุรกรรมที่คล้ายคลึงกัน อาจเป็นกรณีที่พนักงานถูกโอนย้ายจากบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันแห่งหนึ่งไปยังอีกบริษัทหนึ่ง เนื่องจากเป็นส่วนหนึ่งของธุรกรรม ในสถานการณ์เช่นนี้ อาจเป็นไปได้ว่าการโอนย้ายพนักงานพร้อมกับสินทรัพย์ที่โอนย้ายอื่น ๆ ของธุรกิจจะช่วยผู้รับโอนประหยัดเวลาและค่าใช้จ่ายในการจ้างและฝึกอบรมพนักงานใหม่ แต่ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับวิธีการกำหนดราคาโอนที่ใช้ในการประเมินธุรกรรมโดยรวมด้วย ในกรณีดังกล่าวอาจเหมาะสมที่จะสะท้อนถึงการประหยัดเวลาและค่าใช้จ่ายดังกล่าวในรูปแบบของการปรับปรุงตัวเปรียบเทียบกับราคาผลตอบแทนที่พึงได้รับที่เรียกเก็บจากสินทรัพย์ที่โอน สำหรับสถานการณ์อื่น ๆ การโอนย้ายพนักงานที่ใช้ร่วมกันอาจส่งผลต่อความยืดหยุ่นของผู้รับโอนในการจัดโครงสร้างการดำเนินธุรกิจ และอาจก่อให้เกิดหนี้สินหากพนักงานเหล่านั้นถูกเลิกจ้าง ในกรณีดังกล่าว จึงอาจเป็นการเหมาะสมสำหรับการจ่ายค่าชดเชยที่เกี่ยวข้องกับการปรับโครงสร้างเพื่อสะท้อนให้เห็นถึงหนี้สินและข้อจำกัดที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต

1.174. ย่อน้ำก่อนหน้าไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อเสนอแนะว่าการโอนย้ายหรือการเลื่อนตำแหน่งของพนักงานแต่ละคนระหว่างบริษัทสมาชิกของกลุ่มกิจการข้ามชาติควรได้รับค่าตอบแทนแยกกันเป็นเรื่องทั่วไป เนื่องจากในหลายกรณี การโอนย้ายพนักงานแต่ละคนระหว่างบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันไม่จำเป็นต้องมีการจ่ายค่าตอบแทน ในกรณีที่พนักงานไปปฏิบัติงาน (นั่นคือ พนักงานยังคงรับเงินเดือนจากผู้โอน แต่ทำงานให้กับผู้รับโอน) ในหลายกรณี ค่าตอบแทนที่พึงได้รับที่เหมาะสมสำหรับบริการของพนักงานที่ไปปฏิบัติงานจะเป็นการจ่ายเงินที่จำเป็นเท่านั้น

1.175. อย่างไรก็ตาม ควรสังเกตว่าในบางสถานการณ์ การโอนย้ายหรือการไปปฏิบัติงานของพนักงานหนึ่งคนขึ้นไปอาจส่งผลให้เกิดการถ่ายโอนความรู้อันมีค่าหรือสินทรัพย์ไม่มีตัวตนจากบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันแห่งหนึ่งไปยังอีกบริษัทหนึ่ง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงและสถานการณ์ ตัวอย่างเช่น พนักงานซึ่งรับเงินเดือนจากบริษัท A แต่ทำงานให้บริษัท B อาจมีความรู้เรื่องสูตรลับที่เป็นของบริษัท A และอาจทำให้อสูตรลับนั้นพร้อมใช้งานสำหรับบริษัท B เพื่อใช้ในการดำเนินการเชิงพาณิชย์ ในทำนองเดียวกัน พนักงานของบริษัท A ที่ไปปฏิบัติงานให้บริษัท B เพื่อช่วยในการเริ่มต้นโรงงานอาจทำให้บริษัท B มีองค์ความรู้ด้านการผลิตพร้อมใช้ในการดำเนินการเชิงพาณิชย์ ในกรณีที่การจัดหาความรู้หรือสินทรัพย์ไม่มีตัวตนอื่น ๆ เป็นผลมาจากการโอนย้ายหรือการไปปฏิบัติงานของพนักงาน ควรแยกวิเคราะห์ตามคำแนะนำในบทที่ 6 และควรจ่ายราคาที่เหมาะสมสำหรับสิทธิ์ในการใช้สินทรัพย์ไม่มีตัวตน

1.176. ยิ่งไปกว่านั้น ควรสังเกตด้วยว่าการเข้าถึงการใช้แรงงานร่วมกันด้วยทักษะและประสบการณ์เฉพาะ อาจช่วยเพิ่มมูลค่าของสินทรัพย์ไม่มีตัวตนหรือสินทรัพย์อื่น ๆ ที่ถ่ายโอน แม้ว่าพนักงานจะไม่ถูกโอนย้ายก็ตาม ตัวอย่างที่ 23 ในภาคผนวก 1 ของบทที่ 4 แสดงให้เห็นรูปแบบข้อเท็จจริงที่ปฏิสัมพันธ์ระหว่างสินทรัพย์ไม่มีตัวตนและการเข้าถึงแรงงานที่ใช้ร่วมกันอาจเป็นปัจจัยสำคัญในการวิเคราะห์ราคาโอน

D.8. การทำงานร่วมกันของกลุ่มกิจการข้ามชาติ

1.177. ปัญหาความสามารถในการเปรียบเทียบและความจำเป็นในการปรับปรุงตัวเปรียบเทียบสามารถเกิดขึ้นได้เนื่องจากมีการทำงานร่วมกันของกลุ่มกิจการข้ามชาติ ในบางสถานการณ์ กลุ่มกิจการข้ามชาติ และบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันที่ประกอบกันเป็นกลุ่มกิจการดังกล่าว อาจได้รับประโยชน์จากการมีปฏิสัมพันธ์หรือการทำงานร่วมกันระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม ซึ่งโดยทั่วไปแล้วจะไม่เกิดขึ้นกับบริษัทที่เป็นอิสระที่ตกอยู่ในสถานการณ์ที่คล้ายกัน การทำงานร่วมกันของกลุ่มกิจการดังกล่าว อาจเป็นผลมาจากการรวมอำนาจในการซื้อเข้าด้วยกัน หรือปริมาณการซื้อที่ทำให้ราคาถูกลง การบูรณาการระบบคอมพิวเตอร์และการสื่อสารรวมกัน การจัดการแบบบูรณาการ การกำจัดความซ้ำซ้อน ความสามารถในการกู้ยืมที่เพิ่มขึ้น และปัจจัยอื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน การทำงานร่วมกันของกลุ่ม มักจะเป็นผลดีต่อกลุ่มโดยรวม จึงอาจทำให้กำไรรวมที่ได้รับจากบริษัทสมาชิกในกลุ่มเพิ่มขึ้นด้วย ขึ้นอยู่กับว่าการประหยัดต้นทุนที่คาดไว้นั้นเกิดขึ้นจริงหรือไม่ และสถานะการแข่งขันเป็นอย่างไร แต่ในบางสถานการณ์ การทำงานร่วมกันอาจส่งผลด้านลบ เช่น เมื่อขนาดและขอบเขตของการดำเนินงานของกิจการสร้างอุปสรรคเกี่ยวกับกฎระเบียบต่าง ๆ ที่กิจการขนาดเล็กและรวดเร็วกว่าไม่เคยเผชิญ หรือเมื่อส่วนหนึ่งของธุรกิจต้องทำงานผ่านคอมพิวเตอร์หรือระบบสื่อสารที่ไม่มีประสิทธิภาพสูงสุดสำหรับธุรกิจ ทั้งนี้เนื่องจากมาตรฐานของทั้งกลุ่มถูกกำหนดขึ้นโดยกลุ่มกิจการข้ามชาติ

1.178. ย่อหน้า 7.13 ซ้ำให้เห็นว่าบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันไม่ควรได้รับการพิจารณาให้ได้รับบริการภายในกลุ่มหรือจำเป็นต้องมีการจ่ายเงินใด ๆ เมื่อได้รับผลประโยชน์ที่ไม่คาดหวัง ซึ่งเป็นผลมาจากการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มกิจการข้ามชาติที่ใหญ่กว่าเท่านั้น ในบริบทนี้ คำว่าบังเอิญ หมายถึง ผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นโดยอาศัยความร่วมมือของกลุ่มบริษัทเพียงอย่างเดียว และไม่มีเจตนาในการกระทำหรือธุรกรรมร่วมกันที่นำไปสู่ผลประโยชน์นั้น คำว่าบังเอิญไม่ได้หมายถึงปริมาณของผลประโยชน์หรือบอกว่าผลประโยชน์ดังกล่าวต้องปริมาณเล็กน้อยหรือค่อนข้างไม่มีนัยสำคัญ สอดคล้องกับมุมมองทั่วไปเกี่ยวกับผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นกับการเป็นสมาชิกกลุ่ม เมื่อผลประโยชน์ร่วมกันหรือภาระของการเป็นสมาชิกกลุ่มเกิดขึ้นเพียงเพราะผลจากการเป็นสมาชิกในกลุ่มกิจการข้ามชาติ และปราศจากการกระทำร่วมกันโดยเจตนาของสมาชิกในกลุ่ม หรือการบริการ หรือหน้าที่งานอื่นโดยสมาชิกในกลุ่ม ผลประโยชน์ร่วมกันของการเป็นสมาชิกกลุ่มไม่จำเป็นต้องได้รับค่าตอบแทนแยกต่างหากหรือจัดสรรเฉพาะระหว่างสมาชิกของกลุ่มกิจการข้ามชาติ

1.179. อย่างไรก็ตาม ในบางสถานการณ์ ผลประโยชน์ร่วมกันและภาระของการเป็นสมาชิกกลุ่มอาจเกิดขึ้นเนื่องจากการดำเนินการของกลุ่มร่วมกันโดยเจตนา และอาจทำให้กลุ่มกิจการข้ามชาติมีความได้เปรียบในเชิงโครงสร้างที่ระบุได้ชัดเจนหรือเสียเปรียบในตลาดเหนือผู้ร่วมตลาดที่ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มกิจการข้ามชาติและที่เกี่ยวข้องกับธุรกรรมเทียบเคียง ไม่ว่าจะมีความได้เปรียบหรือเสียเปรียบเชิงโครงสร้างดังกล่าวอยู่ ลักษณะและแหล่งที่มาของผลประโยชน์หรือภาระที่เสริมกันเป็นเช่นไร และไม่ว่า

ผลประโยชน์หรือภาระที่เสริมกันนั้นเกิดขึ้นจากการดำเนินการของกลุ่มร่วมกันโดยเจตนาหรือไม่นั้นสามารถระบุได้ผ่านการวิเคราะห์หน้าที่งานและการวิเคราะห์เปรียบเทียบอย่างละเอียดเท่านั้น³

1.180. ตัวอย่างเช่น หากกลุ่มดำเนินการตามขั้นตอนเพื่อรวมศูนย์การจัดซื้อไว้ในบริษัทกลุ่มเดียวเพื่อใช้ประโยชน์จากส่วนลดตามปริมาณ และบริษัทในกลุ่มนั้นขายสินค้าที่ซื้อต่อให้กับสมาชิกในกลุ่มรายอื่น ๆ การดำเนินการของกลุ่มร่วมกันโดยเจตนาจะเกิดขึ้นเพื่อใช้ประโยชน์จากการใช้อำนาจจัดซื้อแบบกลุ่ม ในทำนองเดียวกัน หากผู้จัดการฝ่ายจัดซื้อส่วนกลางของบริษัทแม่หรือศูนย์การจัดการระดับภูมิภาคดำเนินการบริการโดยการเจรจาส่วนลดกับผู้จำหน่ายให้ทั้งกลุ่มโดยมีเงื่อนไขว่าจะบรรลุระดับการซื้อขั้นต่ำของทั้งกลุ่ม จากนั้นสมาชิกกลุ่มจึงซื้อจากผู้จำหน่ายรายนั้นและรับส่วนลด การดำเนินการกลุ่มร่วมกันโดยเจตนาได้เกิดขึ้นแม้ว่าจะไม่มีธุรกรรมการซื้อและการขายที่เฉพาะเจาะจงระหว่างสมาชิกในกลุ่ม ในกรณีที่ผู้จำหน่ายเพียงฝ่ายเดียวเสนอราคาที่น่าพอใจให้กับสมาชิกรายหนึ่งในกลุ่มโดยหวังว่าจะดึงดูดการทำธุรกรรมจากสมาชิกรายอื่น ๆ จะไม่มีการรวมตัวกันของกลุ่มโดยเจตนา

1.181. ในกรณีที่มีการทำงานร่วมกันที่เกิดจากการกระทำของกลุ่มโดยเจตนาเพื่อให้สมาชิกของกลุ่มกิจการข้ามชาติมีข้อได้เปรียบหรือมีภาระที่สำคัญ ซึ่งไม่ใช่ลักษณะของบริษัทที่เป็นอิสระที่เทียบเคียงได้พึงกระทำ จึงจำเป็นต้องกำหนด (1) ลักษณะของข้อได้เปรียบหรือเสียเปรียบ (2) จำนวนผลประโยชน์หรือผลเสียที่ได้รับ และ (3) ควรแบ่งผลประโยชน์หรือผลเสียนั้นอย่างไรระหว่างสมาชิกของกลุ่มกิจการข้ามชาติ

1.182. หากมีการมีการทำงานร่วมกันของกลุ่มที่สำคัญและสามารถนำมาประกอบเป็นการกระทำของกลุ่มโดยเจตนา โดยทั่วไปแล้วสมาชิกของกลุ่มควรแบ่งปันผลประโยชน์ของการทำงานร่วมกันดังกล่าวตามสัดส่วนของการมีส่วนร่วมในการทำงานร่วมกันนั้น ตัวอย่างเช่น เมื่อสมาชิกของกลุ่มดำเนินการร่วมกันโดยเจตนาเพื่อรวบรวมกิจกรรมการจัดซื้อเพื่อใช้ประโยชน์จากราคาที่ต่ำลงอันเป็นผลจากการจัดซื้อในปริมาณมาก เช่นนี้ ประโยชน์ของการจัดซื้อจำนวนมากควรแบ่งปันตามสัดส่วนของปริมาณการซื้อของสมาชิกในกลุ่ม โดยประโยชน์ที่แบ่งนั้นต้องเป็นผลประโยชน์หลังจากให้ผลตอบแทนที่เหมาะสมแก่ฝ่ายที่ประสานงานกิจกรรมการจัดซื้อแล้ว

1.183. การปรับปรุงตัวเปรียบเทียบอาจต้องพิจารณาถึงการทำงานร่วมกันของกลุ่มด้วย

³ ในแง่ของความแตกต่างของกฎหมายท้องถิ่น ประเทศหรือเขตเศรษฐกิจบางแห่งถือว่าการกระทำร่วมกันโดยเจตนาเป็นการทำธุรกรรมเสมอ ในขณะที่บางประเทศหรือเขตเศรษฐกิจไม่พิจารณา อย่างไรก็ตาม มุมมองที่เป็นเอกฉันท์คือ ในทั้งสองสถานการณ์ การกระทำร่วมกันโดยเจตนาที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันซึ่งปฏิบัติหน้าที่งาน ใช้สินทรัพย์ หรือยอมรับความเสี่ยงเพื่อประโยชน์ของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันอย่างน้อยหนึ่งกิจการ กรณีเช่นนี้ จำเป็นต้องมีการจ่ายค่าตอบแทนตามหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ ดูตัวอย่างที่ 5 ในย่อหน้า 1.190-1.193

ตัวอย่าง 1

1.184. P เป็นบริษัทแม่ของกลุ่มกิจการข้ามชาติที่ประกอบธุรกิจบริการทางการเงิน เนื่องจากคุณภาพของงบดุลรวมของกลุ่ม ทำให้ P สามารถรักษาอันดับเครดิต AAA ไว้ได้อย่างสม่ำเสมอ S เป็นสมาชิกของกลุ่มที่มีส่วนร่วมในการให้บริการทางการเงินประเภทเดียวกันกับสมาชิกในกลุ่มรายอื่น ๆ และดำเนินการในวงกว้างในตลาดที่สำคัญ แต่คุณภาพงบดุลของ S ทำให้ได้รับการประเมินอันดับเครดิตที่ Baa เท่านั้น อย่างไรก็ตาม เนื่องจากการเป็นสมาชิกของ S ในกลุ่ม P ผู้ให้กู้อิสระรายใหญ่ยินดีที่จะให้ยืมในอัตราดอกเบี้ยที่จะเรียกเก็บกับผู้กู้อิสระที่มีอันดับเครดิต A นั่นคือ อัตราดอกเบี้ยที่ต่ำกว่าที่จะเรียกเก็บหาก S เป็นนิติบุคคลอิสระที่มีคุณภาพงบดุลเท่าเดิม แต่มีอัตราดอกเบี้ยที่สูงกว่าที่บริษัทแม่ของกลุ่มจะได้รับ

1.185. สมมติว่า S กู้ยืมเงินจำนวน 50 ล้านยูโรจากผู้ให้กู้อิสระในอัตราดอกเบี้ยในตลาดสำหรับผู้ที่มีอันดับเครดิต A และสมมติเพิ่มเติมว่า S กู้ยืมเงินจำนวน 50 ล้านยูโรจาก T ซึ่งเป็นบริษัทย่อยอีกแห่งหนึ่งของ P ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกันกับผู้ให้กู้อิสระ โดยมีข้อตกลงและเงื่อนไขเดียวกันและในอัตราดอกเบี้ยเดียวกันกับที่เรียกเก็บโดยผู้ให้กู้อิสระ (เช่น อัตราดอกเบี้ยสำหรับบริษัทที่ได้รับอันดับเครดิต A) สันนิษฐานเพิ่มเติมว่าในการกำหนดข้อตกลงและเงื่อนไขนี้ ผู้ให้กู้อิสระได้รับทราบการกู้ยืมอื่น ๆ ของ S รวมถึงการกู้ยืมพร้อมกันแก่ S จาก T

1.186. ภายใต้สถานการณ์เหล่านี้ อัตราดอกเบี้ยซึ่ง T เรียกเก็บจาก S ถือเป็นอัตราดอกเบี้ยตามหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับ เนื่องจาก (1) อัตราดอกเบี้ยที่เรียกเก็บจาก S เป็นอัตราเดียวกับที่ผู้ให้กู้อิสระเรียกเก็บในธุรกรรมที่เทียบเคียงได้ และ (2) ไม่จำเป็นต้องมีการชำระเงินหรือการปรับปรุงตัวเปรียบเทียบสำหรับผลประโยชน์การทำงานร่วมกันของกลุ่มที่ทำให้ S สามารถทำการกู้ยืมจากกิจการที่เป็นอิสระในอัตราดอกเบี้ยที่ต่ำกว่าที่จะเป็นไปได้หากไม่ได้เป็นสมาชิกของกลุ่ม เนื่องจากผลประโยชน์ร่วมกันจากความสามารถในการกู้ยืมเกิดขึ้นจากการเป็นสมาชิกกลุ่มของ S เพียงอย่างเดียวและไม่ได้มาจากการกระทำร่วมกันโดยเจตนาของสมาชิกในกลุ่มกิจการข้ามชาติ

ตัวอย่าง 2⁴

1.187. ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสถานะเครดิตและความสามารถในการกู้ยืมของ S นั้นเหมือนกับข้อเท็จจริงในตัวอย่างก่อนหน้านี้ นั่นคือ S ยืมเงินจำนวน 50 ล้านยูโรจากธนาคาร A การวิเคราะห์หน้าที่งานชี้ให้เห็นว่าธนาคาร A จะให้ S กู้ยืมในอัตราดอกเบี้ยที่ใช้กับผู้กู้ที่ได้รับการจัดอันดับเครดิต A โดยไม่มีการรับประกันอย่างเป็นทางการ อย่างไรก็ตาม P ตกลงที่จะค้ำประกันเงินกู้จากธนาคาร A เพื่อจูงใจให้ธนาคาร A ปลปล่อยกู้ในอัตราดอกเบี้ยที่ผู้กู้ระดับ AAA ได้รับ ภายใต้สถานการณ์เหล่านี้ S ควรต้องจ่ายค่าธรรมเนียมการรับประกันให้กับ P สำหรับการรับประกัน ในการคำนวณค่าธรรมเนียมการรับประกันตามหลักการ

⁴ ไม่ควรมองว่าตัวอย่างที่ 2 เป็นการให้คำแนะนำเรื่องการกำหนดราคาโอนที่ครอบคลุมเกี่ยวกับค่าธรรมเนียมการค้ำประกันที่เกี่ยวข้องกับธุรกรรมทางการเงิน สำหรับคำแนะนำเพิ่มเติมเกี่ยวกับลักษณะการกำหนดราคาโอนของธุรกรรมทางการเงิน โปรดดูบทที่ X ของแนวปฏิบัตินี้

ผลตอบแทนที่พึงได้รับ โดยค่าธรรมเนียมนควรสะท้อนถึงประโยชน์ของการเพิ่มสถานะเครดิตของ S จาก A เป็น AAA ไม่ใช่ประโยชน์ของการเพิ่มสถานะเครดิตของ S จาก Baa เป็น AAA การเพิ่มสถานะเครดิตของ S จาก Baa เป็น A เป็นผลมาจากการทำงานร่วมกันของกลุ่มที่ได้รับจากการเชื่อมโยงในกลุ่มซึ่งไม่จำเป็นต้องได้รับค่าตอบแทน การเพิ่มสถานะเครดิตของ S จาก A ถึง AAA เป็นผลมาจากการกระทำร่วมกันโดยเจตนา กล่าวคือ การให้การรับประกันโดย P และควรมีการจ่ายค่าตอบแทนเกิดขึ้น

ตัวอย่าง 3

1.188. สมมติว่าบริษัท A คือผู้จัดการฝ่ายจัดซื้อของส่วนกลางในนามของทั้งกลุ่มกิจการ ทำการซื้อจากผู้จำหน่ายที่เป็นอิสระและขายต่อให้กับบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่มีความสัมพันธ์กัน บริษัท A อาศัยอำนาจต่อรองเพียงอย่างเดียวจากกำลังซื้อของทั้งกลุ่มสามารถเจรจากับผู้จำหน่ายเพื่อลดราคาจาก 200 ดอลลาร์สหรัฐเป็น 110 ดอลลาร์สหรัฐ ภายใต้สถานการณ์เหล่านี้ ราคาตามหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับสำหรับการขายต่อ ที่บริษัท A ขายให้กับสมาชิกรายอื่น ๆ ในกลุ่มจะมีมูลค่าไม่เกิน 200 เหรียญสหรัฐ แต่ราคาตามหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับควรจะหักค่าตอบแทนของบริษัท A ในส่วนของบริการประสานงานการจัดซื้อ หากความสามารถในการเปรียบเทียบและการวิเคราะห์หน้าที่งานบ่งชี้ว่าในธุรกรรมที่ไม่ถูกควบคุมที่เปรียบเทียบได้กับปริมาณการซื้อที่เทียบเคียงได้ บริการประสานงานที่เทียบเคียงได้ส่งผลให้มีค่าบริการตามต้นทุนของบริษัท A ที่เกิดขึ้น บวกด้วยส่วนเพิ่มมูลค่าเท่ากับค่าบริการทั้งหมด 6 ดอลลาร์สหรัฐต่อชิ้น จากนั้นราคาระหว่างบริษัทสำหรับการขายต่อของบริษัท A จะอยู่ที่ประมาณ 116 ดอลลาร์สหรัฐ ภายใต้สถานการณ์เหล่านี้ สมาชิกแต่ละบริษัทในกลุ่มจะได้รับผลประโยชน์ที่เกี่ยวข้องกับกำลังซื้อของกลุ่มประมาณ 84 ดอลลาร์สหรัฐต่อชิ้น นอกจากนี้ บริษัท A จะได้รับ 6 เหรียญสหรัฐต่อชิ้นที่ซื้อโดยสมาชิกของกลุ่มสำหรับการบริการจัดซื้อ

ตัวอย่าง 4

1.189. สมมติว่าข้อเท็จจริงคล้ายกับตัวอย่างที่ 3 ยกเว้นว่า แทนที่จะซื้อและขายสินค้าต่อ จริง ๆ บริษัท A ทำหน้าที่เจรจาต่อรองส่วนลดในนามของกลุ่ม และต่อมาสมาชิกกลุ่มก็ซื้อสินค้าโดยตรงจากผู้จำหน่ายอิสระ ภายใต้สถานการณ์เหล่านี้ สมมติว่าการวิเคราะห์เปรียบเทียบชี้ให้เห็นว่าบริษัท A จะได้รับค่าบริการ 5 ดอลลาร์สหรัฐต่อชิ้นสำหรับบริการประสานงานที่ดำเนินการในนามของสมาชิกกลุ่มรายอื่น ๆ (ค่าบริการที่สันนิษฐานว่าต่ำกว่าในตัวอย่างที่ 4 เมื่อเปรียบเทียบกับตัวอย่างที่ 3 อาจสะท้อนถึงระดับความเสี่ยงที่ต่ำกว่าในฐานะผู้ให้บริการ เนื่องจากผู้ให้บริการไม่ได้ครอบครองสินค้าหรือมีสินค้าคงคลังในมือ) สมาชิกในกลุ่มจะได้รับสิทธิประโยชน์จากการซื้อสินค้าเท่ากับส่วนลดการซื้อในการซื้อแต่ละรายการหักด้วยค่าบริการ

ตัวอย่าง 5

1.190. สมมติว่ากลุ่มกิจการข้ามชาติในประเทศ A มีสาขาการผลิตในประเทศ B และประเทศ C ประเทศ B มีอัตราภาษี 30% และประเทศ C มีอัตราภาษี 10% กลุ่มกิจการข้ามชาตินี้ยังมีศูนย์บริการที่ใช้ร่วมกัน

ในประเทศ D สมมติว่าบริษัทสาขาการผลิตในประเทศ B และประเทศ C ต่างก็ต้องการสินค้า 5,000 รายการที่ผลิตโดยผู้จำหน่ายอิสระเพื่อป้อนเข้าสู่กระบวนการผลิต โดยสันนิษฐานเพิ่มเติมว่าบริษัทที่ให้บริการร่วมในประเทศ D ได้รับค่าตอบแทนอย่างต่อเนื่องสำหรับกิจกรรมโดยรวมโดยสมาชิกรายอื่น ๆ รวมถึงบริษัทในเครือด้านการผลิตในประเทศ B และประเทศ C ตามวิธีราคาทุนบวกกำไรส่วนเพิ่ม ซึ่งตามจุดประสงค์ของตัวอย่างนี้ จะถือว่าค่าตอบแทนเป็นไปตามหลักการผลตอบแทนที่พึงได้รับสำหรับระดับและลักษณะของการให้บริการ

1.191. ผู้จำหน่ายอิสระขายสินค้าในราคา 10 ดอลลาร์สหรัฐต่อชิ้น และปฏิบัติตามนโยบายการให้ส่วนลดราคา 5% สำหรับการซื้อสินค้ามีจำนวนมากกว่า 7,500 ชิ้น พนักงานจัดซื้อในศูนย์บริการร่วมของประเทศ D เข้าหาผู้จำหน่ายอิสระและยืนยันว่าหากบริษัทในเครือการผลิตในประเทศ B และประเทศ C ซื้อสินค้า 5,000 รายการพร้อมกัน ซึ่งรวมการซื้อทั้งหมด 10,000 รายการ ส่วนลดการซื้อจะสามารถใช้ได้ตามเงื่อนไขสำหรับการซื้อทั้งหมดของกลุ่ม ผู้จำหน่ายอิสระยืนยันว่าจะขายสินค้าทั้งหมด 10,000 รายการให้กับกลุ่มกิจการในราคารวม 95,000 เหรียญสหรัฐ ซึ่งเป็นราคาให้ส่วนลด 5% จากราคาที่บริษัทในเครือด้านการผลิตทั้งสองแห่งสามารถซื้อแยกจากผู้จำหน่ายได้

1.192. จากนั้นพนักงานจัดซื้อที่ศูนย์บริการร่วมจะสั่งซื้อชิ้นส่วนที่จำเป็นและขอให้ผู้จำหน่ายออกใบแจ้งหนี้ให้บริษัทในเครือที่ผลิตในประเทศ B เป็นจำนวน 5,000 ชิ้นในราคารวม 50,000 เหรียญสหรัฐ และออกใบแจ้งหนี้ให้บริษัทในเครือการผลิตในประเทศ C เป็นจำนวน 5,000 ชิ้นที่ราคารวม 45,000 เหรียญสหรัฐ ผู้จำหน่ายปฏิบัติตามคำขอนี้เนื่องจากจะส่งผลให้ผู้จำหน่ายได้รับเงินตามราคาที่ตกลงไว้ 95,000 เหรียญสหรัฐสำหรับชิ้นส่วนทั้งหมด 10,000 ชิ้นที่ขายให้

1.193. ภายใต้สถานการณ์แบบนี้ ประเทศ B จะมีสิทธิในการปรับราคาโอนโดยลดค่าใช้จ่ายของบริษัทในเครือผู้ผลิตในประเทศ B ลง 2,500 เหรียญสหรัฐ การปรับราคาโอนมีความเหมาะสมเนื่องจากการจัดเตรียมราคาไม่ได้จัดสรรผลประโยชน์ของการทำงานร่วมกันของกลุ่มที่เกี่ยวข้องกับการจัดซื้อชิ้นส่วนในปริมาณมาก การปรับปรุงนี้มีความเหมาะสมแม้ว่าบริษัทในเครือการผลิตในประเทศ B ที่ดำเนินการเพียงลำพังไม่สามารถซื้อชิ้นส่วนในราคาที่ต่ำกว่า 50,000 เหรียญสหรัฐ การดำเนินการร่วมกันของกลุ่มโดยเจตนาในการจัดส่วนลดการซื้อเป็นพื้นฐานสำหรับการจัดสรรส่วนลดบางส่วนให้กับบริษัทในเครือที่ผลิตในประเทศ B แม้ว่าจะไม่มีธุรกรรมที่ชัดเจนระหว่างบริษัทในเครือที่ผลิตในประเทศ B และประเทศ C